#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES

DEAN KOONTZ

FĂRĂ ÎNDURARE

Dean Ray Koontz (născut în 1945, în Everett, Pennsylvania) este un prolific autor american, cunoscut mai ales pentru romanele sale de suspans, în care combină adesea și elemente de horor, science fiction, mister și satiră. După o copilărie plină de privațiuni și de abuzuri din partea tatălui, a absolvit Shippensburg University of Pennsylvania și a predat o vreme limba engleză. În 1970, Koontz a început să publice literatură horror, de cele mai multe ori sub pseudonim, iar în 1980 a dobândit consacrarea cu romanul *Whispers*, vândut în peste un milion de exemplare. De atunci, tot mai multe dintre cărțile lui au intrat în topul *New York Times*, douăzeci și patru dintre ele ocupând chiar prima poziție. Au fost publicate în treizeci și opt de țări și s-au vândut în peste 400 de milioane de exemplare în întreaga lume.

Koontz trăiește în sudul Californiei, împreună cu soția sa Gerda, golden retrieverul Anna și spiritul nemuritor al bătrânului retriever Trixie.

DEAN KOONTZ

FĂRĂ ÎNDURARE

Traducere din limba engleză
Olivia Birsăşteanu

LITERA®

Relentless
Dean Koontz
Copyright © 2009 Dean Koontz
Publicată prin înțelegere cu **Prava i Prevodi** și **Lennart Sane Agency AB**

LITERA

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Fără îndurare
Dean Koontz

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactori: Mira Velcea, Ovidiu Șerban
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KOONTZ, DEAN
Fără îndurare / Dean Koontz;
trad.: Olivia Carmen Birsăşteanu . –
București: Litera Internațional, 2011
ISBN 978-606-600-400-8
I. Birsăşteanu, Olivia Carmen (trad.)
821.111 (73) – 31=135.1

Gerdei,
pentru tot

„Viața e făcută din lucruri mici."
Charles Dickens, *David Copperfield*

„Situația este clară. Fie lumină,
fie întuneric, și toată lumea trebuie
să aleagă de ce parte stă."
G.K. Chesterton

„Toți oamenii sunt triști...
Toți oamenii sunt comici...
Fiecare om este important
dacă își pierde viața; și fiecare om
este nostim dacă își pierde pălăria."
G.K. Chesterton, *Charles Dickens*

PARTEA ÎNTÂI:
PENNY BOOM SPUNE S-O LAS BALTĂ

1.

Uite o chestie pe care am învățat-o: chiar și cu un pistol lipit de tâmplă, sunt în stare să mă prăpădesc de râs. Nu sunt sigur ce anume spune despre mine această capacitate extremă de a mă amuza. Va trebui să judecați voi înșivă.

Începând dintr-o noapte pe când aveam șase ani și continuând apoi timp de douăzeci și șapte de ani, norocul a fost mereu de partea mea. Îngerul meu păzitor a făcut o treabă minunată.

Drept recompensă pentru faptul că mi-a protejat cu-atâta pricepere viața, e posibil ca îngerului meu – să-l numim Ralph – să-i fi fost acordat un an sabatic. Sau poate i s-a încredințat o altă sarcină. *Ceva* trebuie să i se fi întâmplat la un moment dat, când eu aveam treizeci și patru de ani, pentru că întunericul s-a pogorât peste noi.

În zilele bune, când Ralph își făcea sârguincios datoria, am întâlnit-o și i-am făcut curte lui Penny Boom. Aveam douăzeci și patru de ani, iar ea avea douăzeci și trei.

Înainte, pentru femeile așa de frumoase ca Penny nici nu existam. Câteodată se uitau la mine,

dar mă priveau de parcă le aminteam de ceva ce văzuseră cândva într-o carte despre paraziți ciudați, ceva ce nu se așteptaseră niciodată – și nici nu-și doriseră – să vadă în viața reală.

Ea era, de asemenea, prea deșteaptă, prea isteață și prea fermecătoare ca să-și piardă timpul cu un tip ca mine, așa că nu pot să-mi imaginez decât că o putere supranaturală a obligat-o să se mărite cu mine. În mintea mea, parcă îl și văd pe Ralph îngenunchind lângă patul lui Penny în timp ce ea doarme și șoptindu-i: „El e alesul, el e alesul, oricât de absurdă îți poate părea ideea asta în momentul de față, el chiar este perechea ta."

Eram căsătoriți de mai bine de trei ani când s-a născut fiul nostru Milo, care a avut norocul să aibă ochii albaștri și părul negru al mamei lui.

Nouă ne-ar fi plăcut ca pe fiul nostru să-l cheme Alexander. Mama lui Penny, Clotilda – pe care-o cheamă Nancy în certificatul de naștere –, ne-a amenințat că, dacă nu-i punem numele Milo, o să-și zboare creierii.

Tatăl lui Penny, Grimbald – ai cărui părinți îl botezaseră Larry –, ne-a avertizat că el nu avea să curețe după o sinucidere de genul ăsta, și nici eu, nici Penny nu eram în stare s-o facem. Așa că Alexander s-a transformat în Milo.

Mi s-a spus că numele de familie chiar era Boom și că se trăgeau dintr-o veche familie de comercianți olandezi. Când întreb ce anume vindeau strămoșii lor, Grimbald devine solemn și evaziv, și Clotilda se preface surdă.

Numele meu este Cullen Greenwich – pronunțat *grin-itch*, ca orașul din Connecticut. De mic copil, oamenii m-au strigat Cubby.

Când am început să ies cu Penny, mama ei a încercat să îmi spună Hildebrand, dar nici n-am vrut să aud.

Hildebrand e un nume din germana veche și înseamnă „torță de luptă" sau „sabie de luptă". Clotildei îi plac numele puternice, mai puțin în cazul fiului nostru, când era pregătită să se autodistrugă dacă nu îi dădeam numele ăsta, care înseamnă „cel iubit și blajin".

Prietenul și medicul nostru de familie, doctorul Jubal Frost, care l-a adus pe lume pe Milo, jură că băiatul n-a zis nici pâs la naștere și că s-a născut zâmbind. De fapt, Jubal zice că, în sala de nașteri, copilul nostru îngâna din când în când o melodie.

Deși am fost de față la naștere, nu-mi amintesc de prestația lui Milo pentru că leșinasem. Penny nu-și amintește nici ea, căci, deși rămăsese conștientă, fusese distrasă de hemoragia postpartum care mă făcuse pe mine să leșin.

Nu mă îndoiesc de relatarea lui Jubal Frost. Milo a fost întotdeauna plin de surprize. Pe bună dreptate, porecla lui e Spiriduşul.

Când a împlinit trei ani, Milo a declarat:

– Vom salva un cățel.

Eu și Penny am presupus că imita ceva ce văzuse la televizor, dar el era un preșcolar pornit în misiune. S-a urcat pe un scaun de bucătărie, a luat din cuier cheile de la mașină și s-a dus în garaj cu intenția să pornească în căutarea unui patruped în pericol.

I-am luat cheile, dar, vreme de mai bine de o oră, ne-a urmărit peste tot repetând: „Vom salva un cățel", până când, de dragul sănătății noastre mintale, am hotărât să-l ducem la un pet shop

și să-i redirecționăm entuziasmul canin către un hamster sau o țestoasă - sau către amândouă.

Pe drum ne-a zis:

- Aproape am ajuns la cățeluș! Câțiva metri mai încolo, a arătat către un indicator: „ADĂPOST PENTRU ANIMALE". Am presupus greșit că silueta unui ciobănesc german fusese cea care-i atrăsese atenția, nu cuvintele de pe indicator.

- Acolo, tati!

Zeci de căței oropsiți umpleau cuștile, dar Milo s-a dus direct la mijlocul șirului de cuști din centrul adăpostului și a zis:

- Ăsta!

Era o corcitură de ciobănesc australian, o cățelușă de douăzeci și două de kilograme, în vârstă de doi ani, cu o blană mițoasă alb cu negru și un ochi albastru și unul gri. Nu avea pic de sânge collie în ea, dar Milo a numit-o Lassie.

Eu și Penny am iubit-o din clipa în care am văzut-o. Undeva, un hamster și o țestoasă au rămas să-și caute în continuare o casă.

În următorii trei ani, n-am auzit niciodată câinele lătrând. Ne întrebam dacă Lassie a noastră, luând exemplul celei de la TV, ar lătra dacă Milo ar cădea într-o fântână abandonată sau ar rămâne prins într-un hambar în flăcări ori dacă ar încerca să ne alerteze despre starea celui mic făcând vreun gest adecvat situațiilor de urgență.

Până când Milo a împlinit șase ani, iar Lassie cinci, viețile noastre au fost nu numai ferite de orice nenorociri, dar și aproape lipsite de neplăceri. Roata s-a întors odată cu publicarea celui de-al șaselea roman al meu, *Saltul de la ora unu*.

Primele cinci fuseseră bestselleruri. Felicitări îngerului Ralph!

Penny Boom este, firește, *acea* Penny Boom, apreciata scriitoare și ilustratoare de cărți pentru copii. Scrie cărți minunate și amuzante.

Mai mult decât frumusețea ei izbitoare, mintea brici sau generozitatea, simțul umorului a fost cel care mi-a pus capac. Dacă și-ar pierde vreodată simțul umorului, aș fi nevoit s-o părăsesc. Apoi m-aș sinucide pentru că n-aș putea trăi fără ea.

Numele din certificatul ei de naștere este Brunhild, care înseamnă „cea înarmată de luptă". La cinci ani, insista deja ca lumea să o strige Penny.

La începutul Războiului Mondial Waxx, așa cum l-am numit noi, eu, Penny, Milo și Lassie locuiam într-o frumoasă casă de piatră tencuită, sub umbra binecuvântată a palmierilor, în partea de sud a Californiei. Nu aveam vedere la ocean, dar nici nu ne trebuia, pentru că atenția noastră era concentrată asupra membrilor familiei și asupra cărților noastre.

Pentru că văzuserăm îndeajuns de multe filme cu Batman, știam că Răul cu R mare pândea în lume, dar niciodată nu ne-am așteptat să-și îndrepte brusc atenția către căsuța noastră fericită sau ca acest rău să fie atras asupra noastră de una dintre cărțile pe care le-am scris.

Pentru că făcusem un turneu de promovare prin douăzeci de orașe pentru fiecare dintre romanele mele anterioare, l-am convins pe editor să nu mă mai supună aceluiași chin și pentru *Saltul de la ora unu*.

Drept urmare, în ziua apariției, o marți de la începutul lui noiembrie, m-am trezit la ora trei dimineața, mi-am făcut un ibric de cafea și m-am retras în biroul meu de la parter. Neras, în pijama, am dat o serie de treizeci de interviuri radio, prin

telefon, de la patru la nouă jumătate dimineața, primele fiind programele radio matinale de pe coasta de est.

Realizatorii de emisiuni radio, atât cei neconvenționali, cât și cei tradiționaliști, fac interviuri mai bune decât cei de la TV. Rar găsești jurnaliști TV care chiar să-ți fi citit cartea, în vreme ce opt din zece realizatori radio fac acest lucru.

Tipii de la radio sunt mai isteți și mai amuzanți – și adesea mai lipsiți de fumuri. Nu știu care e faza cu această ultimă caracteristică; poate că faima datorată recunoașterii mutrei, care vine la pachet cu expunerea pe sticlă, încurajează îngâmfarea, care se transformă în aroganță.

După cinci ore de vorbit la radio, simțeam că aveam să vomit dacă mă mai auzeam o singură dată zicând cuvintele *Saltul de la ora unu*. Vedeam apropiindu-se ziua când, dacă mi se mai cerea să fac reclamă pentru o carte nouă, aș fi scris-o, dar n-aș mai fi dat-o spre publicare până în ziua morții.

Dacă n-ai fost niciodată în vizorul publicului, sporovăind întruna despre munca ta, ca un prezentator de circ care încercă să atragă mulțimea la un spectacol cu monștri, această dorință de publicare postumă poate părea extremă. Dar autopromovarea asta întinsă la nesfârșit îți golește sufletul de ceva esențial și, după o sesiune ca asta, ai nevoie de săptămâni bune pentru a-ți reveni și a decide că într-o bună zi vei putea să te placi din nou.

Singurul neajuns al acestei amânări a publicării ar fi că agentul meu, Hudson „Hud" Jacklight, nu ar mai primi nici un comision, așa că ar aștepta numai până când aș termina de scris trei cărți nepublicate, apoi ar aranja să fiu omorât, ca să dea drumul manuscriselor pe piață.

Și, la cum îl cunosc eu pe Hud, nu ar alege să rezolve treaba curat, cu un glonț în ceafă. Ar pune să fiu torturat și dezmembrat într-un mod atât de epatant, încât să facă rost de un subiect fierbinte – moartea mea –, pe marginea căruia să scrie un roman polițist unul dintre clienții lui, scriitor de thrillere adevărate.

Dacă nici o editură n-ar plăti un avans îndeajuns de consistent pentru un roman despre o crimă nedezlegată, Hud i-ar înscena cuiva crima. Cel mai probabil lui Penny, lui Milo și lui Lassie.

În orice caz, după cel de-al treizecilea interviu, m-am ridicat din scaunul de la birou, total dezgustat de propria-mi persoană, și m-am târât către bucătărie. Intenția mea era să iau un mic dejun atât de nesănătos, încât sentimentul de vină cauzat de mărirea colesterolului să depășească jena cauzată de autopromovarea care scăpa de sub control.

Penny, draga de ea, amânase să-și ia micul dejun ca să mănânce cu mine și să audă toate lucrurile alea deștepte pe care mi-aș fi dorit să le spun în cele treizeci de interviuri. Spre deosebire de mine, care aveam părul ciufulit, eram neras și îmbrăcat în niște pijamale jerpelite, ea purta o bluză albă imaculată și pantaloni galbeni ca lămâia. Ca de obicei, pielea ei *strălucea* ca și cum ar fi fost translucidă și luminată din interior.

Când am intrat în bucătărie, ea pregătea clătite cu afine.

– Arăți grozav! i-am zis eu. Aș putea să torn niște sirop de arțar pe tine și să te mănânc.

– Canibalismul, mă avertiză Milo, este o infracțiune.

– Nu e o infracțiune peste tot în lume, am replicat eu. În unele locuri, e doar o preferință culinară.

– E o infracțiune, insistă el.

Înainte de a împlini șase ani, Milo hotărâse că avea să se facă om al legii. Spunea că prea mulți oameni încălcau legile și că lumea era condusă de bandiți. Avea să se facă mare și să ia măsuri.

Mulți copii vor să se facă polițiști. Milo își dorea să devină directorul FBI *și* ministrul apărării, astfel încât să poată face ordine și disciplină printre nelegiuiți atât în țară, cât și în străinătate.

Chiar înainte de Războiul Mondial Waxx, Milo stătea pe un scaun de bucătărie cu o pernă groasă sub el, pentru că era micuț pentru vârsta lui. Pe tricou avea scris cu litere albastre îngroșate: „CURAJ".

Mai târziu, cuvintele de pe pieptul lui aveau să ne pară cumva de rău augur.

Cum își terminase de mult micul dejun, fiul meu cu ochi strălucitori își făcea de lucru cu un pahar de lapte cu ciocolată și citea o carte de benzi desenate. Știa să citească foarte bine, la nivel de facultate, deși interesele lui nu erau nici cele ale unui copil de șase ani, nici cele ale unui student.

– Ce e porcăria asta? am întrebat ridicând cartea de benzi desenate.

– Dostoievski, zise el.

Încruntându-mă la ilustrațiile de pe copertă, am întrebat:

– Cum s-ar putea transpune *Crimă și pedeapsă* într-o carte de benzi desenate?

– Face parte dintr-o colecție de treizeci și șase de cărți care vin la pachet într-o cutie, mă lămuri Penny. E la numărul șapte.

Înapoindu-i cartea lui Milo, am zis:

– Poate ar fi trebuit să întreb: *De ce* ar transpune cineva *Crimă și pedeapsă* într-o carte de benzi desenate.

– Raskolnikov, mă informă solemn Milo, bătând ușor cu un deget în pagina romanului ilustrat, e un tip total confuz.

– Deci nu sunt singur, am replicat eu.

M-am așezat la masă, am luat un tub de unt lichid și am turnat pe clătite.

– Încerci să-ți îngropi rușinea autopromovării sub vina unui colesterol mărit? întrebă Penny.

– Exact.

De pe partea cealaltă a mesei, Lassie mă privea cum puneam unt pe clătite. Nu are voie să stea la masă cu noi; dar, pentru că refuză să ducă în mod exclusiv o viață de câine, îi este permis să stea pe un scaun la mai bine de un metru depărtare, de unde poate observa și se poate simți ca făcând parte din familie când luăm masa.

Pentru un câine atât de drăguț, uneori este surprinzător de enigmatică. Are o față inexpresivă. Nu salivează. Nu prea face asta. Este mai puțin obsedată de mâncare decât alți câini.

În schimb, își înclină capul și mă analizează ca și cum ea ar fi antropolog, iar eu – un membru al unui trib primitiv ce săvârșește un ritual misterios.

Poate era uimită că mă dovedisem capabil să manevrez un dispozitiv atât de complex ca un tub de unt lichid dotat cu duză. Sunt recunoscut pentru nepriceperea mea în manevrarea de mașinării și de diverse unelte.

De exemplu, nu îmi mai este permis să schimb un cauciuc spart. În cazul în care fac pană, trebuie să sun la cei de la depanări auto și să mă dau la o parte din calea lor când sosesc.

Nu voi explica de ce, pentru că nu-i o poveste prea interesantă. În plus, când aș ajunge la partea în care maimuța era îmbrăcată în uniformă, ați crede

că inventez totul, deși agentul meu de asigurări ar putea confirma adevărul fiecărui detaliu.

Dumnezeu mi-a dat talentul de povestitor. Nu a considerat că va fi necesar să mă pricep și să repar un motor cu reacție sau să construiesc un reactor nuclear de la zero. Cine sunt eu să mă îndoiesc de deciziile Lui? Deși... ar fi drăguț să pot folosi un ciocan sau o șurubelniță măcar o dată fără să ajung automat la urgențe.

În orice caz, chiar când duceam la gură prima îmbucătură de clătită înecată în unt, sună telefonul.

– Linia trei, mă anunță Penny.

Asta înseamnă lina mea directă de afaceri, număr pe care-l au numai redactorii, editorii, agenții și avocații.

Am pus jos furculița cu clătita, m-am ridicat și am ajuns la telefonul de perete la al patrulea târâit, fix înainte să intre căsuța vocală.

– Cubby, ești supertare, începu Olivia Cosima, redactorul meu de carte. Mi-au zis cei de la publicitate că interviurile radio au fost excelente.

– Dacă prin excelente se înțelege că m-am făcut mai puțin de râs decât credeam, atunci da, au fost excelente.

– Toți scriitorii se mai fac de râs din când în când, dragule. Însă unicitatea ta constă în faptul că nu ai dat-o niciodată rău de tot în bară.

– Fac și eu ce pot.

– Ascultă, dragule, tocmai ți-am trimis prin e-mail trei recenzii importante apărute în dimineața asta. Citește-o pe a lui Shearman Waxx prima.

Mi-am ținut respirația. Waxx era criticul cel mai important de la cel mai citit ziar din țară. Era temut și, în consecință, respectat. Nu recenzase nici una dintre cărțile mele anterioare.

Pentru că nu avusesem niciodată abonament la ziarul ăla, nu citisem nimic din ce scrisese Waxx. Totuşi, ştiam că era cel mai influent critic literar din ţară.

-Şi? am întrebat.

-De ce nu citeşti mai întâi şi apoi vorbim, replică Olivia.

-Mda!

-E adeptul minimalismului plictisitor, Cubby. Chestiile care nu-i plac lui la cărţile tale sunt exact lucrurile după care se dau în vânt cititorii tăi. Aşa că e mai degrabă o recenzie de marketing.

-Aha!

-Sună-mă după ce le citeşti şi pe celelalte două, care sunt minunate. Compensează din plin recenzia lui Waxx.

Când am lăsat telefonul din mână, Penny stătea la masă ţinând furculiţa şi cuţitul nu ca pe nişte instrumente de luat masa, ci ca pe nişte arme. Auzind replicile mele din discuţia cu redactorul, simţise o ameninţare la adresa familiei ei şi era pregătită de luptă la fel ca Brunhilda[1] care fusese cândva.

-Ce? întrebă ea.

-Shearman Waxx a scris o recenzie cărţii mele.

-Asta-i tot?

-Nu i-a plăcut.

-Şi ce? O să-nţeleagă el cărţile tale când o zbura... Se uită la Milo, apoi îşi continuă: porcul.

-Ce-i ăla un porc zburător? întrebă Milo.

-O veveriţă, am spus, conştient de faptul că geniul intelectual al fiului meu nu se extindea şi-n domeniul biologiei.

---

[1] Eroină frumoasă, de tipul amazoanelor, din literatura germană veche. Apare, printre altele, în *Cântecul Nibelungilor*. (n.red.)

- Mie cartea mi s-a părut minunată, și eu sunt cel mai onest critic pe care-l vei avea vreodată, zise Penny.

- Da, dar criticile lui sunt citite de vreo câteva sute de mii de oameni.

- Nu-i citesc recenziile decât tocilarii amatori de cinism și de sarcasm.

- Vrei să spui că are aripi? întrebă Milo.

M-am încruntat la el.

- Cine să aibă aripi?

- Porcul zburător.

- Nu, are băşici pline cu aer.

- Fă-ți o favoare și nu citi recenzia, îl sfătui Penny.

- Dacă n-o citesc, nu o să știu ce-a zis.

- Exact.

- Cum adică băşici pline cu aer? insistă Milo.

- Saci gonflabili aflați sub piele, am zis eu.

- A schimbat vreodată vreo recenzie, bună sau rea, felul în care scrii? întrebă Penny.

- Sigur că nu. Am coloană vertebrală.

- Deci nu te alegi cu nimic dacă o citești.

- Nu zboară, interveni Milo. Probabil plutește.

- Poate să zboare, am insistat eu.

- Dar băşici pline cu aer, nu tu aripi... E o veveriță dirijabilă, continuă Milo.

- Dirijabilele zboară, i-am răspuns eu. Au motor și elice mare în spatele cabinei pasagerilor.

Milo a sesizat imediat punctele slabe ale afirmațiilor mele:

- Veveriţele nu au motoare.

- Nu, însă, odată ce-și umplu băşica, încep să-și miște foarte repede picioarele din spate, ca înotătorii, și se propulsează înainte.

Lassie stătea total inexpresivă, dar știam că nu

fusese convinsă de prelegerea mea despre biologia porcului zburător.

Nici Milo nu se lăsase convins.

– Mamă, iar minte. Tata minte.

– Nu minte, îl asigură Penny. Își exersează imaginația debordantă și flexibilă de scriitor excelent.

– Da? Și cu ce diferă asta de minciună?

Ca și cum ar fi fost curioasă în legătură cu răspunsul stăpânei sale, Lassie se aplecă înainte în scaun și își înclină capul către Penny.

– Minciunile îi fac pe oameni să sufere, îi explică Penny. Imaginația face ca viața să fie mai distractivă.

– Ca acum, am zis eu. Îmi imaginez că Shearman Waxx este atacat și asasinat de un porc zburător turbat.

– Las-o baltă, mă sfătui Penny.

– I-am spus Oliviei că o sun după ce citesc recenzia.

– Nu o citi, mă avertiză Penny.

– I-am promis Oliviei că o sun.

Cu gura plină de clătite, Penny scutură din cap întristată.

– Sunt băiat mare, am spus. Genul ăsta de lucruri nu mă afectează. Trebuie s-o citesc. Dar stai liniștită, n-o să pun la suflet.

M-am întors în birou și am deschis computerul.

În loc să citesc e-mailul Oliviei pe ecran, am printat ce-mi scrisese ea și cele trei recenzii.

Mai întâi am citit-o pe cea din *USA Today*, apoi pe cea din *Washington Post*. Erau excelente, și asta m-a întărit.

Cu detașare profesională, am citit recenzia lui Shearman Waxx.

Porcul sifilitic!

2.

La New York, redactorul meu de carte, Olivia Cosima, își amânase masa de prânz în așteptarea telefonului meu.

Prăbușit în scaun, cu picioarele goale urcate pe birou, i-am spus:

– Olivia, tipul ăsta, Waxx, nu pricepe că romanul meu este în mod voit parțial comic.

– Nu, dragule, nu pricepe. Și ar trebui să fii recunoscător pentru asta, pentru că, dacă și-ar da seama că se vrea comic, ar fi zis că e un roman comic ratat.

– Crede că o metaforă bine gândită este o „proză greoaie".

– E produsul stilului modern de studiu universitar, Cubby. Figurile de stil sunt considerate sufocante.

– Sufocante? Pe cine sufocă?

– Pe cei care nu le înțeleg.

– Și ce, ar trebui să scriu ca să le fac pe plac necunoscătorilor?

– Nu s-ar exprima așa, dragule.

Uitându-mă la picioarele mele goale, am decis că am degete urâte. Nu știu de ce s-a căsătorit

Penny cu mine, dar sigur nu datorită picioarelor mele.

– Dar, Olivia, recenzia asta e plină de erori: caracteristicile personajelor, momentele de intrigă. Am numărat unsprezece. Scrie că numele personajului feminin principal e Joyce, când, de fapt, e Judith.

– Pe asta am ratat-o toți, dragule.

– Am ratat-o?

– În scrisoarea de promovare care însoțește exemplarul trimis în avans criticilor a fost numită, în mod greșit, Joyce.

– Am citit scrisoarea aia. Am aprobat-o.

– Da, dragule. Și eu. Vreo șase dintre noi am citit-o și am aprobat-o, și tuturor ne-a scăpat faza cu Joyce. Se mai întâmplă.

M-am simțit ca un prost. Umilit. Lipsit de profesionalism.

Apoi mintea mi se lumină.

– Stai așa. El recenzează cartea, nu scrisoarea care o însoțea. În carte, e Judith.

– Îl știi pe scriitorul britanic J.G. Ballard?

– Sigur. E excelent.

– A recenzat cărți pentru... cred că pentru *Times* din Londra. La câțiva ani după ce a încetat să mai facă recenzii, a spus că nu făcea cronici bune decât pentru cărțile pe care nu avea timp să le citească. De-ar fi toată lumea așa de cinstită!

După o pauză în care am reflectat la ce-mi spusese, am zis:

– Vrei să spui că e posibil ca Shearman Waxx să nu fi citit *Saltul de la ora unu*?

– Uneori, ești atât de naiv, că-mi vine să te ciupesc de obrăjorii ăia roz și drăguți, spuse Olivia. Dragule, sunt sigură că a citit pe sărite și poate i-a dat-o vreunui asistent s-o parcurgă pe toată.

– Dar asta.... Asta nu-i corect.

– Ai avut o ascensiune rapidă, Cubby. Prima ta carte a fost un bestseller. Poate nu-ți dai seama, dar comunitatea literară are câteva insule micuțe și fermecătoare, care plutesc însă într-o mare mocirlă.

Scobiturile picioarelor mele erau la fel de urâte ca degetele. Mi-am luat picioarele de pe birou, le-am ascuns sub scaun și am zis:

– Sintaxa lui nu e strălucită.

– Știu, adesea îi corectez recenziile, spuse Olivia.

– I-ai trimis vreodată vreuna... corectată?

– N-am înnebunit, dragule.

– Vreau să spun, anonimă.

– Îmi place fața mea așa cum e.

– Cum de este considerat cel mai mare critic literar din țara asta?

– E respectat în comunitatea literară.

– De ce?

– Pentru că e malițios, dragule. Și oamenilor le e frică de el.

– Frica nu înseamnă respect.

– În lumea noastră, e îndeajuns de aproape.

– Olivia, ce să fac?

– Să faci? Nu faci nimic. Ai primit întotdeauna nouăzeci la sută recenzii pozitive și o să primești și de data asta. Cartea e bună. Se va vinde.

– Dar e dureros. Nedreptatea...

– Nedreptatea e o hiperbolă, Cubby. Nu e ca și cum ai fost exilat în Gulag.

– Și totuși, e frustrant.

– Nu te gândești să-i răspunzi, nu? întrebă ea după o scurtă pauză. Ar fi o mare greșeală, Cubby.

– Știu.

– Ai arăta ca un plângăcios care se apără.

– Doar că a făcut atât de multe greşeli. Şi sintaxa lui e îngrozitoare. L-aş putea sfârteca de viu.

– Dragule, n-ar avea sens, nu te-ai alege cu nimic. E un colon ambulant. Dacă l-ai sfârteca, te-ai trezi acoperit de rahat.

Când m-am întors în bucătărie, Milo şi Lassie plecaseră, iar Penny terminase de mâncat. Se duse la chiuvetă şi îşi clăti farfuria, înainte s-o pună în maşina de spălat vase.

Acum că se răciseră şi luceau de la pojghiţa de unt, clătitele mele arătau la fel de neapetisante ca băşicile dezumflate ale unui porc zburător. Îmi trecuse foamea, aşa că am decis să sar peste micul dejun.

Penny se întoarse de la chiuvetă, se şterse pe mâini cu un prosop şi zise:

– Deci ai citit cronica?

– Nu mi-a citit cartea. Poate că doar a frunzărit-o. A făcut o mulţime de greşeli!

– Ce-a zis Olivia?

– A zis că e un colon ambulant.

– N-ar fi trebuit să te laşi influenţat negativ, Cubby. Dar acum, că s-a întâmplat, trebuie să uiţi de el!

– Aşa o să fac.

M-a cuprins cu braţele.

– Eşti un tip drăguţ şi talentat şi te iubesc!

Ţinând-o strâns în braţe, i-am zis:

– Nu te uita la picioarele mele!

– Ce-i în neregulă cu picioarele tale?

– Totul. N-ar trebui să merg desculţ niciodată. Hai să mâncăm la Roxie's diseară, să sărbătorim apariţia.

– Aşa te vreau! Ai luat-o un pic pe arătură, dar ţi-ai revenit rapid.

– Poate că da.

– Las-o baltă! Adu-ți aminte ce-a zis Gilbert.

Penny era o admiratoare a scriitorului englez G.K. Chesterton și m-a molipsit și pe mine.

– „Nimic, cită ea, nu poate răni un om decât dacă se teme de acel lucru." Nu ai nici un motiv să te temi de unul ca Shearman Waxx.

– Dacă aș fi bărbierit, spălat pe dinți și nu mi-ar mirosi respirația a cafea acră, te-aș săruta cu foc.

Ciupindu-mi buza de jos cu degetul mare și arătătorul și trăgând-o pentru a mă face să par îmbufnat, spuse:

– O să fiu prin preajmă când vei fi învățat să te porți.

Pe holul de la parter, în drum spre scări, am trecut pe lângă ușa deschisă a biroului meu și i-am văzut pe Milo și pe Lassie așezați unul lângă altul pe scaunul de la birou, pe o pernă. Ăsta era un moment de genul Norman Rockwell[1] pentru secolul XXI: un băiat și câinele lui navigând pe internet.

Apropiindu-mă de scaun, am zărit pe monitor o vedere aeriană a unei case cu acoperiș portocaliu situată la malul mării.

– Ce-i aia? am întrebat eu.

– Google Earth. L-am căutat pe tip, unde locuiește, răspunse Milo.

– Care tip?

– Tipul ăla, Waxx.

La șase ani, talentele *mele* într-ale tehnologiei se reduceau la a-l ajuta pe amicul meu Ned

[1] Desenator, ilustrator și pictor american (n.red.)

Lufferman să construiască o rachetă de tinichea alimentată de artificii pe care le furase din rezerva de Ziua Națională a fratelui său. Ned și-a retezat degetul mic de la mâna stângă, iar eu am fost dus de urgență la spital cu arsuri de gradul doi la nas. S-a vehiculat și ideea că sprâncenele nu-mi vor mai crește la loc, dar au crescut.

Milo dădu clic, și o vedere din stradă a casei lui Waxx înlocui vederea aeriană.

Vopsită în crem, cu ancadramente de teracotă, casa în stil mediteraneean era frumoasă și romantică. Magnolii de peste un metru înălțime încadrau de o parte și de alta intrarea, iar bougainvillea roșie acoperea aproape în întregime zidurile casei.

– Am crezut că stă în New York, am zis.

– Nu, spuse Milo. Laguna Beach.

Pe un trafic lejer, Laguna era la douăzeci de minute distanță. În ziua de azi, Waxx putea să locuiască la fel de departe de editorul său cum locuiam eu de al meu, și totuși reușea să-și trimită la timp articolele. Prezența lui atât de aproape de mine era o surpriză, deși, desigur, nu era decât o coincidență.

Totuși, intuiția sau imaginația îmi dădeau ghes și m-am simțit cutremurat de premoniția că vecinătatea criticului putea avea o importanță mai mare decât părea.

– Ai citit recenzia? l-am întrebat pe Milo.

– Nu. Mama a zis s-o lași baltă. Ea știe chestiile astea.

– Ce chestii?

– Majoritatea chestiilor.

– Dacă n-ai citit recenzia, atunci de ce l-ai căutat pe net?

– A fost ideea lui Lassie.

Câinele întoarse capul și se uită în sus la mine.

– Shearman Waxx e o eczemă, mă informă Milo.

În timp ce o mângâiam ușor pe Lassie pe după urechi, am zis:

– Deși s-ar putea să ai dreptate, nu e frumos să spui așa ceva.

– Nu eu am spus-o.

Mâinile mici ale lui Milo se deplasară cu îndemânare de la mouse la tastatură și înapoi la mouse. Închise pagina curentă și deschise o enciclopedie online, unde apărea biografia lui Shearman Waxx.

Aplecându-mă peste umărul fiului meu, am citit cu voce tare prima propoziție de pe monitor:

– „Shearman Thorndike Waxx, critic premiat și autor a trei manuale imense despre scrierea creativă, este o eczemă."

Milo îmi zise:

– Vezi?

– E o greșeală, i-am zis. Au vrut să scrie „enigmă".

– Enigmă? Știu ce e aia.

– Un mister, ceva obscur și care te pune în încurcătură.

– Da. Ca bunica Clotilda.

Am continuat să citesc.

– „Waxx refuză titlurile onorifice de *doctor honoris causa* și alte distincții care necesită prezența sa la orice eveniment pudic."

– Ce-i aia un eveniment pudic? întrebă Milo.

– Ar trebui să fie *public*. Uitându-mă pe ecran, i-am zis: Aici scrie că există o singură fotografie a lui Waxx.

– E foarte, foarte bătrân, spuse Milo.

– Da? Cât de bătrân?

– S-a născut în o mie opt sute șaizeci și opt.

– Probabil că vor să zică o mie *nouă* sute şaizeci şi opt.

– Enciclopediile adevărate, pe hârtie, au tot la fel de multe greşeli?

– Nu.

– Putem cumpăra una adevărată?

– Sigur.

– Deci, când mergem după Waxx? întrebă Milo.

– Cum adică să mergem după el?

– Adică să ne răzbunăm pe el, spuse Milo, iar Lassie mârâi încet. Când mergem să-l facem să-i pară rău că s-a pus cu tine, tată?

Şocat că Milo putea să-mi citească furia cu atâta uşurinţă şi că îl făcea să vorbească despre răzbunare, m-am mutat din spatele scaunului lângă el şi am dat clic să închid enciclopedia.

– Răzbunarea nu-i un lucru bun, Milo. Am închis computerul. În plus, domnul Waxx a făcut exact lucrul pentru care e plătit.

– Pentru ce anume e plătit?

– Să citească diverse cărţi şi să spună cititorilor dacă i-au plăcut sau nu.

– Cititorii nu pot să citească?

– Ba da, dar sunt ocupaţi şi au multe cărţi dintre care să aleagă, aşa că au încredere în judecata lui.

– De ce au încredere în judecata lui?

– Habar n-am.

Telefonul de pe biroul meu sună. Linia trei.

Când am răspuns, Hud Jacklight, agentul meu literar spuse:

– Recenzia lui Waxx. Super. Ăsta-i momentul tău de glorie, Cubster.

– Cum adică momentul meu de glorie? Hud, m-a desfiinţat.

Milo îşi dădu ochii peste cap şi îi şopti lui Lassie:

– E Claxonul!

Pentru că nu-i înțelege pe copii, Hud crede că le place când îi ciupește de nas, de urechi sau de bărbie în timp ce scoate un sunet puternic de claxon.

– Nu contează, mă asigură Hud. E o recenzie Waxx. E momentul tău de glorie. Te ia în serios. Asta-i important.

Rupând tăcerea ei caracteristică, Lassie scoase un mârâit gros, în timp ce se uita la telefonul din mâna mea.

– Hud, i-am spus, din câte se pare, tipul nici măcar n-a citit cartea.

– E irelevant. A recenzat-o. Recenzia vinde. Acum ești un autor marca Waxx. Asta contează. Un autor marca Waxx! E o chestie super!

Deși Hud pretinde că citește fiecare carte a mea, știu că n-a citit nici una. Le laudă fără să menționeze vreun moment-cheie sau vreun personaj.

Câteodată alege la întâmplare o pagină din manuscris și laudă ce-am zis într-o propoziție sau într-un paragraf. O citește cu voce tare la telefon, ca și cum scriitura mea va părea revigorantă, clară și magică doar pentru faptul că este redată de cadențările lui insistente, dar vocea lui are mai puțin de-a face cu vocea unui actor ce recită din Shakespeare și mai mult cu a unui adjudecător de la o licitație de vite. Fiindcă subliniază de multe ori aiurea cuvintele, îmi dau seama că nu are habar de contextul pasajului pe care l-a ales ca să mă laude.

– Un autor marca Waxx. Sunt mândru de tine, Cubman. Sărbătorește diseară! O meriți.

– Nu-i nimic de sărbătorit, Hud.

– Cumpără un vin bun. Plătesc eu. Păstrează bonul. Îți rambursez banii.

– Chiar și Lassie e de părere că recenzia asta merită mai degrabă răzbunare, nu petrecere.

– O sticlă de o sută de dolari. Sau optzeci. Găsești un vin bun și la șaizeci. Stai așa! Ai spus răzbunare?

– Milo a zis-o, și Lasie a fost de acord. Le-am explicat că e o idee proastă.

– Nu-i da nici o replică lui Waxx.

– Nu o s-o fac.

– Nu-i da replica, Cubman.

– Nu o s-o fac, am spus deja că nu.

– E o mișcare proastă. Foarte proastă.

– Am trecut deja peste asta.

Milo deschisese iarăși calculatorul și accesase din nou pe Google Earth fotografia cu casa criticului.

Întinzându-se în față în scaun, Lassie adulmeca monitorul de parcă ar fi putut să ia astfel urma mirosului înfiorător al lui Waxx.

– Gândește pozitiv, mă încurajă Hud Jacklight. Ești un autor marca Waxx acum. Ești *literar*.

– Sunt extrem de impresionat de mine însumi.

– Ce reclamă! Un autor marca Waxx pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna?

– De acum înainte. Îți va recenza fiecare carte. I-ai atras atenția. Te are în vizor.

– Pentru totdeauna înseamnă cam mult timp.

– Alți scriitori ar ucide pentru asta. Să fie recunoscuți. La cel mai înalt nivel.

– Eu n-aș ucide pentru așa ceva, l-am asigurat.

– Pentru că tu ai obținut asta deja. Ce zi! Un autor marca Waxx. Clientul meu. Asta e minunat. Mai tare ca Metamucilul[1].

---

[1] Medicament laxativ și cu supliment de fibre (n.red.)

Referirea la suplimentul de fibre nu era o glumă. Hud Jacklight nu avea deloc simțul umorului.

Lipsit de umor și de scrupule, și în ciuda faptului că nu se omora cu cititul, Hud era de mai bine de douăzeci de ani cel mai de succes agent literar din țară. Asta nu spunea atât de multe despre Hud, cât despre lumea editorială.

– Un autor marca Waxx, zise iarăși. Incredibil. Fabulos. Ești... dat... naibii.

– E noiembrie, am zis cu sarcasm, dar, fir-ar să fie, mă simt de parcă a venit primăvara.

Înainte ca eu și Penny să plecăm la Roxie's Bistro în seara aia, mă sunaseră deja editorul, editorul audio, agentul meu cinematografic și trei prieteni, toți în legătură cu recenzia lui Waxx. Și toți mi-au spus în diverse moduri același lucru pe care mi-l spusese și Penny: „Las-o baltă!"

În timp ce intra în casă, Vivian Norby, bona lui Milo, mi-a zis:

– Am văzut recenzia, Cubby. E un lingușitor ignorant. Nu-l băga în seamă.

– Am lăsat-o deja baltă, am asigurat-o.

– Dacă vrei să mă duc la el să avem o discuție, mă duc.

Ăsta era un concept care mă intriga.

– Ce i-ai spune?

– Același lucru pe care i-l spun oricărui individ care nu-și vede lungul nasului. I-aș spune care sunt regulile de comportament civilizat în societate și l-aș asigura că știu cum să îl fac să le respecte.

Vivian avea în jur de cincizeci de ani, solidă, dar nu grasă, cu o privire dură, dar cu o inimă caldă, încrezătoare în forțele ei ca un urs grizzly, dar

feminină. Soțul ei, fost pușcaș marin și ofițer de poliție - acum decedat -, nu câștigase niciodată un concurs de skandenberg cu ea.

Ca de obicei, era îmbrăcată în roz: tenișii roz cu șireturi galbene, fustă roz și pulover roz cu crem. Cerceii atârnători din argint aveau forma unor pisicuțe ce urcau pe niște lanțuri.

-Sunt sigur că l-ai putea face să aibă serioase remușcări, i-am spus.

-Tot ce trebuie să faci e să-mi dai adresa lui.

-Ți-aș da-o, dar chiar nu îmi mai bat capul cu ce-a zis. Am lăsat-o baltă.

-Dacă te răzgândești, dă-mi un telefon.

După ce a intrat și a închis ușa, mi-a luat mâna ca și cum ea era gazda și își întâmpina un oaspete și m-a condus din hol în living, făcându-mă să mă ridic pe vârfuri în timp ce înaintam. Cu umerii trași în spate, fundul formidabil ridicat, Vivian se mișca asemenea unui spărgător de gheață prin Oceanul Arctic.

În urmă cu trei ani, în vreme ce avea grijă de copiii familiei Jameson pe Lamplighter Way, doi hoți mascați au încercat să dea o spargere. Primul intrus - care s-a dovedit a fi un fost angajat nemulțumit al lui Bob Jameson - a sfârșit cu nasul rupt, cu buzele sparte, cu patru dinți crăpați, cu două degete rupte, cu un genunchi fracturat și cu o înțepătură în fesa dreaptă.

Vivian s-a ales cu un deget rupt.

Al doilea, care a sfârșit mult mai rău decât primul, a prins o frică atât de mare de femeile trecute de cincizeci de ani îmbrăcate în roz, încât la tribunal, când procuroarea a venit cu o eșarfă de culoarea asta, acuzatul a început să plângă incontrolabil și a trebuit să fie transportat afară pe targă de paramedici.

În living, Vivian mi-a dat drumul și și-a pus rucsacul de pânză lângă fotoliul în care avea să-și petreacă seara.

– Cartea ta e minunată, Cubby. Citise un exemplar de semnal. N-oi fi atât de școlită ca un critic mare și tare, dar știu adevărul când îl văd. Și cartea ta e plină de adevăr.

– Mulțumesc, Vivian.

– Acum, unde este prințul Milo?

– În camera lui, construiește un fel de radio cu ajutorul căruia să comunice cu extratereștrii.

– Mașina timpului n-a funcționat?

– Încă nu.

– Lassie e cu el?

– Nu e niciodată altundeva, am zis.

– Mă duc să-l gâdil un pic.

– Eu și Penny luăm cina la Roxie's. Dacă Milo stabilește legătura cu extratereștrii, sună-ne.

Am urmat-o pe Vivian afară din living și am privit-o în timp ce urca scările cu o măreție doar un pic mai prejos decât apariția în depărtare a navei-mamă din *Întâlnire de gradul trei*.

Când am intrat în bucătărie, Penny punea un bilet pe ușa de la frigider, cu instrucțiuni privind încălzirea lasagnei care avea să fie cina lui Milo.

– Vivian a preluat comanda, am informat-o.

– Slavă Domnului că am găsit-o, zise Penny. Nu-mi fac niciodată griji pentru Milo când e Vivian aici.

– Nici eu. Dar sunt îngrijorat pentru *ea*. Milo meșterește iarăși.

– Vivian va fi bine. Milo a aruncat în aer chestia aia o singură dată, și a fost un accident.

– Ar putea să mai arunce din nou accidental ceva în aer.

Se încruntă la mine, cu o expresie de dezaprobare cu care eram familiarizat. Chiar și așa, arăta atât de apetisantă, că aș fi mâncat-o de vie dacă am fi fost într-o țară care ar fi arătat mai multă toleranță față de canibali.

– Niciodată, spuse ea. Milo învață din propriile greșeli.

În timp ce o urmam pe ușa care dădea din bucătărie în garaj, i-am zis:

– A fost un apropo la experiențele mele cu artificiile?

– De câte ori ți-ai ars sprâncenele?

– O dată. De celelalte trei ori doar le-am pârlit.

Privindu-mă peste capotă, ridică din sprâncene. Perfecțiunea lor mă lua în derâdere.

– Le-ai pârlit atât de bine, mi-a spus, că mirosul de păr ars a învăluit tot cartierul.

– Mă rog, ultima dată a fost cu mai bine de cinci ani în urmă.

– Așa că ar cam fi timpul să repeți figura, spuse ea și intră în mașină.

În timp ce mă așezam la volan, am protestat:

– Dimpotrivă. Așa cum ți-ar spune orice specialist în psihologia comportamentală, dacă poți să trăiești cinci ani fără să mai faci aceeași greșeală, nu o vei mai repeta niciodată.

– Aș vrea să am un asemenea psiholog aici chiar acum.

– Crezi că m-ar contrazice, dar nu ar face-o. Se numește regula celor cinci ani.

Când am pornit motorul, Penny apăsă pe telecomandă ca să deschidă ușa de la garaj.

– Așteaptă până se ridică de tot înainte de-a trece prin ea.

– N-am condus niciodată *înainte* printr-o ușă de garaj, i-am reamintit. Am trecut prin una în marșarier, dar asta e o cu totul altă poveste.

– Poate. Dar ținând cont că s-a întâmplat acum mai puțin de cinci ani, nu vreau să risc.

– Știi, pentru cineva ai cărui părinți își spun Clotilda și Grimbald, ești surprinzător de glumeață.

– Nu prea am de ales, nu-i așa? Nu da peste cutia poștală.

– Ba chiar asta o să fac dacă vreau.

Ne distram pe cinste. Seara se anunța promițătoare: mâncare bună, vin, râsete și dragoste.

Curând însă, soarta avea să mă ducă pe marginea prăpastiei. Deși vedeam abisul din fața mea, aveam să pășesc oricum în gol și să plonjez în hău.

3.

În Newport Beach, în peninsula Balboa, într-o clădire aflată lângă cheiurile orașului, Roxie's Bistro este luminat difuz, cu decor în stil medium-deco și standarde culinare înalte.

Majoritatea restaurantelor din ziua de azi sunt extrem de zgomotoase, de zici că sunt niște ateliere unde se fac tobe și țambale invadate de două sute de cimpanzei puși pe cântat. În plus, aceste stabilimente evită izolarea fonică sub pretextul că suprapunerea de sunete discordante le dă clienților senzația că sunt într-un loc la modă, în mijlocul acțiunii.

De fapt, genul ăsta de restaurante caută și atrag un tip de clientelă a cărei simplă existență într-un număr atât de mare dovedește că civilizația noastră a luat-o pe drumul spre pieire: egocentriști gălăgioși și cu dare de mână, învățați din fragedă pruncie că respectul de sine contează mai mult decât educația, că bunele maniere și eticheta sunt simple unelte de opresiune. Le place să audă sunetul propriilor zbierete și par convinși că, cu cât sunt mai gălăgioși, cu atât mai disperată este asistența să se alăture gășții lor.

Roxie's Bistro, în schimb, oferea o intimitate liniștită. Murmurul conversației atingea uneori cote mai înalte, dar nu devenea niciodată înnebunitor.

Alături de clinchetul argintat al tacâmurilor și de câte un râset ocazional, aceste voci compuneau o muzică plăcută, alcătuită din știrile zilei, bârfe și povești din trecut.

Eu și Penny am vorbit despre lumea editorială, politică, murături, artă, Milo, câini în general, Lassie în special, purici, Flaubert, Florida, aliterație, dans pe gheață, Scrooge McDuck, rolul materiei întunecate în univers și tofu, printre altele.

În lumina aurie scăzută și în licărirea lumânărilor ce se reflectau în paharele de culoarea ambrei, Penny radia ca o frumoasă regină, iar eu semănam probabil cu Rumpelstilzchen[1] care plănuia să-i ia următorul copil. Cel puțin, picioarele mele urâte erau ascunse în șosete și-n pantofi.

După ce am terminat felul principal, dar înainte să comandăm desertul, Penny se duse la toaletă.

Văzându-mă singur la masă, Hamal Sarkissian veni să-mi țină companie.

Roxie Sarkissian înființase restaurantul în urmă cu cincisprezece ani și, ca maestru-bucătar, câștigase multe premii. Deși încântătoare, rareori se aventura afară din bucătărie.

Hamal, soțul ei, era gazda ideală. Îi plăceau oamenii, avea un zâmbet irezistibil și era îndeajuns de diplomat încât să-l liniștească și să-l câștige de partea lui până și pe cel mai dificil client.

---

[1] Personajul negativ al poveștii germane cu același nume, culese de frații Grimm și publicate prima oară în 1812 (n.red.)

Rămas în picioare lângă masă, mă privi nu cu zâmbetul lui obișnuit, ci cu o îngrijorare vizibilă.

– E totul în ordine, Cubby?

– Cina e minunată, l-am asigurat. Perfectă. Ca întotdeauna.

– Începi un turneu de promovare pentru noua carte? mă întrebă el, în continuare serios.

– Nu. Am nevoie de o pauză de data asta.

– Nu-ți face griji în legătură cu el, cu ce spune.

– Griji în legătură cu cine, cu ce? am întrebat eu perplex.

– E un tip ciudat, criticul ăla.

– A! Deci... Ai văzut recenzia lui Shearman Waxx, nu?

– Două paragrafe. Apoi am scuipat pe articolul lui și am dat pagina.

– Nu mă deranjează. Am lăsat-o baltă deja.

– E un tip ciudat. Întotdeauna își face rezervarea sub numele Edmund Wilson.

Surprins, m-am uitat prin sală și am spus:

– Vine aici?

– Rar la cină. Mult mai des la prânz.

– Ce zici de asta?!

– Întotdeauna vine singur și plătește cu bani gheață.

– Ești sigur că e el? Nimeni nu pare să știe cum arată.

– De două ori nu i-au ajuns banii, mi-a spus Hamal. A folosit o carte de credit. Shearman Waxx. E un tip foarte ciudat.

– Stai liniștit, dacă ar avea o rezervare pentru seara asta și aș da nas în nas cu el, nu ar ieși scântei. Critica nu mă deranjează.

– De fapt, are o rezervare pentru prânz, mâine la ora douăsprezece și jumătate, spuse Hamal.

– Critica face parte din joc.

– E un tip al naibii de ciudat.

– O recenzie e numai opinia unei singure persoane.

– Mă cam sperie, continuă Hamal.

– Am lăsat-o deja baltă. Știi cum e. Restaurantul primește o recenzie proastă – *c'est la vie*. Tu doar îți vezi de ale tale.

– Noi nu am avut niciodată recenzii proaste, spuse Hamal.

Jenat de presupunerea pe care o făcusem, am spus:

– De ce să fi avut? Locul ăsta e perfect.

– Ai parte de multe recenzii proaste?

– Nu le țin evidența. Poate zece la sută nu sunt pozitive. Poate douăsprezece procente. La a treia mea carte au fost vreo paisprezece la sută. Nu îmi bat capul cu cele negative. Nouăzeci la sută recenzii pozitive e excelent.

– Optzeci și șase la sută, mă corectă Hamal.

– Asta a fost numai pentru a treia mea carte. Unii critici au fost de părere că piticul nu era absolut necesar.

– Îmi plac piticii. Am un văr în Armenia care e pitic.

– Chiar dacă ai un pitic drept personaj principal, trebuie să-l numești „persoană mică de statură". Cuvântul „pitic" îi scoate din sărite pe unii critici.

– Criticul ăsta al tău îmi amintește întotdeauna de vărul meu.

– Vrei să spui că Shearman Waxx e pitic?

– Nu. Are cam un metru șaptezeci și trei. Dar e îndesat.

Ușa de la intrare se deschise și intrară patru persoane, așa că Hamal se duse să le întâmpine.

Un minut mai târziu, Penny se întoarse de la toaletă. Se așeză la masă și-mi spuse:

– O să termin mai întâi vinul ăsta minunat și-apoi o să comand desert.

– Asta îmi aduce aminte de ceva – Hud vrea să plătească el vinul din seara asta. Mi-a spus să-i trimit nota.

– Asta ar însemna să aruncăm un timbru pe apa sâmbetei.

– Poate că va plăti pentru jumătate din sticlă. Știi că odată ne-a trimis șampanie.

– Nu era șampanie. Era cidru acidulat. Oricum, de ce ar vrea să ne facă cinste cu vinul, așa, dintr-odată?

– Pentru a sărbători recenzia lui Waxx.

– Omul este incredibil de greu de cap.

– Nu-i chiar așa de rău. Pur și simplu, nu are habar.

– Și nu-mi place că se tot agită să fie și agentul meu.

– Negociază niște oferte criminal de bune, am zis.

– Dar nu are habar de cărțile de copii.

– Trebuie să știe ceva. A fost și el copil cândva.

– Mă îndoiesc. Am zis ceva despre Dr. Seuss[1] odată, și Hud a crezut că vorbeam despre un doctor *adevărat*.

– O neînțelegere. Își făcea griji pentru tine.

– Am pomenit de Dr. Seuss, și Hud a crezut că am o boală terminală.

Să fii avocatul apărării pentru Hud Jacklight e o muncă ingrată. Așa că am renunțat.

---

[1] Theodor Seuss Geisel, scriitor american cunoscut pentru cărțile sale pentru copii (n.red.)

–A luat odată masa în același restaurant cu redactorul meu și a întrebat-o dacă știe cât mai am de trăit, continuă Penny. Omul e un...

–Porc zburător? am sugerat eu.

–Aș vrea ca un porc să-i zboare drept în...

–Fundolon? am zis eu inventând un cuvânt.

–Exact, spuse Penny. Vinul ăsta e excelent. Nu o să-mi stric o asemenea amintire trimițându-i lui Hud nota pentru rambursare.

Din câte îmi amintesc, în zece ani nu i-am ascuns nici un secret lui Penny în legătură cu ce se întâmpla în viața mea de zi cu zi. În momentul ăla, nu aș fi putut să explic de ce nu-i spusesem și ei că Shearman Waxx mânca unori la Roxie's. Mai târziu, mi-am dat seama.

–Te gândești iar la recenzia lui Waxx? mă întrebă.

–Nu. Nu prea. Poate puțin. Într-un fel.

–Las-o baltă, îmi spuse.

–O las. O las baltă.

–Nu. Te gândești la ea. Detașează-te!

–Cum?

–Bucurându-te de viață. Du-mă acasă și fă dragoste cu mine.

–Am crezut că mâncăm desert.

–Nu sunt îndeajuns de dulce pentru tine?

–Uite-l! am zis.

–Ce?

–Zâmbetul ăla strâmb pe care-l afișezi câteodată. Îmi place la nebunie.

–Atunci, du-mă acasă și fă ceva în legătură cu asta, băiete!

4.

După ce mă trezisem la trei dimineața ca să dau treizeci de interviuri la radio, nu am avut nici o dificultate să adorm în noaptea aia de marți.

Am avut unul dintre visele mele în care eram pierdut și singur. Câteodată, mă visam într-un magazin părăsit, alteori într-un parc de distracții gol sau într-o gară unde nu mai venea și de unde nu mai pleca nici un tren.

De data asta se făcea că mă plimbam printr-o bibliotecă mare și slab luminată, în care rafturile de cărți se înălțau mult deasupra capului meu. Culoarele ce se intersectau nu erau perpendiculare unul pe celălalt, ci șerpuitoare, ca și cum reflectau felul în care o zonă de cunoaștere poate duce în mod neașteptat către alt câmp de cunoaștere, aparent fără legătură.

Biblioteca asta a minții mele adormite era îngropată într-o liniște la fel de mare și de surprinzătoare ca nisipurile mișcătoare ale Egiptului. Înaintam fără să fac nici cel mai mic zgomot.

Culoarele pe care mergeam erau catacombe fără rămășițe mumificate, găzduind, în schimb, viețile și munca de-o viață așternute pe hârtie, lipite cu clei și cusute cu ață.

Ca întotdeauna într-un asemenea vis, eram neliniștit, dar nu-mi era frică. Așteptam momentul în care să descopăr ceva, un lucru minunat și încântător, deși rămânea posibilitatea terorii. Când visul are loc într-o gară întortocheată, liniștea e uneori întreruptă de pași care mă ademenesc înainte să dispară. Într-un magazin, aud un râs feminin îndepărtat care mă atrage de la departamentul de ustensile casnice către cel de produse de baie și în jos către o scară rulantă nefuncțională.

În biblioteca asta, liniștea deplină îmi permitea să aud un singur sunet aspru din când în când, ca și cum cineva aflat pe un culoar alăturat dădea paginile dintr-o carte. Am căutat, dar n-am găsit nici vreun cititor, nici pe bibliotecar.

M-a cuprins un sentiment de neliniște. Am mers mai repede, am luat-o la fugă și am cotit spre ceea ce ar fi putut fi o cameră de lectură. În loc de fotolii, am zărit un pat, în care dormea Penny, singură. Cearșaful din partea mea de pat era neatins, ca și cum nu m-aș fi așezat niciodată acolo.

Alarmat să o văd singură, am simțit în singurătatea ei un semn rău prevestitor al unui eveniment la care nici nu îndrăzneam să mă gândesc.

M-am apropiat de pat – și m-am trezit în el, lângă ea, acolo unde nu stătusem niciodată în vis. Culoarele șerpuitoare cu cărți dispăruseră, înlocuite de întuneric și de geometria pală a draperiilor de la ferestre.

Respirația ușoară și ritmică a lui Penny era ca un golf unde puteam să acostez în întuneric; respirația ei ar fi trebuit să mă liniștească, dar nu se întâmplă așa. Am continuat să mă simt în derivă și neliniștit.

Voiam ceva și nu știam ce, așa că m-am dat jos din pat și, în pijamale și cu picioarele goale, am ieșit din cameră.

Razele lunii care pătrundeau prin lucarne erau încremenite pe holul în formă de L de la etaj. Trecând prin fața unei oglinzi argintate, mi-am privit propria reflexie, ce părea la fel de diafană ca a unei fantome.

Eram treaz, dar încă mă simțeam ca într-un vis. Locul ăsta, deși era propria mea casă, părea și mai sinistru decât magazinul bântuit de spiritul acela amuzat.

Anxietatea mea crescândă se centra asupra lui Milo. M-am grăbit de-a lungul coridorului principal și am cotit la dreapta către holul mic, întunecat.

În golul dintre prag și partea de jos a ușii dormitorului lui Milo, o lumină strălucitoare oscila continuu între un albastru intens de nuanța safirului și un albastru metalic înghețat, nu lumina de la foc sau de la televizor, ci una care te trimitea cu gândul la pericole mortale.

Regula casei cerea să batem mereu la ușă, dar de data asta am deschis fără să îmi anunț prezența – și am fost ușurat să-l văd pe Milo în siguranță și adormit.

Întrerupătorul cu temporizator de la veioză fusese dat la nivelul luminii unei lumânări. Dormea întins pe spate, cu capul pe pernă. În spatele pleoapelor închise, mișcarea rapidă a ochilor îmi spunea că visa.

Lângă el stătea Lassie, cu botul pe stomacul lui. Era trează, ca toți paznicii cărora li s-a încredințat o misiune sacră. Și-a întors ochii să mă privească fără să-și miște capul.

Pe biroul în formă de U, nori de culoare – fiecare într-o nuanță de albastru – se amestecau încet pe monitorul computerului, ca un caleidoscop cu forme amorfe în loc de figuri geometrice.

Nu mai văzusem niciodată un asemenea screensaver. Cum calculatorul lui Milo nu era conectat la internet, nu putea să fi fost descărcat de pe web.

Internetul e mai degrabă o unealtă a răului decât a binelui. Oferă scursurilor societății libertăți absolute și protecția anonimatului – și numeroase preocupări de care poți deveni dependent. Inocența, voința și chiar libertatea copiilor pot fi furate astfel.

Milo nu putea intra pe internet decât de pe computerul meu sau de pe al lui Penny. Instalasem pe amândouă o serie de programe de blocare. Partea de birou din stânga calculatorului era acoperită cu plăci de circuit, microcipuri atent etichetate în pungi mici de plastic, o tastatură alfanumerică demontată, un radio dezmembrat, zeci de gadgeturi ciudate pe care i le cumpărasem de la Radio Shack și din alte părți și o mulțime de unelte în miniatură.

Habar n-aveam ce ar fi putut crea băiatul meu cu toate astea. Dar aveam încredere că va respecta regulile și nu va face ceva prin care ar risca să se electrocuteze, să dea foc la casă sau să călătorească înapoi în timp în Jurasic fără să se mai poată întoarce acasă.

În filme, creșterea unui mic geniu este întotdeauna o experiență minunată și îmbucurătoare care culminează cu realizări extraordinare. În realitate, este obositor și câteodată chiar înspăimântător.

Presupun că asta n-ar fi valabil dacă geniul lui s-ar manifesta prin talentul de a cânta la pian și de a crea compoziții muzicale. Nici măcar Mozart n-a reușit să cânte la pian în asemenea hal încât să

facă pianul să explodeze și să ucidă spectatorii cu șrapnele de fildeș.

Din păcate – sau din fericire, numai timpul avea să decidă –, talentul lui Milo se manifesta în sfera matematicii teoretice și aplicate, a fizicii teoretice și aplicate, cu o înțelegere profundă și intuitivă a câmpurilor magnetice și electromagnetice.

Asta ne-au spus experții care l-au analizat și l-au testat pe Milo timp de două săptămâni. Am numai o idee vagă despre ceea ce înseamnă evaluarea lor.

Un timp, am angajat studenți în ani terminali să-i dea meditații, dar aveau tendința să-i inhibe învățarea. Este un autodidact clasic, automotivat și are deja o diplomă de bacalaureat.

Sunt în aceeași măsură mândru și intimidat de micul geniu. Dată fiind capacitatea minții lui, probabil că nu va fi niciodată interesat să-l învăț un joc atât de plictisitor precum baseballul. Ceea ce e OK, cred, pentru că niciodată nu am fost bun la sport.

În partea dreaptă a computerului era o planșetă mare cu o foaie de desen, pe care era schițat un aparat cu multe microprocesoare, cache-uri de instrucțiuni, de date, conexiuni de autobuz și alte drăcovenii ciudate – toate legate printr-un labirint ametitor de circuite.

Dacă pentru toate astea ar fi necesară microsudura, nici eu, nici Milo nu am avea voie s-o facem. O asemenea treabă ar trebui lăsată în seama lui Penny. Ea are mâna sigură a unui artist, maturitatea emoțională care îi lipsește lui Milo și aptitudinile mecanice la care eu pot doar să visez.

Formele în continuă schimbare de pe monitor, ca o masă clocotindă de protoplasmă albastră, începuseră să-mi pară amenințătoare, ca și cum

ar fi fost o chestie vie, și, dacă apăsam pe ea, ar fi putut să spargă ecranul și să intre în cameră. Voiam să închid computerul, dar n-am făcut-o. Milo nu îl uitase pur și simplu deschis, ci îl lăsase așa dintr-un motiv.

L-am privit pe Milo încă o dată în lumina palidă a lămpii. Un copil frumos.

Deși sunt dăruit cu o imaginație bogată, nici măcar nu puteam începe să-mi imaginez topografia minții lui Milo.

Eram foarte îngrijorat pentru el.

Nu avea prieteni de vârsta lui, pentru că toți copiii îl plictiseau. Eu, Penny, Lassie, Vivian Norby, Clotilda și Grimbald eram universul lui social.

Speram că putea duce o viață pe cât de normală îi permitea geniul său, dar mi se părea nepotrivit să-i arăt calea de urmat. Voiam ca fiul meu să râdă și să fie iubit, să aprecieze frumusețea acestei lumi și misterul ei, să cunoască plăcerea micilor victorii, a lucrurilor mărunte și prostești, să vadă mereu milioanele de imagini mici și minunate care compun marele tablou al vieții, să fie umilul stăpân al calităților sale, și nu sclavul lor. Pentru că nu puteam să-mi imaginez cum este să fii în locul lui, nu puteam să-l îndrum; în cea mai mare parte a timpului ar fi trebuit să găsim calea împreună.

Îl iubeam îndeajuns de mult încât să îndur orice grozăvie pentru el și să mor ca să fie el cruțat.

Și totuși, oricât de mult ții la o persoană, nu îi poți garanta o viață fericită, nici cu dragoste ori bani, nici cu sacrificii. Poți numai să te străduiești – și să te rogi pentru el.

L-am sărutat pe Milo pe frunte fără să-i întrerup somnul. Din impuls, am sărutat-o și pe Lassie pe cap. A părut încântată de această manifestare

a afecțiunii, dar m-am ales cu niște fire de blană pe buze.

Ceasul de pe noptieră arăta ora 5.00 dimineața. Peste șapte ore și jumătate, câinele avea să stea în scaunul de la fereastra din living, privind strada și întrebându-se când aveam să mă întorc cu prietenul său neprețuit – iar eu și Milo aveam să luăm masa la Roxie's Bistro, spionându-l pe cel mai important critic literar din țară.

5.

La 12.10, mulțimea venită să ia prânzul la Roxie's Bistro era ceva mai zgomotoasă decât clienții care luau cina acolo, dar atmosfera rămânea relaxată și te îmbia la o conversație liniștită.

Hamal Sarkissian ne așeză la o masă de două persoane în partea din spate a încăperii lungi și dreptunghiulare. Îi dădu lui Milo o pernă pe care să stea.

– Doriți vin? îl întrebă Hamal pe băiat.

– Un pahar sau două, îi răspunse Milo.

– Am să vi-l aduc în cincisprezece ani, îi zise Hamal.

Îi spusesem lui Penny că îl duc pe Milo la bibliotecă, apoi la un magazin de electronice, de unde să cumpere ce avea nevoie pentru proiectul la care lucra, după care aveam să luăm prânzul la Roxie's. Adevărul gol-goluț. Nu o mint pe Penny.

Am omis să-i spun însă că la prânz aveam să-l văd pe evazivul Shearman Waxx. Asta e minciună prin omisiune și nu e un comportament demn de admirat.

Ținând cont de faptul că nu aveam nici o intenție să-l abordez pe critic sau să-i vorbesc, n-am văzut nimic rău în această omisiune, nu era cazul s-o îngrijorez pe Penny sau să mă văd nevoit să ascult prelegerea ei cu „las-o baltă".

Numai o singură dată o mai minţisem prin omisiune. Atunci problema în discuție fusese mult mai serioasă. La începutul relației noastre, adică în urmă cu zece ani, evitasem cu grijă să-i spun lucrul cel mai important în legătură cu mine, experiența definitorie a vieții mele, pentru că mi se părea o povară pe care ea nu trebuia să o poarte.

Cum eu și Milo ajunseserăm înaintea lui Waxx, nu exista pericolul să fac vreuna dintre cascadoriile mele, cum ar fi să intru din greșeală în restaurant cu mașina, să-l omor pe critic în timp ce mânca și să fiu astfel suspectat de crimă cu premeditare.

După ce conspirase cu mine mai devreme la telefon, Hamal arătă spre o masă din mijlocul restaurantului.

– O să stea acolo, la fereastră. Întotdeauna citește o carte când ia masa. O să-l recunoști. E un tip ciudat.

Mai devreme căutasem pe internet singura fotografie cunoscută a lui Shearman Waxx, care s-a dovedit inutilă. Imaginea era la fel de neclară ca fotografiile lui Yeti mergând prin păduri și prin poieni.

Când Hamal ne lăsă singuri, Milo mă întrebă:

– Ce tip ciudat?

– Un tip. Un client. Lui Hamal i se pare ciudat.

– De ce?

– Are un al treilea ochi în frunte.

Milo se îmbufnă.

– Nimeni nu are un ochi în frunte.

– Tipul ăsta are. Şi are patru nări.

– A, da? Milo era la fel de isteţ ca un detectiv criminalist. Ce fel de animal de casă are? Un porc zburător?

– Doi porci zburători, i-am răspuns. I-a învăţat să facă acrobaţii aeriene.

În timp ce studiam meniurile şi beam ceai cu lămâie şi gheaţă, fără se ne grăbim să comandăm, eu şi Milo am vorbit despre prăjiturile noastre preferate, emisiunile de desene animate de sâmbătă dimineaţa şi dacă extratereştrii vor să viziteze Pământul ca să ne transmită cunoştinţele lor sau ca să ne mănânce. Am vorbit despre câini în general şi despre Lassie în special şi despre anomaliile fluxului de curent din câmpurile electromagnetice.

La ultimul subiect, partea mea de conversaţie a constat în atâtea mormăieli şi fornăituri, că puteam fi chiar eu Yeti cel înainte menţionat.

La 12.30 fix, un bărbat îndesat, care ducea cu el o geantă diplomat, intră în restaurant. Hamal îl conduse la masa de la fereastră de care-mi pomenise.

Ca să fim cinstiţi, tipul părea mai puţin îndesat şi mai degrabă solid. Deşi era lat poate cam pe jumătate din cât era de înalt, Waxx nu era supraponderal. Părea să aibă densitatea unei cărămizi de plumb.

Gâtul lui părea îndeajuns de gros cât să suporte greutatea unui cap de zeitate aztecă din piatră. Faţa îi era atât de diferită de restul corpului, că părea să-i fi fost transplantată de un chirurg priceput: sprâncene groase şi netede, trăsături îndrăzneţe şi nobile, bărbie puternică – o faţă ce s-ar fi potrivit pe o monedă din Imperiul Roman.

Avea în jur de patruzeci de ani, în nici un caz o sută patruzeci de ani, așa cum susținea enciclopedia online. Coama ca de leu îi albise prematur.

Îmbrăcat cu pantaloni gri-cărbune, haină sport ecosez alb cu gri, cu două ovale de piele la coate, cămașă albă și cravată roșie, părea să fie pe jumătate profesor universitar, pe jumătate luptător profesionist, ca și cum doi tipi cu ocupațiile astea împărțiseră o cameră de teleportare și – exact ca în filmul *Musca*[1] – descoperiseră că atomii li se amestecaseră la sfârșitul teleportării.

Scoase dintr-o cutie o carte cu coperte cartonate și ceva ce părea un instrument de tortură din inox. Deschise cartea și o prinse în clemele dispozitivului care o ținea deschisă și înclinată, astfel încât să poată citi fără să-și folosească mâinile.

Evident, criticul era un tip cu tabieturi. Un chelner veni la masa lui cu un pahar de vin alb pe care nu-l comandase.

Waxx încuviință ușor din cap, păru să rostească un cuvânt sau două, dar nu îl privi pe chelner, care se îndepărtă imediat.

Își puse o pereche de ochelari de citit mici cu rame de baga și, după ce gustă vinul, își îndreptă atenția către cartea prinsă în clemele de inox.

Pentru că nu voiam să mă vadă holbându-mă la el, mi-am continuat conversația cu Milo. Mi-am concentrat atenția asupra fiului meu și m-am uitat numai ocazional în direcția criticului.

Curând, misiunea mea de spionaj a început să pară absurdă. O fi Shearman Waxx un personaj oarecum ciudat, dar, după ce se risipise misterul

[1] Thriller SF din 1986, regizat de David Cronenberg (n.red.)

înfățișării lui, nimic în legătură cu el nu părea fascinant.

Nu intenționam să-l abordez sau să vorbesc cu el. Penny, Olivia Cosima și chiar și Hud Jacklight aveau dreptate când spuneau că să dai replica unei recenzii nedrepte era, de regulă, o idee proastă.

Când mesele dintre masa noastră și cea a lui Waxx s-au umplut cu clienți, nu l-am mai putut vedea atât de bine. Până am terminat felul principal și am comandat desertul, îmi pierdusem orice urmă de interes pentru el.

După ce am achitat nota și i-am lăsat bacșiș chelnerului, în timp ce ne ridicam de la masă să plecăm, Milo mi-a zis:

– Trebuie să fac pipi, tată.

Toaletele erau la un capăt al restaurantului, pe un hol mic. În timp ce traversam încăperea, m-am uitat în direcția lui Waxx. Nu am putut să-i văd prea bine masa din cauza aglomerației, dar scaunul lui era gol. Probabil terminase de mâncat și plecase.

Toaleta bărbaților strălucea de curățenie și avea o cabină îndeajuns de mare cât să încapă un scaun cu rotile, două pisoare și două chiuvete. Înmiresmat cu dezinfectante astringente cu miros de pin, aerul îmi ardea nările.

Era cineva în cabină, iar Milo nu era îndeajuns de înalt încât să folosească fără ajutor unul dintre pisoare. După ce își desfăcu fermoarul și căută neîndemânatic prin pantaloni, mi-am pus mâinile în jurul mijlocului lui și l-am ridicat deasupra bolului de porțelan.

– Pe locuri, îmi zise.

– Fiți gata, am zis.

– Start, completă el și eliberă un jet.

Când Milo era pe la jumătate, se auzi apa trasă la toaletă, și ușa cabinei se deschise.

M-am uitat în lateral și l-am văzut pe Shearman Waxx la nici doi metri de mine și, de parcă aș fi avut gâtul sugrumat, precum capătul unui balon, am scos un sunet înăbușit, de surprindere.

În restaurant, masa lui era atât de departe de a noastră, că nu îi putusem vedea culoarea ochilor. Erau căprui.

Deși m-am gândit de multe ori la momentul ăla în zilele ce-au urmat, tot nu știu dacă, uimit, m-am întors către critic sau dacă Milo, încă la mine în brațe, s-a rotit să vadă ce mă făcuse să scot sunetul ăla. Cred că ambele.

Jetul celui mic țâșni cu boltă pe podeaua de gresie.

Pentru un tip solid ca un parapet de ciment, Waxx se dovedi chiar agil. Se dădu cu abilitate înapoi, în afara zonei de stropire, iar pantofii săi gri marca Hush Puppies rămaseră complet uscați.

– Scuze, scuze, scuze, am îngânat eu și l-am îndreptat pe Milo către pisoar.

Fără un cuvânt, Waxx păși peste băltoacă, se duse la una dintre chiuvete și începu să se spele pe mâini.

– E micuț, am zis eu, trebuie să-l ridic.

Deși Waxx nu răspunse, mi-am imaginat privirea lui sfredelindu-mi spatele în timp ce mă studia în oglinda de deasupra chiuvetelor.

Știam că, pe măsură ce mă scuzam, făceam să pară că intenționasem să-l folosesc pe Milo drept pistol cu apă, dar nu puteam să mă abțin.

– Niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva. Dacă v-ar fi nimerit, aș fi plătit factura de la curățătorie.

Waxx trase câteva șervețele de hârtie din aparat.

Când termină de făcut pipi, Milo chicoti.

– E un copil bun, l-am asigurat pe Waxx. A salvat un câine de la eutanasiere.

Singurul sunet era foșnetul hârtiei cu care criticul își ștergea mâinile.

Deși Milo putea citi la fel de bine ca un student, era totuși un copil de șase ani. Nimic nu li se pare mai amuzant puștilor de vârsta lui decât glumele cu pipi și pârțuri.

După ce chicoti iarăși, Milo îmi zise:

– Am scuturat și am închis fermoarul, tată. Poți să mă lași jos.

Un scârțâit de balamale mă informă că Waxx deschisese ușa către hol.

Punându-l pe Milo jos, m-am îndreptat către ușă.

Speram ca Waxx să nu mă fi recunoscut din fotografia de pe supracoperta cărții.

Eminentul critic mă privea fix. Rosti un singur cuvânt și apoi plecă.

Mă recunoscuse.

După ce am șters băltoaca lui Milo cu șervețele de hârtie, m-am spălat pe mâini în lavoar. Apoi l-am ridicat pe Milo să se spele și el.

– Aproape că l-am nimerit, îmi zise el.

– Nu ai de ce să te simți mândru. Nu mai chicoti.

Când ne-am întors în restaurant, Shearman Waxx era așezat din nou la masă. Chelenerul îi adusese mâncarea.

Waxx nu se uită în direcția noastră. Părea hotărât să ne ignore. În timp ce treceam prin dreptul mesei lui, am văzut că dispozitivul care ținea cartea era ingenios, dar arăta fioros, ca și cum criticul ținea cartea – și pe autorul ei – în captivitate.

Afară, după-amiaza de noiembrie aștepta: blândă, liniștită, îmbietoare. Cerul curat se curba ca o sferă de sticlă, fără nici un nor, fără nici o pasăre sau avion.

De-a lungul străzii, copacii erau nemișcați ca frunzișul fals într-o diorama neclintită. Nici o creangă nu tremura, nici o frunză nu șoptea.

Nici o mașină nu trecea. Eu și Milo eram singurii oameni de pe stradă.

Am fi putut fi două figurine într-un glob cu zăpadă, însă fără zăpadă.

Voiam să mă uit înapoi spre restaurant, să văd dacă Shearman Waxx ne privea din locul lui de la fereastră. Mi-am înăbușit impulsul de-a mă întoarce și l-am condus pe Milo la mașină.

Pe drumul către casă, nu mi-am putut scoate din cap acel unic cuvânt pe care criticul mi-l spusese înainte să iasă din toaletă. Mă sfredelise cu acei înfiorători ochi maro și cu o voce solemnă, baritonală, îmi zisese:

– Condamnat!

6.

În acea după-amiază, în timp de Penny termina o pictură pentru noua ei carte pentru copii, iar Milo și Lassie lucrau la o mașină a timpului, la o rază a morții sau la ce-o fi fost, eu stăteam într-un fotoliu din biroul meu și citeam *Greu de găsit un om bun*[1] de Flannery O'Connor, o povestire pe care o admiram foarte mult.

Una dintre cele mai răscolitoare opere de ficțiune care fuseseră scrise vreodată, rămânea la fel de interesantă la a zecea citire ca la prima. Cred că era a douăsprezecea oară când o citeam, dar domnișoara O'Connor îmi inoculase o spaimă mai mare ca niciodată.

Nu înțelegeam de ce păienjeni invizibili se furișau pe ceafa mea, de ce măruntaiele și stomacul îmi erau cutremurate de frisoane, de ce palmele îmi erau din ce în ce mai umede și degetele mele tremurau câteodată atunci când întorceam pagina - totul atât de accentuat cum nu mai

[1] Povestire publicată în 1955 (n.red.)

experimentasem niciodată citind această operă sau oricare alta. Mai târziu, mi-am dat seama.

După ce am terminat de citit, în vreme ce stăteam și mă holbam la pagină până când cuvintele nu se mai distingeau, o neliniște puse stăpânire pe mine, și nu avea nimic de-a face cu povestirea. M-am gândit că neliniștea aceasta avea legătură cu cariera mea, cu teama de ceea ce avea să scrie Waxx în recenzia lui la următorul meu roman, pe care se pare că promisese să-l facă praf când pronunțase cuvântul „condamnat" pe un ton prevestitor de rele.

Dar, cu siguranță, aceasta nu putea fi întreaga cauză a îngrijorării fără nume care se furișa în mintea mea. Nu terminasem încă următorul meu roman. Urma să fie publicat peste un an. La cererea mea, editorul avea să rețină din timp o copie a recenziei lui Waxx. Am avea timp să pregătim o strategie pentru a-i dejuca planul. Cu toate acestea, neliniștea mea părea să anticipeze o primejdie mai apropiată.

Vederea periferică m-a alertat de ceva în mișcare. Mi-am ridicat ochii de pe pagină, am rotit capul înspre ușa deschisă a biroului și l-am văzut pe Shearman Waxx trecând prin holul de la parter.

Nu îmi amintesc când m-am ridicat de pe fotoliu sau când am lăsat să îmi cadă cartea din mână. Se pare că mă *imaginasem* în picioare într-o fracțiune de secundă.

Rămas în picioare, nu mă puteam imagina mișcându-mă. Șocul mă paralizase.

Inima mea continua să bată în ritmul unui om care stă în fotoliu și citește. Neîncrederea anticipa un sentiment de pericol.

Povestirea lui O'Connor aruncase asupra mea o perdea de anxietate. În acea stare alterată, cred că mintea îmi juca o festă și chemase un intrus acolo unde nu exista.

Această fantomă a lui Waxx nici măcar nu a aruncat vreo privire spre mine, așa cum, cu siguranță, ar fi făcut dacă era real și dacă venea aici să mă înfrunte din cine știe ce motiv. Poate că Penny a trecut prin hol, și imaginația bogată a unui romancier a transformat-o în acel critic.

Posibilitatea ca eu să o fi confundat pe strălucitoarea și firava de Penny cu matahala mohorâtă de Shearman Waxx era așa de absurdă, încât neîncrederea mea s-a evaporat brusc. Am pus capăt stării de paralizie.

Deodată, inima mea imită fierul pe pista de alergare, bufnitura frenetică a copitelor cailor de curse. Am alergat la ușa deschisă, am ezitat în prag, dar apoi l-am trecut. Holul era pustiu.

Waxx se îndreptase spre partea din spate a casei. Am mers pe latura mai scurtă a holului spre bucătărie, așteptându-mă parcă să-l găsesc alegând un cuțit din sertarul de lângă plită.

În timp ce acea imagine îmi trecea prin minte, mă simțeam jenat de isteria mea. Shearman Waxx ar fi disprețuit, cu siguranță, o asemenea melodramă în viața reală la fel de mult cum o disprețuia în operele de ficțiune.

El nu se furișase nici în bucătărie, nici în camera de zi de lângă ea. Una dintre ușile franțuzești către curtea din spate era deschisă, sugerând că plecase pe acolo.

Rămas în pragul ușii, supravegheam curtea interioară, piscina și grădina din spatele casei. Nici urmă de Waxx.

Acea liniște stranie lovise iarăși lumea. Apa din piscină era la fel de nemișcată ca o foaie de sticlă.

În timp ce citisem, nori de plumb blindaseră cerul. Nu se ondulau și nici nu se agitau, ci arătau la fel de netezi și de nemișcați ca un strat de vopsea.

Fiindcă locuiam în cel mai sigur cartier al unei comunități cu criminalitate scăzută, aveam obiceiul să lăsăm ușile cel mai des utilizate descuiate în timpul zilei. Asta avea să se schimbe.

Dezorientat de apariția nedorită a lui Waxx, am închis ușa franțuzească și am tras zăvorul.

Brusc, mi-a trecut prin minte că acest critic făcuse poate mai mult decât să treacă prin casă. Dacă a plecat pe lângă camera de zi, poate a intrat în altă parte – și poate a stricat ceva.

Prins într-un experiment ciudat, Milo era sus în dormitorul lui, cu Lassie.

În atelierul său de la etaj, Penny picta bufnița cu ochi mari și cioc ascuțit care vâna banda de șoareci eroici din cartea la care lucra acum.

Deși câinele nu lătrase și deși nimeni nu țipase de durere sau de spaimă, mintea mea insista pe scenariul cel mai puțin probabil, capete lovite cu măciuca și gâturi tăiate. Lumea noastră modernă este, la urma urmelor, plină de violență explicită; știrile de seară au ajuns la fel de îngrijorătoare ca filmele de groază.

Am urcat scările din spate câte două odată.

7.

Ușa de la dormitorul lui Milo era deschisă, iar el stătea la biroul lui, viu și ocupat cu un dispozitiv electronic din care eu înțelegeam mai puțin decât aș fi înțeles din anticele tăblițe de piatră cioplite cu rune.

Pe birou, asistându-și stăpânul la treabă, stătea Lassie. Ea ridică privirea când am intrat, dar Milo nu.

- L-ai văzut? am întrebat eu.

Milo, care putea să facă mai multe lucruri în același timp mai bine decât un supercomputer, rămase atent la dispozitiv, dar spuse:

- Pe cine să văd?

- Pe omul... un tip cu papion roșu. A intrat aici?

- Vrei să spui omul cu trei ochi și patru nări? întrebă el, demonstrându-mi că fusese mai atent decât credeam la jocul meu cu spioni de la restaurant.

- Da, pe el, am confirmat eu. A intrat aici?

- Nu. Ne-am fi îngrozit dacă intra.

- Strigă dacă îl vezi. Vin imediat.

Ușa de la atelierul lui Penny era închisă. Am trântit-o la perete și am intrat precipitat, dar am găsit-o la șevalet.

Așa de bine realizată era imaginea bufniței celei ticăloase, încât părea că iese din pânză și zboară spre mine, cu ciocul deschis ca să sfâșie și cu ochii arzând după sânge.

Convinsă de motivul pentru care am intrat cu răsuflarea tăiată, Penny rosti înainte să apuc să spun ceva:

– Te-a atacat cafetiera sau ai folosit iar mașina de spălat vase și ai inundat bucătăria?

– O problemă serioasă, am spus eu. Milo! Vino repede.

Ea a lăsat pensula jos și m-a urmat grăbită. Când îl văzu pe Millo mestecând liniștit și pe Lassie cu blana nezbârlită, Penny oftă ușurată și îmi spuse:

– Sper că poanta chiar e amuzantă.

– Stai aici cu el. Propteşte scaunul în ușă după ce plec.

– Ce? De ce?

– Dacă îți cere cineva să deschizi ușa, chiar dacă ți se pare că sunt eu, să nu deschizi.

– Cubby...

– Întreabă ceva ce știu numai eu, cum ar fi unde am ieșit noi doi la prima întâlnire. Probabil că nu poate să îmi imite vocea – adică na, nu e un supercriminal din benzile desenate, pentru numele lui Dumnezeu –, dar nu poți să știi niciodată.

– El cine? Ce ai pățit?

– Era un intrus. Cred că a plecat, dar nu sunt sigur.

Ochii ei s-au îngustat ca ai unui șoarece care a văzut umbra neașteptată a unei bufnițe gata de atac.

– Sună la poliție.

– Nu e genul acela de intrus.

– Nu există alt gen.

– Şi apoi, poate că doar mi s-a părut.

– L-ai văzut sau nu?

– Am văzut ceva.

– Atunci sună la poliţie.

– Sunt o persoană cunoscută. Va veni şi presa cu poliţiştii, va fi un adevărat circ.

– Mai bine decât să mori.

– Voi fi bine. Pune scaunul ca proptea în uşă.

– Cubby...

Ieşind pe cel mai scurt dintre cele două holuri de la etaj, am tras uşa în urma mea. Am aşteptat până când am auzit spătarul scaunului atingând mânerul uşii şi blocând-o.

Penny cea demnă de încredere.

Logica îmi spunea că era puţin probabil ca un renumit critic şi autor de manuale precum Shearman Waxx să fie un psihopat. Excentric, da, poate chiar ciudat. Dar nu criminal. Logica, în adevăratul sens premodern, mă slujise bine vreme de mulţi ani.

Cu toate acestea, de pe o masă din hol, am apucat o vază grea şi înaltă, cu baza lată şi gura îngustă. Eu, atletul cu platfus care eram, o ţineam ca pe o rachetă de tenis – cu neîndemânare.

În afară de dormitorul lui Milo, acest hol din spate mai ducea spre două mici camere de oaspeţi, o baie şi o debara. Iute şi în linişte, am deschis uşile, am căutat, dar nu am găsit pe nimeni.

În timp ce mă întorceam spre holul mai lung de la etaj, unde se aflau dormitorul principal, atelierul lui Penny şi un alt dormitor pe care îl foloseam pentru depozitare, am auzit un zgomot la parter. Zdrăngănitul scurt care răsună pe casa

scării dinspre bucătărie și tăcerea din urma lui aveau ceva amenințător.

Cu vaza ridicată deasupra capului, de parcă eram un concurent la o versiune TV Casa și Grădina a reality show-ului *Supraviețuitorul*, apărându-mi casa cu orice obiect decorativ aflat la îndemână, am coborât cu grijă scările.

Waxx nu era în bucătărie sau în camera de zi alăturată. Totul părea în ordine.

Ușa batantă dintre bucătărie și holul de la parter era închisă. Aveam impresia că nu fusese așa mai devreme.

În timp ce deschideam ușa, l-am văzut pe Waxx la capătul îndepărtat al holului, ieșind din biroul meu și traversând foaierul.

– Hei, am strigat la el. Ce faci?

Nu îmi răspunse și nici nu se uită spre mine, dar dispăru în bibliotecă.

8.

M-am gândit să sun totuși la poliție, dar nonșalanța cu care Shearman Waxx făcuse turul casei noastre începu să mi se pară mai degrabă ciudată decât amenințătoare. Când Hamal Sarkissian îl numise pe Waxx ciudat, probabil că voise să spună excentric.

În recenziile lui ataca folosindu-se de cuvinte, dar asta nu însemna că era capabil de o violență reală. De fapt, mai degrabă opusul era adevărat: adepții retoricii ostile îi puteau inspira pe alții să comită crime, dar ei erau, de obicei, niște lași care nu își asumau nici un risc.

Înarmat în continuare cu vaza, am mers pe hol înspre foaier și l-am urmărit pe Waxx în bibliotecă.

În unele cartiere mai de soi din partea sudică a Californiei, o bibliotecă este considerată la fel de necesară ca bucătăria, un simbol al rafinamentului celor care locuiesc acolo. Cam o treime dintre aceste încăperi nu conțin însă cărți.

În aceste situații, rafturile sunt pline cu colecții de figurine din bronz sau cu obiecte din ceramică. Sau cu DVD-uri. Dar spațiul este numit în continuare bibliotecă.

La o altă treime, cărțile au fost cumpărate pentru că erau frumos legate. Ele dau senzația de erudiție, însă o încercare a vizitatorului de a purta o conversație despre oricare dintre titlurile expuse o va inspira pe gazdă fie să vorbească despre filmul realizat după cartea respectivă, fie să se retragă la bar pentru a pregăti o altă băutură.

Biblioteca noastră conținea cărți pe care le citiserăm sau intenționam să le citim, un birou, o canapea, două fotolii și măsuțe laterale, dar nici urmă de Shearman Waxx. În mod evident, ieșise pe ușa dintre bibliotecă și living.

Când am pășit în încăperea alăturată, am văzut mișcare dincolo de ușile duble, în sufragerie. Waxx intrase în oficiul care separa sufrageria de bucătărie, și ușa se închisese ușurel în spatele lui.

Până am traversat livingul și jumătate din sufragerie, l-am văzut pe Waxx pe fereastră. Acum era afară, mergând spre partea din față a casei.

M-am grăbit spre următoarea fereastră și am ciocănit în geam în timp ce el trecea prin dreptul lui, dar criticul nu a binevoit să se uite spre mine.

Am pus vaza jos și m-am întors în grabă în living. Waxx nu alerga, ci doar mergea cu pas mare, însă a trecut de ferestre până să ajung la una dintre ele pentru a-i atrage atenția.

În bibliotecă, printr-o fereastră care dădea spre stradă, l-am văzut că traversa gazonul din față către un Cadillac Escalade negru, parcat la marginea trotuarului.

Din bibliotecă, în drum spre foaier și spre ușa de la intrare, am continuat să spun:

– Nu, nu, nu. Nu se poate, nenorocitule care nu ai habar de sintaxă!

În timp ce am ieșit din casă pe verandă, l-am văzut pe Waxx la volanul mașinii.

Ziua era din nou calmă. Aerul nemișcat părea gros, comprimat sub cerul de plumb. În lumina cenușie a după-amiezii, frunzele palmierilor atârnau nemișcate de parcă erau turnate din fier.

Mai târziu, nu am putut să îmi aduc aminte dacă am auzit sau nu motorul mașinii. Aceasta ieși fără zgomot în stradă și începu să lunece ușor, ca un vapor-fantomă zărit în treacăt călătorind pe o mare ciudată.

Ciorile mari, negre de pe gazon nu păreau să fi fost deranjate de trecerea criticului. Când am ieșit de pe verandă pe alee, au țâșnit de pe iarbă într-un fâlfâit de aripi atât de energic, încât mi-au trepidat timpanele.

Sperând să-l prind pe Waxx la stopul de la colț, am alergat în stradă. Dar el nu a oprit, ci a accelerat prin intersecție, astfel că urmărirea era în zadar.

Ciorile croncăneau pe cerul apăsător, dar au fost reduse la tăcere de altitudine, și, în timp ce mă întorceam în casă, o pană neagră pluti spre fața mea.

Am pășit prin ușa de la intrare și am simțit un ușor miros metalic respingător. În hol, mirosul era mai puternic. În bucătărie, duhnea de-a dreptul.

Cuptorul Advantium era fixat pe „GĂTIRE RAPIDĂ", la nivelul cel mai mare de căldură. Cârcei de fum cenușiu se rostogoleau de la gurile de aerisire spre partea de jos a cuptorului.

M-am aplecat, l-am oprit și am aruncat un ochi prin geamul ușii. Printr-o perdea de fum slab, focul pâlpâia.

Fără oxigen, flăcările s-au stins rapid. Am deschis ușa, îndepărtând cu mâna fumul care îmi acoperea fața.

În cuptor, o ramă de argint cu o fotografie. Materialul care acoperea partea din spate luase foc. Geamul crăpase, iar fotografia era ușor decolorată.

Rama ar fi trebuit să fie la mine în birou. Era o fotografie cu mine, Penny, Milo și Lassie.

În toaleta bărbaților din restaurant, Waxx rostise cuvântul „condamnat" fără nici un semn de punctuație. Treaba cu fotografia părea să adauge un mare semn al exclamării.

9

După ce am mers prin toată casa și am închis toate geamurile și ușile, după ce am activat alarma, m-am simțit suficient de în siguranță încât să îl las pe Milo în camera lui cu Lassie, în timp ce eu și Penny am coborât în bucătărie, unde în centrul mesei trona fotografia distrusă în rama de argint.

– Deci știai că Waxx va fi acolo la prânz, spuse ea. Dar nu mi-ai zis. De ce?

– M-am tot întrebat și eu asta la momentul respectiv.

– Încă te mai întrebi?

– Nu, mi-am dat seama.

– Spune-mi și mie.

– Nu voiam să mă convingi să nu merg.

– Știi că era mai bine să nu îl înfrunți.

Ea nu era supărată, ci doar dezamăgită de mine.

Aș fi preferat să fie supărată decât dezamăgită.

– Nu l-am înfruntat, am asigurat-o eu.

– Și totuși, *ceva* pare să se fi întâmplat.

– Am vrut doar să îl văd. E așa de antisocial.

Mă privește cu ochii ei albaștri la fel cum un vânător de păsări experimentat țintește prada,

ochii ei ageri depistând adevărul. Hotărârea mea de a-i susține de fiecare dată privirea extraordinară m-a făcut un om mai bun cu trecerea anilor.

– Deci cum arată? a întrebat ea.

– Ca o placă de beton ambulantă, cu părul alb și papion.

– Ce i-ai spus?

– Nu l-am abordat. L-am privit de la distanță. Dar apoi, la sfârșitul prânzului, după ce am plătit nota, Milo a avut nevoie la toaletă.

– Are relevanță acest amănunt sau încerci să amâni relatarea confruntării tale cu Waxx?

– E relevant.

I-am spus restul poveștii.

– Și Milo nu l-a stropit? întrebă ea încruntată.

– Nu. Nici măcar cu o picătură.

– Waxx a zis *condamnat*? Ce crezi că a vrut să spună?

– La început, am crezut că a vrut să îmi dea de înțeles că o să îmi desființeze următoarea carte.

– Acum ce crezi? întrebă ea arătând înspre fotografia pe care-o salvasem din cuptor.

– Nu știu. E o nebunie.

Preț de o clipă, nu am mai spus nici unul nimic.

Se făcuse noapte. În mod evident, Penny avea la fel de puțină încredere ca mine în întunericul de la ferestre. Se ridică pentru a închide jaluzelele.

Am fost pe punctul să-i spun că ar trebui să stea într-o parte a ferestrei când trage de sfoară. Luminată din fundal, era o țintă ușoară.

În schimb, m-am ridicat și am tras două dintre jaluzele.

– Vreau un fursec, zise ea.

– Înainte de cină? Dacă te vede Milo?

– Știe deja că sunt o ipocrită în ceea ce privește regula cu fursecurile. Mă iubește oricum. Vrei și tu unul?

– Bine, o să torn eu laptele.

Când are probleme, când este stresată, când are îndoieli, când o vagă presimțire o copleșește, Penny recurge invariabil la aceeași metodă de ridicare a moralului: fursecuri. Nu știu cum de nu cântărește încă două sute de kilograme.

La un moment dat mi-a spus că simplul fapt că e căsătorită cu mine o face să ardă șapte mii de calorii pe zi. M-am prefăcut a crede că făcuse referire la faptul că sunt un adevărat armăsar. Îmi place să o fac să râdă.

Întorși la masă, cu paharele de lapte rece și fursecurile cu fulgi de ciocolată și pecan de mărimea farfurioarelor, ne-am recăpătat încrederea.

– Cea mai mare parte a criticilor au principii după care se ghidează, spuse ea. Ei iubesc cărțile. Au standarde. Au tendința să fie oameni amabili.

– Tipul ăsta nu e din aceeași categorie.

– Nici măcar cei părtinitori și răi... nu sfârșesc în închisoare pentru crime violente. Cuvintele sunt singura lor armă.

– Îți amintești de Josh McGintry și de revistă? am întrebat-o eu.

Josh este un prieten scriitor. Credința lui în religia catolică este parte implicită a romanelor sale.

Pe durata unui an, el primise săptămânal câte o scrisoare marcată de o ură plină de cruzime de la un bigot anticatolic. Nu a răspuns niciodată.

Când i-a apărut un nou roman, aceeași persoană plină de ură i-a făcut o recenzie în revista

săptămânală națională la care lucra. Tipul nu și-a dat de gol prejudecățile, dar și-a bătut joc de carte și de întreaga carieră a lui Josh într-un mod strigător la cer de necinstit.

Josh e căsătorit cu Mary, iar ea i-a spus: „Las-o baltă!"

Femeile spun „Las-o baltă!" de când oamenii trăiau în peșteri; iar bărbații răspundeau cam în același fel cum răspund azi.

În loc să o lase baltă, Josh i-a scris redactorului-șef al revistei, copiindu-i scrisorile pline de ură. Redactorul-șef și-a apărat jurnalistul, sugerând că poate Josh uitase de la cine primise corespondența.

Încurajat, bigotul i-a scris lui Josh pe foi cu antetul revistei. Plicurile erau timbrate cu un aparat de timbrat al revistei.

Când Josh i-a trimis redactorului-șef o copie după noile dovezi, nu a primit nici un răspuns. Dar, un an mai târziu, când a apărut noua lui carte, recenzia din revistă nu a mai fost scrisă de aceeași persoană.

Această recenzie răutăcioasă era scrisă de un *alt* bigot, un prieten al primului, care a început la rându-i să îi trimită lui Josh scrisori pline de ură.

Mary i-a spus din nou s-o lase baltă. Josh a ascultat-o de data asta, deși de atunci scrâșnește din dinți în somn atât de rău, încât e nevoit să poarte o gutieră de protecție.

– Nici unul dintre tipii ăștia nu a intrat peste Josh în casă, spuse Penny. Au demonstrat argumentul meu cum că singurele lor arme sunt cuvintele.

– Deci nu crezi că Waxx o să se întoarcă?

– Dacă era cu adevărat nebun, nu te-ar fi împușcat până acum?

– Ar fi drăguț să gândesc așa.

– Oricum, nu poți să îl reclami la poliție. Eu nu l-am văzut. Tu ești singurul care l-a văzut. Va nega că a fost aici.

– Numai că... totul a fost așa de ciudat.

– Se vede clar că e arogant și excentric, spuse ea. Un cuvințel de-al tău l-a scos din sărite.

– Nu am făcut decât să îmi cer scuze că Milo era să urineze pe el.

– El a interpretat greșit ceva. Așa că s-a răzbunat. Probabil că lucrul cel mai rău pe care îl va face de acum este să îți desființeze fiecare carte pe care o vei scrie.

– Grozav! Am privit-o fix în ochi. Chiar crezi că s-a terminat?

Ea ezită, dar apoi spuse:

– Da.

Ca un adevărat detector de minciuni, privirea ei scrutătoare funcționează în ambele sensuri. Cum nu clipi, am știut că era un trăgător cinstit.

– Cubby, el crede că îl spionai, că i-ai violat spațiul privat. Așa că l-a violat și el pe al tău. Acum, iubitule, las-o baltă!

Am oftat.

– O s-o las baltă.

Zâmbetul lui Penny putea alimenta cu energie un întreg orășel.

Am pregătit împreună salată, ravioli și chifteluțe. Milo nu a aflat niciodată că ne-am răsfățat cu prăjiturele și lapte înainte de cină. Dar sunt aproape sigur că Lassie, cu mirosul ei ieșit din comun, a detectat adevărul din respirația noastră, pentru că în ochii ei ceacâri se putea citi cuvântul „vinovat".

Mai târziu în seara aceea, am tot așteptat să mă ia somnul. Când în sfârșit am adormit, m-am cufundat iar într-un vis de genul „pierdut și singur": biblioteca nesfârșită, cu coridoare întortocheate.

Colindam de ceva vreme pe acolo, așteptând să descopăr ceva important, când, la o cotitură, m-am trezit într-un loc cu rafturi pe care nu erau cărți. În loc de cărți era expusă, în borcane mari, sigilate cu dopuri și ceară, o colecție de capete, ținute în formol.

De la podea la tavan, dincolo de o cotitură și apoi de alta, bărbați și femei priveau din osuarele lor de sticlă cu ochii larg deschiși. Nici unul nu părea în agonie sau îngrozit, ci mai degrabă uimiți sau visători.

Aceste mulțimi fără corp și fără suflare m-au tulburat din motive evidente, dar și dintr-un motiv pe care nu-l puteam identifica. În clipa când mi-am dat seama că îi cunoșteam – cel puțin pe unii dintre ei –, inima mea se răzvrăti împotriva neașteptatei revelații.

Bănuind că dacă mergeam înainte nu aveam să ajung la cărți, ci aveam să dau numai peste capete în borcane, m-am întors către adevărata bibliotecă prin care cutreierasem mai devreme. Deși am luat-o grăbit înapoi, în urma mea erau numai capete.

Întâi l-am recunoscut pe Charles Dickens, cu barbă în spatele unei sticle curbate, apoi pe Truman Capote. Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Robert Heinlein, Zane Gray, Raymond Chandler. Creatorul lui Tarzan, Edgar Rice Burroughs. Virginia Wolf. Somerset Maugham. Mickey Spillane.

O premoniție mi-a transformat simpla anxietate într-o frică mai rece: știam că aveam să-mi

recunosc fața într-un borcan. Și, dacă întâlneam ochii mei morți, încetam să mai exist atât în vis, cât și în lumea reală, rămânând pentru totdeauna un cap cufundat în formol.

În vreme ce mă străduiam să fug din vis, m-am forțat să nu mă uit la borcane, dar ochii mei erau în mod invariabil atrași de ele. Când s-au stins luminile, întunericul a venit ca o binecuvântare, până când, în timp ce înaintam orbește, l-am auzit pe Shearman Waxx rostind de undeva din apropiere: „Condamnat."

Cu răsuflarea întretăiată, m-am ridicat în fund în pat, într-o cameră la fel de întunecată ca labirintul neluminat al bibliotecii din coșmar. Pentru o clipă, aproape am crezut că Waxx nu mi-a vorbit în vis, ci aici, în lumea reală.

Am expirat, am inspirat și m-am orientat pipăind cearșafurile mototolite, luându-mă după mirosul vag al balsamului de rufe, după șuieratul slab și familiar al aerului care intra forțat prin gura de aerisire, după lumina palidă a lunii care se vedea la marginea draperiei grele.

Camera era mai neagră decât în mod normal. Numerele verzi de pe ceasul meu digital nu erau aprinse. Ceasul de pe noptiera lui Penny fusese, de asemenea, oprit.

Ar fi trebuit să văd cifrele luminescente ale tastaturii sistemului de alarmă de pe perete, căci era la câțiva pași distanță de partea mea de pat. Dar ele nu străluceau.

Mai mult, un beculeț verde ar fi trebuit să semnalizeze faptul că sistemul funcționa. Și un indicator roșu de aceeași mărime ar fi trebuit să anunțe că alarma este fixată pe modul „ACASĂ",

ceea ce însemna că detectorul de mișcare nu era pornit, dar că toate circuitele de fereastră și de ușă erau activate pentru a avertiza în cazul unei tentative de pătrundere ilegală. Nici cel verde, nici cel roșu nu erau aprinse.

Se oprise curentul. Poate că un șofer beat intrase într-un stâlp de electricitate. Sau poate explodase un transformator. Asemenea întreruperi erau rare și de regulă de scurtă durată, nu existau motive de îngrijorare.

În timp ce ultimii nori de somn se ridicau din mintea mea, mi-am amintit că sistemul de securitate includea o baterie de rezervă care ar trebui să mențină sistemul în funcțiune timp de trei ore. Și, când principala sursă de alimentare cu energie era întreruptă, în timp ce sistemul trecea pe baterie, o voce înregistrată ar fi trebuit să anunțe în toată casa „pană de curent".

După câte se părea, bateria murise. Vocea înregistrată nu se auzise.

M-am străduit să nu mă pripesc cu concluziile. Coincidența este rareori credibilă într-o lucrare de ficțiune, dar este un fir esențial în tapiseria lumii reale. Un accident la stația de alimentare era o explicație mai probabilă decât întoarcerea criticului cu papion.

De undeva din dormitorul negru ca tăciunele, Shearman Waxx rosti din nou: „Condamnat."

10.

Tentația de a crede că am trecut de la visul cu biblioteca la un altul în care eram orb și că nu m-am trezit încă era mare.

În calitate de scriitor, am reușit să-i determin pe cititori să accepte că povestea pe care o spun este la fel de adevărată ca viețile lor, că ar trebui să se implice intelectual și emoțional în tot ce li se întâmplă personajelor mele, în aceeași măsură în care ar trebui să fie preocupați de vecinii lor din viața reală. Dar nu am fost niciodată bun la autoamăgire.

Eram treaz, OK, și Waxx stătea, se ghemuia sau hoinărea pe undeva prin dormitor.

Primul meu impuls a fost să țip ca o fetiță. Din fericire, mi-am reprimat această nevoie. Waxx era unul dintre acei critici cu gene de crocodil; i s-ar fi părut mai delicioasă o pradă scăldată în feromoni stârniți de frică.

Noptiera mea – la fel ca și cea de pe partea cealaltă a patului – era un dulăpior vechi chinezesc, cu numeroase sertare de diferite mărimi. În sertarul de sus țineam o lanternă, care îmi permitea să

găsesc drumul spre baie noaptea fără să aprind vreo veioză și să o trezesc pe Penny.

În fiecare seară, înainte să merg la culcare, întredeschideam acest sertar, pentru a putea lua lanterna fără zgomot. Oi fi eu un meșter incompetent, dar sunt un soț atent.

Acum, bâjbâind prin întuneric, am dat de sertarul deschis și am băgat mâna în el. Lanterna nu era acolo.

Știam că nu o pusesem în altă parte. Probabil, o luase Waxx înainte să mă trezească.

Penny avea și ea o lanternă într-un sertar din noptiera ei. Eram aproape sigur că Waxx o confiscase și pe aceea.

Bineînțeles că avea și el o lanternă a lui, cu care cotrobăise pe furiș prin cameră în timp ce noi dormeam. Dacă doream una, trebuia să o fur pe a lui.

Deși am înțeles pe deplin necesitatea de a deține o armă, nu aveam nici una în casă. Penny fusese crescută practic într-un arsenal și nu avea nici o obiecție împotriva armelor de foc. Dar eu căzusem la înțelegere cu Moartea să îi cruț pe alții, la fel cum fusesem și eu cruțat.

Am presupus că Shearman Waxx avea o armă – dar și un cuțit de măcelar, un briceag, un topor, un ferăstrău, o bormașină cu mai multe burghie și o mașină de debitat aschii.

Eu aveam la îndemână două perne și o veioză.

Din câte mi-am putut da seama, Penny încă dormea. Nu mi s-a părut că are sens să o trezesc imediat.

Până când Waxx avea să aprindă lanterna și să se dea de gol, eram amândoi la fel de orbi. Pentru

că eu cunoșteam dormitorul mult mai bine decât el, întunericul era ușor în avantajul meu.

El mă auzise ridicându-mă în fund și gâfâind când mă trezisem din vis. Dar sunetele pe care le scosesem semănau probabil cu ale unui om care se foiește în somnul lui agitat.

Prima sentință mi se păruse a fi rostită pe coridoarele întunecate ale bibliotecii din vis, și Waxx nu putea fi sigur că îl auzisem spunând-o a doua oară.

Scoțând un geamăt ușor, apoi murmurând pe înfundate, m-am prefăcut că am un coșmar. Folosind acest mormăit drept acoperire, m-am dat jos în tăcere și m-am ghemuit lângă pat.

Respiram pe gură, fără a scoate vreun sunet. Dacă mă hotăram să înaintez mă simțeam încrezător pentru că pijamalele mele erau prea moi ca să mă trădeze cu un foșnet.

Deși tăcut pentru urechile intrusului, nu eram tăcut pentru ale mele. Inima îmi bătea ca un pumn sălbatic la toate ușile apărării mele, alungând orice speranțe legate de civilizație și lăsând să intre frica de anarhie și violența barbară.

Dacă Waxx scotea sunete subtile, nu eram sigur că le puteam auzi din cauza acestei tobe interioare. Presiunea ritmică a sângelui pompat cu greu ridica sunete de valuri în urechea mea internă.

Cu cât Waxx aștepta mai mult înainte să vorbească din nou, cu atât mă întrebam mai ales ce anume implica jocul lui. Nu aveam nici un dubiu că venise aici ca să ne facă rău. Faptul că voia să ne terorizeze mai întâi părea de asemenea evident. Dar curajul lui, riscurile pe care și le asumase și răbdarea lui stranie de a sta în întuneric mi-au dat

impresia că scopul lui era mai complex decât fiorul psihotic al torturii și al crimei.

Înainte să vorbească iar, și mai ales înainte să aprindă lanterna, trebuia să mă depărtez de pat. El se aștepta să mă găsească acolo, și când nu avea să se întâmple asta, când lanterna lui avea să-l dea doar pe el de gol, poate că aveam să îl prind cu garda jos, țâșnind spre el dintr-o parte sau din spate, în timp ce el avea să se uite cu atenție la grămada de cearșafuri abandonate.

Ghemuit și cu picioarele goale, cu un mers târșâit care-mi solicita toți mușchii și-mi testa echilibrul, am înaintat ca o maimuță către locul unde mă așteptam să găsesc un fotoliu. Ar fi trebuit să fie în partea dreaptă, lângă peretele unde tastatura sistemului de alarmă ar fi trebuit să licărească.

Cu umerii aduși din spate, brațele coborâte, mi-am lăsat vârfurile degetelor să alunece ușor, fără zgomot, de-a lungul covorului. Dacă un genunchi se îndoia sau un mușchi avea crampe, puteam să mă echilibrez cu mâinile.

Îmi era teamă să nu fac vreun zgomot, dar și mai tare mă temeam că o să mă ciocnesc de Waxx prin întuneric. Strategia mea ar fi fost în zadar atunci, deși l-aș lua totuși prin surprindere și poate l-aș imobiliza cumva înainte să tragă în mine sau să mă înjunghie.

Am un metru și optzeci și sunt într-o condiție fizică rezonabilă. Dar nu mă amăgeam că masivitatea sa formidabilă ar putea fi mai prejos. Mi-ar fi greu să-l dobor.

Privind retrospectiv, mi-am dat seama că, în disperarea mea, am crezut că pot pune la cale scena ca și cum aș fi scris o poveste. Romanele cu

suspans nu sunt genul meu. Soarta m-a pus în fața unei povești cu primejdii reale și, cum nu eram de felul meu un tip dur, m-am retras în imaginație și am recurs la măiestrie pentru a sculpta această narațiune către o întorsătură care să nu ducă la moartea mea în primele capitole.

Cu toate că nu vedeam nimic, am găsit fotoliul acolo unde mă așteptam să fie, fapt ce mi-a dat speranța că am rămas protagonistul poveștii și că nu am devenit personajul secundar căruia îi era sortit un final sângeros încă de la început.

Dintr-o altă parte a camerei, aflat într-o poziție imposibil de ghicit ca urmare a unui singur cuvânt rostit, criticul a spus în șoaptă:

– Banal.

Poate că descria ceea ce intenționa să îmi facă folosind un topor sau o secure, dar am bănuit că, de fapt, cuvântul se voia o insultă, o catalogare a abilităților mele de scriitor.

Între cele două fotolii se afla o servantă în stil Art Deco. Lemnul lăcuit mi se păru rece când, mergând ca o maimuță, l-am atins cu vârful degetelor.

Patul nostru era poziționat pe peretele estic al camerei. Logica îmi sugera că Waxx se așezase la picioarele patului, astfel încât lanterna să bată atât spre mine, cât și spre Penny.

Ajuns lângă peretele sudic, am sperat să îl încercuiesc pe la vest, poziționându-mă în spatele lui.

Mă întrebam cum de Waxx nu acționase rapid și mortal după ce pătrunsese în casă într-un mod așa de eficient, când m-am oprit lângă al doilea fotoliu, cuprins dintr-odată de teama de a continua. Am început să cred că îmi scăpase ceva,

că înțelesul implicit al acelui moment diferea de ceea ce îmi imaginasem eu.

Acest lucru se întâmplă adesea când scrii o ficțiune. Planurile sunt o pierdere de timp. Dacă acorzi personajelor dreptul de a alege, ele se vor dezvolta în feluri pe care nu le-ai anticipat vreodată și vor duce povestea în locuri pe care nu le-ai prevăzut, abordând teme pe care ai fi dorit sau nu ai să le explorezi. Personajele conturează evenimente; evenimentele însuflețesc personajele. Oamenii dintr-o poveste încep ca niște semințe, se transformă în muguri și înfloresc în diferite feluri care-l iau prin surprindere pe autor, așa cum oamenii reali îl surprind adesea cu intențiile și cu abilitățile lor.

Când m-am ghemuit lângă al doilea fotoliu, Shearman Waxx m-a electrocutat.

11.

Din întuneric, ceva apăsa pe ceafa mea, două cârlige de metal, polul pozitiv și cel negativ. Înainte să mă îndepărtez, ace fierbinți îmi străbăteau coloana în lungime și apoi pătrundeau prin fiecare ramură a sistemului meu nervos central până la degetele de la picioare și de la mâini și înspre scalp.

Ochii mi s-au dat peste cap, orbiți de o viziune interioară de focuri de artificii aurii și sângerii, și am căzut în patru labe. Cu fața în jos pe covor, mă zvârcoleam ca o marionetă din cauza firelor pe care acele le cususeră de mine.

Îmi ieșeau pe gură cuvinte pe care nu intenționam să le spun, neclare și fără sens.

Deși vorbirea coerentă mă ocolea, am auzit-o clar pe Penny, care se trezise din cauza țipetelor mele.

– Cubby? A aprins veioza. Ce se întâmplă?

Am rezistat convulsiilor, dar spasmele mi s-au accentuat. Și totuși, mi-am adunat mințile și am reușit să îi spun ceea ce părea cel mai important:

– Poate să vadă în întuneric.

Obiectul de bronz de pe noptiera ei a zăngănit când Penny a smucit sertarele și a căutat lanterna pe care Waxx o confiscase.

Ea a scos un mic țipăt, ca al unei păsări atinse în zbor de o săgeată. Lovitura puternică pe care am auzit-o când a căzut sugera că era posibil să se fi lovit cu capul de mobilă.

Efectele fizice ale șocului s-au atenuat curând. Convulsiile mi s-au diminuat până la un tremur nervos, care nu era o consecință a voltajului extrem, ci o expresie a groazei pe care o simțeam la gândul că Penny suferea.

M-am ridicat în patru labe, apoi în genunchi, cu mintea ca o cutie cu bucăți de mozaic, plină de fragmente de gânduri din care nu puteam alcătui o tactică defensivă.

Cuvintele „pistol cu electroșocuri" sfârâiau în mintea mea. Și Waxx m-a electrocutat iar.

Am căzut din genunchi pe partea dreaptă. Capul meu a lovit podeaua. Mi-am mușcat limba și am simțit gustul de sânge.

Pentru o clipă am crezut că Waxx îmi sfâșia bluza de pijama, dar mâinile ca niște gheare erau ale mele. Încercam să strâng pumnii.

Bâiguind numele lui Penny, înfuriat de incapacitatea mea de a o proteja, am încercat să mă întorc la nouăzeci de grade și apoi să mă ridic în genunchi. Spasmele posttraumatice mi-au ușurat schimbarea poziției. Scrutând întunericul, am găsit un fotoliu pe care l-am folosit ca să mă sprijin și să mă ridic.

M-am blestemat pentru că nu eram pregătit pentru asta, nu pentru Waxx în mod special, ci pentru cineva mortal apărut în toiul nopții. Cunoșteam foarte bine cruzimea de care era capabilă mintea omenească.

Un geamăt de plânset convulsiv se auzi dinspre Penny, care fusese electrocutată a doua oară.

O turbare criminală, de care nu mă imaginam capabil, s-a adunat în mine. *Furia* ucigătoare – mai mult decât teroarea – a rupt barajul de adrenalină, și-aceasta m-a încărcat cu o putere bruscă, cu o determinare animalică.

M-am mișcat nesigur către locul unde aveam impresia că se afla Penny.

Invizibil ca vântul – și așa cum vântul își face simțită prezența doar prin efectele sale –, Waxx a venit prin stânga mea și m-a înțepat în gât. Șocurile nu mai erau fierbinți, ci reci ca lapovița.

Deși l-am lovit, atingerea mea părea doar un ghiont ușor. Picioarele mi s-au încovoiat, și mi-am dat seama că nu urma să mai am o altă șansă de a-l lovi.

În timp ce mă chinuiam să mă sprijin în mâini și în genunchi, el se aplecă și mă electrocută a patra oară, tot pe ceafă.

M-am întins cu fața în jos și tremurând, în vreme ce greața se încolăcea ca un șarpe în burta mea. Gura mi s-a umplut de salivă și am crezut că o să vomit.

Mă electrocută încă o dată, înainte chiar ca șocul anterior să fi dispărut. M-am întrebat dacă nu cumva efectele erau cumulate, dacă aveau să îmi prăjească nervii, să îmi provoace un accident vascular cerebral și să mă lase lat.

Îmi adresă încă un cuvânt: „Scriitoraș."

O vreme, am avut impresia că plutesc în întunericul spațiului imens, că podeaua de sub mine nu mai era podea, ci o galaxie în spirală care se rotea ușor.

Conștiința mea fusese temporar scurtcircuitată și eram incapabil să apreciez trecerea timpului.

Când am observat că puteam să merg de-a bușilea și să mă ridic, nu știam dacă trecuse un minut sau zece de la ultima electrocutare.

Eram uimit că rămăsesem în viață. Dacă, asemenea unei pisici, aveam nouă vieți, folosisem opt dintre ele într-o noapte de demult.

Simțeam încă gustul de sânge în gură de la limba mușcată, și totuși, când am încercat să o strig pe Penny, vocea mea s-a spart de parcă gura și gâtul nu erau numai uscate, ci de-a dreptul deshidratate.

Ea nu răspunse.

12.

Probabil că Waxx o luase pe Penny cu el, și îmi imaginam cu ce scop, dar refuzam să mă gândesc la cum avea să se termine.

Încă un moment de orbire era inacceptabil. Lumina slabă a lunii ce pătrundea pe la marginea draperiilor negre mă conduse la ferestre. Am găsit șnurul și am scos la iveală geamul, noaptea și chipul lunii care se deslușea.

– Cubby?

Fie fusese inconștientă când o strigasem, fie nu mă auzise, căci vocea mea fusese mai slabă decât crezusem.

După bezna aspră, lumina lunii îmi bătea în ochi și am văzut-o că se sprijinea de dulap ca să se ridice.

M-am dus la ea, amuțit de recunoștință. Respirația ei pe gâtul meu, linia grațioasă a spatelui ei sub brațul meu drept și mirosul plăcut al părului ei erau o poezie pe care cuvintele nu ar putea-o egala vreodată.

Ea rosti singurele cuvinte care meritau spuse:

– Slavă Domnului!

Pe noptieră, ceasul digital reveni la viață și beculețele începură să pâlpâie, semn că trebuia resetat.

Tastatura alarmei prinsese viață. O luminiță galbenă anunța funcționarea sistemului și un bec roșu lăsa să se înțeleagă că era armată.

Vocea înregistrată care anunța eventualele întreruperi era tăcută, de parcă alarma nu fusese niciodată oprită.

Nici eu, nici Penny nu am rostit numele lui Milo, ci am alergat în camera lui și am aprins lumina.

După ce am închis ușa, un mârâit se auzi din partea îndepărtată a încăperii. Lassie ne întâmpină cu blana zbârlită și cu colții rânjiți. De parcă nu eram adevărații Penny și Cubby, ci niște clone malefice, ea a continuat să ne amenințe violent când am dat să înaintăm.

Câinii au simțul rușinii, mai puternic dezvoltat, de fapt, decât la mulți oameni din zilele noastre. Penny a profitat de asta, cu dezamăgire în voce:

– Mârâi la mine, dar nu ai lătrat nici măcar o dată ca să ne avertizezi de prezența lunaticului ăluia?

Lassie nu mai mârâia, dar continua să își țină colții rânjiți.

– Nici măcar un lătrat la nebunul ăla?

Buzele câinelui tremurau din cauza a ceea ce părea jenă și s-au relaxat, acoperindu-i dinții. Încerca să dea din coadă.

Eu am sărit în apărarea lui Lassie.

– Era gata să-l protejeze pe Milo. Bravo fetițo!

Băiatul era în pat și sforăia ușor. Nu s-a trezit când Lassie a sărit pe saltea și s-a ghemuit lângă el.

– Stai aici, am șoptit eu. Mă duc să verific casa.

Cu vocea șoptită, dar fermă, Penny spuse:

– Nu singur. Cheamă poliția.

– Stai liniștită. A plecat. Vreau doar să mă asigur.

– Nu fi ridicol! Cheamă poliția.

– Și ce să le spun? L-ai văzut pe Waxx?

– Nu, dar...

– Nici eu nu l-am văzut.

Ochii ei s-au îngustat.

– El a spus ceva, un cuvânt.

– Trei cuvinte. „Condamnat." „Banal." „Scriitoraș."

Ea se încruntă.

– Ți-a spus că ești banal?

– Mda.

– Ar trebui să moară în chinuri. Ideea e că... tu l-ai auzit cum vorbește la restaurant.

– Doar un cuvânt. De abia îi cunosc vocea.

– Dar *știi* că era el.

– Dovezi, Penny. Nu am nici una.

Ea îi arătă două urme roșii pe partea dreaptă a frunții, ca două mușcături de păianjen.

– Pistolul cu electroșocuri.

– Nu e de ajuns. Nu reprezintă nimic. De câte ori te-a electrocutat?

– De două ori. Pe tine?

– De cinci ori, poate de șase.

– Aș vrea să-l castrez.

– Asta nu prea te duce cu gândul la creatoarea cărților cu Iepurașul Purpuriu.

– Sună la poliție, insistă ea.

– El va spune că am inventat totul ca să mă răzbun pentru recenzia lui.

– Mie nu mi-a făcut nici o recenzie. De ce să mint?

– Pentru mine. Asta vor spune ei. Știi cum e presa, dacă le dai un băț, de-abia așteaptă să te doboare la pământ.

Nu îi puteam spune că exista ceva în trecutul meu despre care nu îi vorbisem niciodată. Dacă aduceam acuzații pe care Waxx le nega, televiziunile de scandal aveau să înceapă să sape. Probabil nu puteau afla cine fusesem cândva, dar nu voiam să le testez abilitățile.

– În plus, am sentimentul că... el *vrea* să chemăm poliția, am spus eu.

- De ce ar vrea acest lucru?

- Fie vrea să îi chemăm, fie nu-i pasă dacă îi chemăm. Totul e așa de dubios. Nu i-am făcut nimic. În toată treaba asta este ceva ce noi nu înțelegem.

- Nu înțeleg *nimic* din asta, a declarat ea.

- Exact. Ai încredere în mine. De data asta, fără poliție.

Am lăsat-o cu Milo și cu câinele și am verificat casa, dar nu am găsit nimic. Nimic nu fusese distrus. Totul părea în ordine.

Toate ușile erau încuiate, iar lanțul de securitate era la locul lui. Ferestrele erau închise. Nici un geam nu fusese spart.

Mai erau aproximativ șase săptămâni până la Crăciun; dar Waxx nu a venit și nu a plecat pe coș. Toate gurile de aerisire erau bine închise.

În dormitorul principal, mi-am dat jos pijamaua și m-am îmbrăcat rapid. Mi-am recuperat ceasul de mână de pe măsuța de toaletă, unde îl lăsasem când mă dusesem la culcare. Era ora 4.54 dimineața.

M-am văzut în oglindă și nu mi-a plăcut imaginea mea. Fața îmi era palidă și plină de transpirație, pielea din jurul ochilor era gri și granuloasă, buzele vlăguite, gura încordată.

Ochii mă îngrijorau în mod deosebit. Nu m-am văzut pe mine cel de acum, ci pe cel care fusesem cândva.

Când m-am întors în camera lui Milo, el încă dormea.

Lui Lassie îi trecuse rușinea. Se holba la noi de pe marginea patului și scoase un oftat lung și dureros, de parcă noi o țineam trează.

- O să țip dacă nu mănânc un fursec, spuse Penny.

13.

– De data asta, ovăz cu stafide și nuci.

Penny era prea agitată ca să stea la masă. Mergea de colo-colo prin bucătărie în timp ce ronțăia fursecul.

– Vrei lapte? am întrebat eu.

– Nu. Vreau să arunc ceva în aer.

– Eu o să beau scotch. Ce să arunci în aer?

– De exemplu, un hotel. Ceva cu cel puțin douăzeci de etaje.

– Și te simți satisfăcută după ce arunci în aer un hotel?

– Te simți *așa de relaxat* după, spuse ea.

– Atunci hai să o facem!

– Am aruncat cândva în aer o biserică. Un lucru trist.

– Sunt supărat și speriat. Nu am nevoie și de tristețe peste toate astea.

Stăteam pe un scaun, cu spatele la barul pentru micul dejun, și o priveam cum se plimba în timp ce eu sorbeam din scotch. Băutura era doar un accesoriu; lucrul care mă calma și îmi dădea puteri era să o privesc pe Penny.

– Să arunci ceva în aer, spuse ea, te scapă de stres mai bine decât fursecurile.

– Plus că nu te îngrașă, am remarcat eu, și nu duce la diabet.

– Mă gândesc că am făcut o greșeală că nu l-am implicat și pe Milo în toată treaba aia.

– Sunt sigur că i-ar fi plăcut să arunce în aer clădiri. Cărui copil nu i-ar fi plăcut? Dar ce efect ar avea asupra dezvoltării personalității sale?

– Eu am ajuns bine, nu-i așa? replică ea.

– Până acum, ești cea mai drăguță persoană anormală pe care o cunosc. Dar, dacă fursecurile nu mai au efect...

Grimbald, tatăl ei, era expert în demolări. Numai în Las Vegas doborâse patru hoteluri vechi, curățând terenul pentru afaceri mai mari și mai sclipitoare. De când Penny, pe vremea aceea Brunhild, avea cinci ani și până s-a măritat cu mine, o ducea cu el să vadă cum exploziile lui controlate fac să se dărâme structuri enorme.

Pe un DVD pe care părinții ei l-au realizat pentru noi, avem știri TV în care apare tânăra Penny la numeroase evenimente, bătând din palme de plăcere, chicotind și strâmbându-se la camera de filmat în timp ce, în spatele ei, hoteluri imense, clădiri de birouri și blocuri, apartamente și stadioane se prăbușeau, transformându-se în ruine. Era adorabilă.

Grimbald și Clotilda au intitulat DVD-ul „Amintiri" și pentru coloana sonoră au folosit melodia Barbrei Streisand *The Way We Were*, precum și o veche melodie a lui Perry Como, *Magic Moments*. Ei o privesc cu ochi înlăcrimați la fiecare Crăciun.

– Am învățat ceva despre mine în seara aceasta, spuse Penny.

– O, bine. Atunci au meritat toate.

– Nu știam că pot să mă enervez în halul ăsta.

Penny aruncă jumătate de fursec în chiuveta de la bucătărie.

– Uau, am spus eu.

Cu o spatulă îndesă fursecul în scurgere. Porni apa rece, apoi apăsă pe butonul pentru evacuarea gunoiului.

Într-o clipă, oțelul care se învârtea șterse urmele de fursec, dar ea nu apăsă din nou butonul decât după ceva timp. Se uită fix la apa care se scurgea printre lamele care se învârteau.

Am început să suspectez că în imaginația ei arunca bucăți din Shearman Waxx în acel dispozitiv.

După un minut, am ridicat vocea, ca să mă fac auzit peste zgomotul motorului, al lamelor care se roteau și al apei care curgea:

– Începi să mă sperii.

Ea închise dispozitivul și apa și spuse:

– Mă sperii și pe mine. Se îndepărtă de chiuvetă. Cum putea să vadă în întuneric?

– Poate avea ochelari de vedere nocturnă, cu infraroșu.

– Sigur, toată lumea are o pereche din ăștia la îndemână. Cum a putut să controleze sistemul nostru de alarmă?

– Iubito, îți amintești când am cumpărat o mașină cu sistem de navigare prin satelit? În prima zi, îi tot răspundeam femeii care mă direcționa, pentru că aveam impresia că mi se adresa ca o persoană în carne și oase?

– Mda, întreb pe cine nu trebuie. Dar ești singurul pe care pot să-l întreb.

Am dat să îi răspund, dar Penny își duse degetul la buze, avertizându-mă să tac.

Mi-am ridicat capul, am ascultat și m-am întrebat ce anume auzise. Ea veni la mine, îmi luă paharul și îl puse pe tejgheaua barului. Am ridicat din sprâncene și am întrebat-o din priviri care era problema?

Mă luă de mână, mă conduse în oficiu, închise ușa și spuse pe un ton scăzut:

– Dacă ne poate auzi?

– Cum să ne audă?

– O fi pus microfoane prin casă.

– Cum putea face asta?

– Nu știu. Cum a controlat sistemul nostru de alarmă?

– Hai să nu devenim total paranoici, am propus eu.

– Prea târziu. Cubby, cine este tipul ăsta?

Răspunsul standard găsit în enciclopedia online, care fusese valabil cu doar o zi în urmă – critic premiat, autor a trei manuale, eczemă – nu mai părea complet.

– După apariția lui ciudată de ieri, spuse Penny, ți-am zis că s-a terminat, că și-a spus punctul de vedere. Dar nu s-a terminat. Încă nu s-a terminat.

– Poate că s-a terminat, am replicat eu mai puțin convins decât tipul ghemuit în molozul unui oraș doar pe jumătate distrus de Godzilla.

– Ce vrea de la noi? Tu ce crezi?

– Nu știu. Nu îmi pot da seama cum gândește.

Ochii ei nu erau mai puțin drăguți când trădau spaima.

– Vrea să ne distrugă, Cubby.

- Nu poate să ne distrugă.

- De ce nu poate? întrebă ea.

- Carierele noastre se bazează pe talent și pe o muncă susținută, nu doar pe opiniile unui critic.

- Cariere? Nu vorbesc despre cariere. Tu nu vrei să accepți.

Din nu știu ce motiv, poate pentru a-i evita privirea, am scos o conservă de sfeclă de pe un raft din oficiu. Apoi n-am știut ce să fac cu ea.

- Ai poftă de sfeclă? întrebă ea. Cubby, o să ne omoare.

- Eu nu i-am făcut nimic. Și nici Milo. Tu nici măcar nu l-ai *văzut* încă.

- Are el vreun motiv. Nu prea îmi pasă care e ăsta. Știu doar ce are de gând să facă.

M-am trezit că mă uitam la o conservă de porumb, dar nu am luat-o în mână.

- Hai să fim realiști. Dacă voia să ne omoare, putea să o facă în seara asta.

- Este sadic. Vrea să ne chinuie, să ne îngrozească, să ne domine și apoi să ne omoare.

Am fost surprins de cuvintele care mi-au ieșit pe gură:

- Eu nu sunt un magnet pentru monștri.

- Cubby? Ce înseamnă asta?

O cunosc pe Penny atât de bine, încât tonul vocii ei mi-a spus exact ce expresie avea în acel moment întipărită pe față: fruntea brăzdată, ochii mijiți, nasul ridicat de parcă ar adulmeca, buzele încă depărtate în așteptare, privirea întrebătoare a unei femei foarte receptive care recunoaște un moment de revelație ascuns în pliurile conversației.

- Ce înseamnă asta? repetă ea.

Decât să o mint, am spus:

- Cred că ar trebui să îmi cer scuze.

– Vorbești cu mine sau cu porumbul?

Am îndrăznit să mă uit la ea, ceea ce nu era deloc ușor având în vedere vorbele pe care le-am rostit când i-am întâlnit ochii:

– Adică, să îi cer scuze lui Waxx.

– Pe naiba! Nu ai de ce să-i ceri scuze.

– Fiindcă am luat prânzul acolo doar pentru că voiam să-l văd.

Nu puteam să îi explic. Timp de zece ani am mințit-o prin omisiune, iar acum sigur nu era momentul să mă confesez.

– Pentru că i-am violat spațiul intim.

– E un restaurant public, zise ea neîncrezătoare. Aceasta este o locuință *privată*. L-ai văzut, ne-a electrocutat.

– O scuză nu poate face rău.

– Ba poate. O scuză nu-l va mulțumi. Îl va încuraja. El se va hrăni din orice concesie. Să te scuzi față de un asemenea om este ca și cum ți-ai dezgoli gâtul în fața unui vampir.

Experiența de viață îi susținea vorbele, dar fix experiența era cea pe care o reprimasem atâta timp, și uram să acționez bazându-mă pe ea.

– Bine, am spus eu. Atunci ce crezi că trebuie să facem?

– Zăvoarele și alarmele nu l-au oprit în seara asta. Nu îl vor opri nici mâine-seară. Casa asta nu este sigură.

– Voi chema compania care a instalat sistemul de alarmă să îl actualizeze.

Ea clătină din cap.

– Asta o să dureze zile. Și nu o să aibă importanță. El este prea inteligent. Trebuie să mergem într-un loc sigur, unde nu ne poate găsi.

– Nu putem să fugim la nesfârșit. Am un termen de predare a cărții.

– Și, drace, spuse ea, nici nu am *început* să ne facem cumpărăturile de Crăciun.

– Ei bine, *chiar* am un termen-limită, am spus eu încercând să mă apăr.

– Nu am zis să fugim la nesfârșit. Ci doar să câștigăm ceva timp pentru a face cercetări.

– Cercetări despre ce?

– Despre Shearman Waxx. De unde vine. Să-i aflăm povestea, trecutul, legăturile pe care le are.

– Este o enigmă.

Luă conserva de sfeclă de care mă arătasem interesat mai devreme.

– Dă jos eticheta acestei conserve, și conținutul va fi un mister – însă doar până o deschizi.

– Pot să deschid o conservă, am spus eu, pentru că avem un desfăcător electric și nu este nevoie de aptitudinile mele mecanice.

– Iar faptul că Waxx este așa de ciudat cu noi, continuă Penny, mă face să cred că a fost total bizar și cu altcineva, poate cu mulți oameni, așa că măcar vom putea găsi pe cineva care să sprijine plângerea că ne hărțuiește.

Am acceptat fără entuziasm.

– Bine, o să mergem într-un loc sigur, apoi o să pornim la vânătoare.

– Tot fără poliție?

– Da până aflăm mai multe despre Waxx. El nu va fi discret. Haide! Te ajut să faci bagajul.

– Aș prefera să o duci pe Lassie să-și facă nevoile. Pregătește micul dejun pentru Milo. Ocupă-te de e-mailurile de dimineață. O să împachetez după ce fac un duș.

– Nu știu de ce tubul de cremă de ras a explodat în valiză. Nu i-am făcut nimic.

– Nimeni nu spune că ai face tu ceva, dragule. Nu de fiecare dată. Numai că eu împachetez mai repede ca tine.

– Pentru că îmi place să utilizez spațiul la maximum. Ai putea să iei mai puține valize dacă nu irosești nici un colțișor.

Ea mă sărută pe nas și îl cită pe Chesterton:

– „Un bărbat și o femeie nu pot trăi împreună fără să aibă o glumă cu care să se tot necăjească unul pe altul. Fiecare a descoperit că celălalt nu este doar un nebun, ci un mare nebun."

Ne inspirăm din puterea celuilalt, dar, poate chiar mai important, puterea și dragostea noastră cresc atunci când suntem în stare să râdem de slăbiciunile noastre și de ale celuilalt.

Când Penny deschise ușa oficiului, am *știut* deodată că Waxx avea să fie acolo, înarmat cu ceva extrem de ascuțit. M-am înșelat. Eram singuri.

Detaliile premoniției se dovediră false, dar esența se îndeplini ceva mai târziu. Înainte să plecăm de acasă, Shearman Waxx avea să ne accentueze teroarea și să ne dea o lovitură devastatoare.

14.

La 5.30 în acea dimineață de joi, cu o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui, când m-am dus sus să-l trezesc pe Milo, el era la birou, lucrând la computer.

Pe spatele pijamalei lui complet albe, cuvântul „CERCETEAZĂ" era scris cu litere de tipar de un roșu strălucitor.

Lassie stătea sus pe comodă și se uita atent la mine.

- Cum s-a urcat acolo? am întrebat eu.

Atent la monitor, Milo spuse:

- Ca de obicei.

- Adică cum?

- Da.

- Milo?

Nu îmi răspunse.

Deși băiatul nu atingea tastatura, grupuri de numere și de simboluri licăreau pe ecran. La o privire mai atentă, am văzut linii multiple de ecuații matematice complexe care se alergau unele pe altele de la stânga la dreapta și pe care nu le înțelegeam.

Adevărul era că nu le-aș fi putut înțelege indiferent de viteză. Sunt recunoscător pentru faptul că Penny este dispusă să se ocupe de carnetul de cecuri și să analizeze extrasele de cont în fiecare lună.

Ecranul se goli, iar Milo tastă imediat o serie de aproximativ treizeci de numere și simboluri care, în ceea ce mă privea, puteau să fie la fel de bine hieroglife egiptene. Când termină de tastat, șirul lui rămase pentru o clipă pe monitor, apoi dispăru. Încă o dată, șiruri de ecuații apărură pe monitor fără ca el să intervină.

– Ce se întâmplă? am întrebat.

– Ceva, a spus Milo.

– Ce ceva?

– Da.

Când fiul meu era înconjurat de mister, când se interioriza așa de mult încât părea aproape autist prin detașarea lui, eram mereu intrigat, vrăjit de concentrarea cu care urmărea o idee prin labirintul minții sale, cu ochii strălucindu-i de emoția pe care i-o dădea descoperirea.

Până acum, separarea lui contemplativă de mediul înconjurător nu mi se păruse ceva îngrijorător. Atmosfera din dormitor era prevestitoare de rău și firele de păr de pe ceafa mea erau ridicate de o putere mai puțin obișnuită decât electricitatea statică.

– Se întâmplă ceva, am insistat eu. Ce anume?

– Interesant, replică el.

Sus pe comodă, Lassie își flutura coada. Instinctul ei canin pentru pericol nu părea să detecteze nimic în acel moment.

Probabil că reacționam la atacul lui Shearman Waxx și la teama că ar putea reveni, nu la ceea ce făcea Milo.

– Ascultă, am spus eu, o să mergem într-o scurtă excursie.

– Excursie, repetă Milo.

–Vrem să pornim la drum înainte de șapte și jumătate.

– Jumătate, zise Milo.

– Mâncăm ceva repede, cereale și pâine prăjită, apoi tu te vei spăla în baia mare, pentru că mama va fi în dormitorul nostru ca să facă bagajele și vrea să stai aproape de ea.

Milo studia atent ecranul.

– Hei, Spiriduşule, ai auzit ce-am spus?

– Cereale, pâine prăjită, stau aproape de mami.

– O s-o hrănesc pe Lassie și o s-o scot să-și facă nevoile. Vino în bucătărie.

– Cereale, pâine prăjită, dă-mi un minut.

Sus pe comodă, Lassie părea nerăbdătoare, dar agitată.

– E prea sus ca să sară, am spus eu.

– Prea sus, încuviință Milo, dar era în continuare fermecat de computer.

– Cum o dau jos?

– Oricum.

Din dulapul cu lenjerie de pe hol, am adus un scăunel. M-am urcat pe el și am ridicat câinele de pe comodă.

Mă linse pe bărbie în semn de recunoștință, apoi sări din brațele mele pe podea.

La parter, am avut nevoie de aproximativ un minut ca să găsesc paharul de măsurat, să deschid cutia cu hrană, să-l umplu și să vărs mâncarea în bolul ei, iar ea a avut nevoie de și mai puțin timp să mănânce.

În grădina din spatele casei, în timp ce Lassie se ocupa de ambele tipuri de nevoi, am măturat

întunericul cu raza unei lanterne, convins că îl voi zări pe Shearman Waxx stând la pândă în spatele unui copac.

Când Lassie termină, am folosit lanterna pentru a localiza nevoia solidă, i-am strâns frumos rahatul în două pungi și l-am aruncat într-unul dintre tomberoanele de gunoi de lângă garaj.

Ca întotdeauna, ea s-a uitat la mine cât am îndeplinit această sarcină de parcă eram creatura cea mai misterioasă pe care o văzuse vreodată – și destul de probabil, nebună.

– Dacă erai Lassie cea *adevărată*, am spus eu, ai fi fost destul de inteligentă încât să îți bagi singură rahatul în pungă.

M-am spălat pe mâini la chiuveta din bucătărie și, în timp ce mă uscam, și-a făcut și Milo apariția. Eu am prăjit pâine și am uns feliile cu unt, iar el a pregătit două boluri cu cereale.

Deși aș fi preferat grâu mărunțit în loc de cereale cu ciocolată, am decis să privesc acest lucru ca pe un prilej de apropiere între noi.

Până când Milo nu s-a așezat să mănânce, nu am observat că își adusese și jocul Gameboy.

– Fără jocuri la masă, i-am reamintit eu.

– Nu mă joc, tati.

– Ce altceva faci cu un Gameboy?

– Ceva.

– Dă-mi să văd!

Îndreptă aparatul spre mine. Ecuații ca acelea de pe computerul său se înșirau pe micul ecran.

– Ce sunt astea? am întrebat eu.

– Chestii, răspunse el, ținând jocul într-o mână și mâncând cu cealaltă.

– Ce este? Ce înseamnă?

– Vom vedea, spuse el.

Presupun că, dacă tatăl lui Mozart ar fi fost un ignorant în muzică, micul geniu s-ar fi simțit frustrat să încerce să discute despre compozițiile sale cu bătrânul, dar tot l-ar fi iubit.

Când Milo și Lassie au urcat la Penny, în dormitorul principal, eu m-am dus în biroul meu.

Eram pe punctul de-a lăsa în jos jaluzelele la toate cele trei ferestre. Dar am văzut că se lumina, și mă îndoiam că Waxx mai hoinărea.

Am deschis computerul și am verificat e-mailul fără să blochez tastatura, fără să deteriorez mouse-ul și fără să distrug conexiunea la internet. Pentru că mi-am petrecut așa de mult timp scriind, computerul era o mașinărie cu care mă acomodasem.

În timp ce răspundeam unui e-mail de la redactorul meu britanic, sună telefonul. Linia trei. La identitatea apelantului scria „NECUNOSCUT", dar am preluat apelul.

– Cubby la telefon.

Un bărbat a cărui voce nu îmi părea familiară întrebă:

– Cullen Greenwich?

– Da, eu sunt.

Apelantul părea neliniștit, grăbit.

– Mulți oameni cred că eu sunt mort, dar nu sunt.

– Poftim?

– Mulți alții sunt morți. În cea mai mare parte a timpului, îmi doresc să fiu și eu cu ei.

– Cine e la telefon?

– John Clitherow.

Nu îl întâlnisem niciodată pe omul acela și nici nu vorbisem cu el la telefon, dar corespondaserăm,

trimițându-ne o serie de scrisori lungi. El scrisese niște romane care mie îmi plăceau mult.

Acum mai bine de trei ani, îi spusese editorului său că ar dori să anuleze cartea pe care se angajase s-o scrie. Intenționa să se lase de scris. În cercurile editoriale se bănuise că avea o boală în fază terminală și că dorea să ducă lupta în particular. Îi trimisesem o nouă scrisoare, dar nu îmi răspunsese. Se zvonea că el și familia lui – soția lui, Margaret, și cei doi copii – se mutaseră undeva în Europa.

– Nu ar trebui să vorbesc cu tine pe linia fixă, spuse el. Este prea periculos pentru mine, poate și pentru tine. Ai un telefon mobil?

Am luat mobilul de pe birou.

– Da.

– Dacă îmi dai numărul, te sun eu. Ar fi mai sigur pentru amândoi. Indiferent cine este el – ce este –, nu poate asculta așa de ușor o conversație pe mobil.

Văzând că ezit, spuse:

– Metaforele tale sunt al naibii de bune, *nu* greoaie.

Acea remarcă era, cu siguranță, legată de recenzia lui Waxx la *Saltul de la ora unu*.

I-am dat numărul de telefon și, după ce îl repetă, spuse:

– Te sun eu în scurt timp. Trebuie doar să schimb locația. Dă-mi zece minute.

A închis și la fel am făcut și eu.

După ce m-am holbat un moment la computer, recunoscând cu greu cuvintele pe care le scrisesem atât de recent redactorului meu britanic, m-am ridicat și am tras jaluzelele la toate cele trei ferestre.

15.

Când am terminat de coborât ultima jaluzea, cea de-a treia linie telefonică a sunat din nou. Conform cu ceea ce era afișat pe ecran, agentul meu, Hud Jacklight, dorea să vorbească cu mine.

Datorită momentului în care suna, am presupus că acest telefon era legat de cel al lui Clitherow și am ridicat receptorul.

- Două cuvinte, a spus Hud. Povestiri.

- E doar un cuvânt.

- Cele mai bune. Americane. Știi?

- Ce să știu? am spus eu dezorientat.

- Povestiri. Cele mai bune. Americane. Ale anului.

- Sigur. *Cele mai bune povestiri americane ale anului*. Este o antologie anuală.

- În fiecare an. Un alt redactor invitat. La anul - tu.

- Nu scriu povestiri.

- Nu trebuie. Tu selectezi. Conținutul.

- Hud, nu am timp să citesc o mie de povestiri ca să găsesc douăzeci bune.

- Angajează pe cineva. Să citească. Toată lumea face așa. Selecționează în locul tău.

– Nu prea sună etic.

– Este etic. Dacă nu află nimeni.

– Și apoi, am argumentat eu, redactorul invitat este întotdeauna cineva care scrie povestiri.

– Eu și editorul. Suntem amici. Ai încredere în mine. Foarte prestigios.

– Nu vreau să fac asta, Hud.

– E o chestie literară. Ești un autor marca Waxx. Du-te și fă chestii literare. Fă parte din acest grup exclusivist.

– Nu. Nu e de mine.

– Este.

– Nu este.

– Este. Crede-mă. Te cunosc.

– Nu încerca să pui ceva la cale, te avertizez. Nu o voi face.

– Ești deja acolo sus. Unul din elită.

– Nu.

– Poți fi în panteon.

– O să închid, Hud.

– Panteonul literaturii americane.

– La revedere, Hud.

– Stai, stai. Deci, uită povestirile! Gândește-te la cel mare.

Oricât ți-ai dori să închei o conversație telefonică cu Hud Jacklight, uimirea, groaza și curiozitatea te determină adesea să stai să-l asculți.

– Care cel mare?

– Gândește-te la *Marele Gatsby*.

– Ce e cu el?

– Cine era tipul? Autorul?

– F. Scott Fitzgerald.

– Nu era Hemingway?

– Nu. Fitzgerald.

- Cred că tu știi mai bine.
- Din moment ce sunt unul din elită.
- Exact. O să vorbesc cu ei.
- Cu cine?
- Cu proprietarii drepturilor de autor. O s-o scrii. Continuarea.
- E ridicol.
- Poți s-o faci, Cubster. Tu ești talent pur.

Nu îmi venea să cred că mă oboseam să-i spun un lucru evident:

- *Marele Gatsby* nu are nevoie de o continuare.
- Toată lumea vrea să știe.
- Ce să știe?
- Ce s-a întâmplat mai departe. Cu Gatsby.
- A murit la finalul cărții.
- Adu-l înapoi! Gândește-te la o modalitate.
- Nu pot să-l aduc înapoi dacă e mort.
- Ei mereu îl aduc pe Dracula înapoi.
- Dracula e *vampir*.
- Uite cum poți s-o întorci. Gatsby e vampir.
- Să nu îndrăznești să-i suni pe urmașii lui Fitzgerald.
- Ești într-un moment de glorie, Cubbo.
- Urăsc *Marele Gatsby*, am mințit eu.
- Panteonul. Dacă ai ținti spre el...
- Trebuie să închid, Hud.
- Trebuie să exploatăm momentul.
- Poate că nu trebuie.
- Mă mai gândesc. La oportunități.
- Sufăr, Hud. Trebuie să închid.
- Suferință? Ce suferință? Ce s-a întâmplat?
- Trebuie să închid. E o chestie cu prostata.
- Prostata? N-ai decât patruzeci de ani.
- Am treizeci și patru, Hud.

–Și mai rău. Hei! Nu e cancer, nu-i așa?

–Nu. Doar o nevoie urgentă să urinez.

–Slavă Domnului! Mă mai gândesc.

–Știu că așa vei face, Hud.

Am închis.

De obicei, după un astfel de telefon de la Hud Jacklight, alergam la Penny să-i spun detaliile. Câteodată, asta însemna sfârșitul zilei de muncă pentru amândoi, indiferent de oră. Eram dintr-odată incapabili să ne mai concentrăm.

Hud făcea negocieri extraordinare pentru clienții săi. Nu pot spune că asta era calitatea care-l izbăvea, dar era scuza mea.

Așteptând apelul telefonic al lui John Clitherow din clipă în clipă, am fost în sfârșit convins de ceva ce suspectam de mult timp: Dumnezeu are simțul umorului și, pentru că lumea este minunată, El se așteaptă să găsim motive să zâmbim chiar și în zilele cele mai întunecate.

16.

Când sună telefonul mobil, vocea lui Hud Jacklight încă răsuna în mintea mea, distrugând, fără îndoială, celulele creierului, așa cum moleculele de radicali liberi distrug țesutul corpului și accelerează procesul de îmbătrânire dacă nu ai o dietă bogată în antioxidanți.

– Te sun de pe un telefon de care pot scăpa fără probleme, spuse John Clitherow. Nu mai îndrăznesc să am nimic pe numele meu. Îl voi arunca pe acesta și voi folosi altul de îndată ce închid. Aceasta este, cel mai probabil, singura noastră ocazie de a vorbi la telefon, așa că te implor, Cullen, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă considera nebun.

– Nu ești nebun, am spus eu. Ești un scriitor genial.

– Nu am mai scris un cuvânt de mai bine de trei ani și, dacă în cinci minute nu o să *par* nebun, atunci înseamnă că n-am reușit mare lucru în încercarea de a te determina să înțelegi gravitatea situației, pentru că adevărul e mai nebun decât o maimuță turbată care ia metamfetamină.

– Am avut experiența unor adevăruri nebune, am spus eu. Continuă!

– Nu am văzut recenzia lui Waxx referitoare la noua ta carte imediat ce a apărut. Am citit-o abia

acum câteva ore. De atunci, am tot încercat să aflu numărul tău. Sper că nu ai pus la inimă critica lui. Sunt doar fierea și voma unui om invidios și ignorant, care cred că-și maschează duhoarea cu o inteligență ascuțită, numai că ascuțimea nu este mai tăioasă decât un baros, iar inteligența nu este deloc inteligență, ci doar zeflemeaua unui filfizon, a unui palavragiu care face remarci răsuflate crezându-se ironic și acid.

Instinctul de supraviețuire îmi spunea să am încredere în John Clitherow. Dar, deși aveam nevoie să știu ce voia să îmi spună – și poate că deja știam –, nu eram încântat să-l aud.

De aceea, în lumina noilor evenimente, am rămas îngrijorat, ezitând să spun ceva împotriva lui Waxx, de teamă ca nu cumva el să fi orchestrat acest moment, stând lângă Clitherow și ascultând fiecare cuvânt al meu. Paranoia devenise parte a felului meu de-a fi.

– Ei bine, are dreptul la propria opinie, i-am răspuns eu.

– El nu are opinii, nu chibzuite și analitice. El are un *plan*, continuă Clitherow. Și primul lucru pe care trebuie să-l faci este să *nu*-i răspunzi.

– Soția mi-a spus s-o las baltă.

– O femeie înțeleaptă. Dar s-ar putea ca asta să nu fie de ajuns.

– Problema este că nu prea am lăsat-o baltă.

Clitherow de-abia putu rosti două cuvinte, atât de pierdute, că nu păreau o manifestare a disperării, ci mai degrabă o rugăciune pentru o cauză pierdută:

– Oh, Dumnezeule!

Ascultându-mi instinctul, i-am povestit despre prânzul de ieri și despre incidentul din toaleta bărbaților.

Când i-am zis că bărbatul a rostit un cuvânt înainte de-a ieși, l-a rostit înainte să apuc eu să îl spun:

– Condamnat.

– De unde știi?

El a început să se agite și să vorbească mai repede – cuvintele se revărsau din el ca niște torente:

– Cullen, vreme de trei ani am continuat să citesc recenziile ticălosului, am ratat doar câteva. Este la fel de lipsit de eleganță și de plictisitor când laudă cărți ca atunci când le înfierează. Dar nu a mai fost atât de răutăcios ca în recenzia cărții tale *Saltul de la ora unu* de când a atacat ultima mea carte, *Mr. Bluebird*. Folosește câteva fraze identice în ambele recenzii. Vorbește despre tine cum vorbea despre mine, te numește „un extremist al naivului" și zice că ești incapabil să înțelegi că omenirea este „o boală a pulberii". El afirmă despre fiecare dintre noi că avem în mod greșit impresia că „este ușor să fii serios, dar greu să fii vesel", ceea ce într-adevăr chiar cred, și sunt sigur că și tu crezi, o părere sprijinită pe faptul că la fiecare o mie de romane serioase care ajung în librării, doar unul este atât plin de înțeles, cât și vesel, te surprinde, este surprins de univers și de viață, știe, indiferent de vicisitudinile existenței, că noi ne-am născut pentru libertate, pentru bucurie, și pentru râs. Cullen, sunt o grămadă de alte lucruri pe care le-a zis despre mine și pe care le-a spus și despre tine într-un limbaj identic, pe același ton de batjocură și aproape calomniator. Și acest lucru mă face să îmi fie teamă pentru tine, foarte teamă pentru tine și pentru cei dragi ție.

Vorbea așa de repede și de precipitat, încât, ascultând ce spunea, nu am putut înțelege implicațiile mai întunecate ale cuvintelor sale sau

de ce, propoziție cu propoziție, anxietatea lui se transforma în suferință.

John Clitherow făcu pauză doar cât să tragă adânc aer în piept și continuă înainte să îl pot întreba ceva:

–Am scris la ziarul lui Waxx un răspuns la recenzia cărții mele. Nu era nici un cuvânt amenințător în el. Am fost scurt și amuzant – și am menționat doar câteva erori apărute în rezumatul subiectului. Cinci zile mai târziu, eu și soția mea am venit acasă seara de la teatru. Laurel, bona, dormea pe canapea, iar copiii erau în siguranță în pat. Dar, după ce Laurel a plecat acasă, am găsit scrisoarea expediată ziarului lui Waxx în biroul meu. Era originalul pe care îl trimisesem prin poștă, acum prins cu un cuțit de biroul meu. Lama cuțitului era plină de sânge. În lumina slabă a veiozei, am văzut pisica noastră întinsă pe canapeaua din birou și apoi am observat pata de sub ea – nu dormea. Chiar atunci a sunat telefonul și, deși identitatea apelantului nu apărea, am preluat apelul. El a spus doar: „Condamnat" și-a închis. Nu îi auzisem niciodată vocea, dar mi-am dat seama că trebuia să fi fost a lui Waxx.

Pentru că vorbeam la mobil, nici un cablu nu mă ținea legat de la birou, așa că m-am ridicat. Când stăteam jos, nu puteam să trag aer adânc în piept, simțindu-mă de parcă pasivitatea mea invita la atac. Mișcarea era necesară; eram gata să ripostez, rămânând totodată vigilent.

–A fost aici, i-am spus lui Clitherow, dar nu pot să demonstrez.

I-am descris intruziunea îndrăzneață a lui Waxx din după-amiaza trecută, când făcuse turul casei cu o asemenea nonșalanță, că te făcea să te gândești că se credea într-un loc public, nu în casa noastră.

Nota de suferință din vocea lui Clitherow se transformă în ceva mai rece, ceva ce pentru mine părea o disperare glacială.

– Pleacă. Nu mai sta încă o noapte acolo.

Plimbându-mă prin încăpere, i-am spus despre a doua vizită a criticului, despre electrocutarea din dormitorul întunecat.

– Pleacă acum, insistă el. Chiar acum. Du-te undeva unde nu ai mai fost, undeva unde nu te poate găsi.

– Cam asta intenționez. Cred că soția mea este aproape gata cu împachetatul. Noi...

– *Acum*, sublinie Clitherow. Nu poți dovedi că te-a electrocutat cu pistolul. *Eu* nu pot dovedi că mi-a ucis mama și tatăl, dar a făcut-o.

Aerul părea brusc mult mai dens, opunând o asemenea rezistență, încât am rămas înmărmurit.

– Nu pot să dovedesc că a omorât-o pe Margaret, soția mea, dar a făcut-o, ticălosul. A făcut-o. El a fost.

În timp ce vorbea, am ieșit din birou, în foaier, de unde vedeam holul care deservea toate camerele de la parter.

– Nu pot să dovedesc că le-a omorât pe Emily și pe Sarah...

Vocea lui Clitherow s-a poticnit la „Emily" și a bâiguit numele Sarah.

Avusese două fiice. Ambele mai mici de zece ani.

Deși jurnalismul a cam ajuns în zilele noastre o pledoarie, am citit diferite surse de știri cu scopul de a deosebi faptele de minciuni și de înșelătorii. Atâția oameni dragi unui romancier așa de cunoscut ca John Clitherow nu puteau dispărea atât de timpuriu fără a excita nasul cu miros fin care poate face un reporter să recunoască nedreptatea

adevărată. Dar nu văzusem nimic legat de această furtună de crime care îi sfâșiaseră viața în bucăți și îl determinaseră să se ascundă.

Dacă Waxx ar fi vizitat casa noastră doar o dată, dacă nu aș fi fost electrocutat, poate că nu l-aș fi crezut pe Clitherow. Povestea lui era elocventă, vocea lui narativă părea convingătoare; și totuși, numărul mare de cadavre – și implicația logică: Waxx nu era doar un sociopat de proporții epice, ci, de fapt, un demon – era emfatică într-un mod în care romanele sale nu fuseseră niciodată.

Evenimentele recente mi-au amintit că adevărul este, paradoxal, întotdeauna mai ciudat decât ficțiunea. Noi inventăm povești fie ca să ne distragem atenția de la lume – și, astfel, de la adevărul lucrurilor –, fie pentru a ne explica lumea, dar nu putem inventa adevărul, care pur și simplu *există*. Adevărul, atunci când îl recunoaștem, ne surprinde întotdeauna, și de aceea alegem atât de rar să îl recunoaștem; detestăm surprizele de proporții și preferăm tot ce este familiar, confortabil, nesolicitant și comod.

Nu îl cunoșteam pe John destul de bine cât să simt durerea lui așa de ascuțit cum poate că ar fi trebuit sau să fiu întristat cum se cuvenea. Nu îl cunoscusem vreodată personal, ci numai prin corespondență, și nici măcar nu văzusem fotografii cu soția și cu fiicele lui.

Durerea descumpănitoare și anxietatea mea crescândă nu numai că mi-au întunecat mintea și inima, dar mi-au provocat un asemenea neastâmpăr, încât am sărit pe hol, apoi m-am îndreptat spre ferestrele care flanchează ușa de la intrare, așteptându-mă să văd un Cadillac Escalade negru în stradă.

În loc de milă, am simțit o compasiune zguduitoare pentru John și, când am încercat – într-un mod neadecvat – să îmi exprim condoleanțele, am făcut-o cu o compătimire blândă, dar mai îndepărtată și mai lipsită de speranță.

Nu cred că avea nevoie sau că dorea compătimire. Pierduse prea mult ca să se mai poată sprijini pe compasiunea cuiva.

John ascultă doar până își recăpătă calmul. Cu o voce spartă, dar nu zdruncinată, mă întrerupse, vorbind pe un ton mai grav ca niciodată:

– Waxx are resurse care par supranaturale. Nu poți să îi supraestimezi capacitățile. Nu te lasă nici măcar să respiri. Se întoarce iar și iar. Nu are îndurare. Omoară-l dacă ai ocazia, pentru că este singura ta șansă. Și să nu crezi că rezolvi ceva dacă te duci la poliție. E ciudat ce se întâmplă când te duci la poliție să le spui despre Waxx. Chiar acum, pentru numele lui Dumnezeu, fugi! Câștigă timp! De îndată ce poți, abandonează mașina, nu folosi cărți de credit, nu îi oferi șansa de a te găsi. Pleacă de acolo. Pleacă naibii de acolo! *Fugi!*

Închise.

Am încercat să-l reapelez, dar nu mă așteptam să răspundă, ci speram să-i aflu măcar numărul. Dacă nu aruncase telefonul, așa cum spusese că avea să facă, poate reușeam să îl sun mai târziu, când urma să fim în siguranță departe de casă.

Se dovedi la fel de precaut cum mă îndemnase și pe mine să fiu. Nu putea fi reapelat și nu a apărut nici un număr pe ecranul telefonului meu mobil.

M-am întors de la ușă, m-am îndreptat către scări și am strigat:

– Penny, trebuie să plecăm.

Răspunsul ei a venit de la parter, din spatele casei.

Afară din bucătărie, la spălătorie, am găsit-o cu o grămadă de bagaje. Trăgea spre garaj un geamantan mare cu roți.

Am apucat două genți și am urmat-o.

– Ceva s-a întâmplat, e mai rău decât credeam.

Penny nu a pierdut nici o secundă prețioasă întrebându-mă ce anume putea fi, ci a tras cu forță geamantanul în portbagajul mașinii Ford Explorer.

În momente de criză, ea funcționează mai degrabă ca un ceas Boom decât ca un Greenwich, fiica lui Grimbald și a Clotildei, lucrând repede, dar cu calm, încrezătoare că are să fie în siguranță dincolo de zona de demolare când numărătoarea inversă se termină.

Alte bagaje fuseseră deja încărcate. Cu gențile rămase în spălătorie, portbagajul se umplu.

– Trebuie să călătorim cu puține bagaje, am spus eu, în timp ce Penny se îndrepta spre spălătorie. Ce sunt toate astea?

Materializându-se lângă mine în timp ce împingeam alte două genți, Milo spuse:

– Chestii.

– Ce chestii?

– Chestii importante.

– Ale tale?

– S-ar putea, zise el pe un ton șmecher.

Purta bascheți cu șireturi negre, blugi negri și un tricou negru cu mânecă lungă, pe pieptul căruia era scris cu litere de tipar de culoare albă cuvântul „SCOP".

Penny se întoarse cu încă un geamantan cu roți.

– Unde este Lassie? am întrebat eu în timp ce alergam spre spălătorie.

– Pe scaunul din spate, răspunse Penny.

M-am dus și am adus ultimele două genți și le-am aruncat în Explorer.

- Mai este ceva sus, a spus ea.

- Nu. Lasă!

- Nu pot. Vin într-un minut.

- Penny, așteaptă.

- Poți să închizi ușa din spate.

Ea fugi din garaj în casă.

Am încărcat ultimele geamantane și i-am spus lui Milo:

- Urcă pe bancheta din spate lângă Lassie.

- Ce se întâmplă?

- Ți-am spus, plecăm într-o excursie.

- Și ce-i graba asta?

- Poate trebuie să prindem un avion, i-am răspuns, închizând ușa din spate.

- Chiar trebuie să prindem un avion?

- S-ar putea, am spus eu, răspunzându-i cu aceeași monedă.

- Este în emisfera nordică? întrebă el.

- Ce să fie?

- Unde mergem.

- Ce contează? am replicat.

- Contează.

- Urcă pe bancheta din spate, cercetașule.

- Ar trebui să fiu copilot.

- Aia e sarcina mamei tale.

- Atunci, să tragem la sorți.

- Poți să tragi șuturi în fund? am întrebat eu.

- Cui?

- Oricui. Am nevoie de un copilot care să tragă șuturi în fund.

- Mami poate să bată pe oricine.

- Atunci treci pe bancheta din spate!

- Cred că așa voi face.

– Bravo, băiete!

– Emisfera nordică este importantă.

Urcându-se în mașină, părea așa de micuț, că nu am putut să nu mă gândesc la Emily și la Sarah Clitherow. Gândul că l-aș putea pierde pe Milo mi-a întins nervii ca niște strune de vioară.

Penny întârzia cam mult. Am început să cred că nu îi dădusem prea bine de înțeles natura înfiorătoare și importanța noilor informații sau nevoia imperioasă de a pleca.

Ușa principală de la garaj nu fusese ridicată. Cea laterală era încuiată. Milo ar fi la fel de în siguranță ca în oricare alt loc. Totuși, ezitam să îl las acolo.

Penny urcase de una singură. Milo o avea pe Lassie.

– Stai pe loc, am strigat la băiat și am alergat în casă.

Când treceam prin spălătorie, sună un telefon.

Această sonerie era diferită de a telefonului nostru fix sau de a telefonului mobil din buzunarul cămășii mele.

În bucătărie, am auzit iar sunetul necunoscut. Părea că vine din cămăruța lipită de peretele spălătoriei.

În cămăruță nu era nici un telefon – decât dacă aparținea cuiva care se ascundea acolo.

17.

În colțul cel mai apropiat era o mătură, și am pus mâna pe ea, gândindu-mă că fibrele alea aspre înfipte în ochi ar fi la fel de eficiente ca un cuțit – pe care oricum nu îl aveam la îndemână și care ar implica o luptă cu Waxx mai apropiată decât mi-ar plăcea mie.

Când soneria s-a auzit pentru a treia oară, am deschis ușa care masca un spațiu de vreo patru metri adâncime și unul jumătate lățime, cu o centrală pe gaz aflată pe peretele din spate. Lumina fluorescentă din bucătărie ajungea până aici pentru a-mi confirma că nu mă aștepta nimeni ghemuit.

Folosind mătura, am apăsat pe întrerupător și am pășit în cămăruță când telefonul sună pentru a patra oară.

O centrală obișnuită pe gaz este pentru mine un mister ingineresc la fel de complex ca un avion Boeing 747 și nu mai puțin intimidant decât un reactor nuclear. Neîndemânarea mea când vine vorba de mecanisme și de mașini și profunda mea precauție cu ele sunt exacerbate, în cazul centralei, de prezența conductei de gaz sub presiune.

Totuși, chiar și eu știam că centrala nu venise din fabrică dotată cu un telefon mobil și că, de fapt, nu fusese nici un telefon acolo mai devreme.

Niște fire erau întinse de la telefon la o construcție ciudată de pe podea, de lângă centrală. Acest ansamblu amenințător includea un ceas digital care arăta ora corectă, câteva elemente pe care nu aș fi putut să le identific nici dacă aș fi avut timp să le studiez și ceea ce părea a fi o bucată de plastilină, din aceea cu care se joacă copiii, gri și uleioasă.

La al cincilea apel, ecranul se lumină și telefonul răspunse ca prin minune. Apoi a produs – sau a primit – o serie rapidă de sunete diverse, ce ar fi putut fi un mesaj codificat.

Pe ceasul digital, ora s-a schimbat din cea corectă, 7:03:20 A.M., în 11:57:00 P.M.

Chiar și eu, un ignorant în materie de mecanisme mecanice, mi-am dat seama că ar fi indicat să nu ne mai aflăm în casă când ceasul avea să arate miezul nopții, adică peste trei minute.

Cum nu îmi făceam iluzii că aș putea dezamorsa acest dispozitiv în siguranță, m-am retras și am aruncat mătura. Am alergat pe scările din spate, strigând-o pe Penny.

Când am ajuns sus și am pășit pe latura scurtă a holului în formă de L, Penny a cotit pe latura mai lungă a holului, unde se aflau atelierul ei și dormitorul principal. Ducea o mapă de artist destul de mare pentru a cuprinde câteva picturi de mărimea celor pe care le crease pentru *Cealaltă parte a pădurii*, cartea pe care urma să o publice în toamna următoare.

– Cubby, sună un telefon, dar nu este al nostru, zise ea.

Casa noastră avea două centrale, câte una pentru fiecare etaj. Când am deschis ușa cămăruței din apropiere și am aprins lumina, un telefon ca acela de jos răspunse singur; prins cu sârmă de alt pachet de plastilină, produse o serie de sunete diferite, care erau, cu siguranță, instrucțiuni codificate. Un ceas digital identic cu primul schimbă ora corectă în 11:57:30 P.M.

Două minute și jumătate, și numărătoarea inversă continua.

În ciuda experienței sale din copilărie și din adolescență în domeniul distrugerilor colosale, Penny nu încercă să dezamorseze dispozitivul, ci rosti printre dinți: „Waxx", de parcă era un cuvânt de blestem, și alergă pe scara din spate, coborând câte două trepte odată, traversă bucătăria, iar eu veneam atât de aproape în spatele ei, încât e posibil să o fi călcat.

Sări din spălătorie în garaj, lovi cu palma întrerupătorul, și ușa garajului începu să se ridice.

M-am urcat la volan, Penny sări pe scaunul din dreapta, îmi dădu cheile de la Explorer, aruncă o privire în spate și întrebă:

– Unde e Milo?

Câinele stătea pe scaunul din spate, cu urechile ciulite și în alertă, dar băiatul dispăruse.

18.

Strigând după Milo, eu și Penny am zburat din Explorer de parcă fuseserăm aruncați de un dispozitiv instalat de proiectantul preferat al mașinii lui James Bond.

Dacă băiatul era în garaj, se pare că nu putea să ne răspundă. Penny se grăbi să caute în, sub și în apropierea mașinii, pe al doilea loc de parcare, în timp ce eu m-am întors în casă.

M-am gândit la John Clitherow. El fusese prima țintă a lui Waxx, dar criticul îi eliminase întâi familia.

Cea mai mare pedeapsă nu este moartea ta, ci pierderea celor dragi ție. Cât de dureros trebuie să fie să trăiești cu conștiința faptului că cei care au avut încredere și care se bazau pe tine au suferit morți timpurii din cauza ta, pedepsiți pentru ofensele tale.

Waxx nu era doar un sociopat criminal, ci și un terorist în adevăratul sens al cuvântului.

În casa condamnată, în spălătoria scânteietoare care curând avea să fie plină de moloz, în bucătăria care dintr-o clipă în alta urma să fie ea însăși

gătită, ca răspuns la țipetele mele și mai frenetice, Milo strigă în sfârșit: „Hei, tată!" și intră alergând din holul de jos.

Ținea în mână jucăria preferată a lui Lassie, pe care o lăsaserăm, fără să ne dăm seama, în casă: un iepuraș mov de pluș, cu ochi uimiți, urechi căzute și o codiță albă ca un ghem pufos. Era drăgălaș și avea o piuitoare în burtică, iar câinele îl adora, dar nu era o jucărie pentru care să merite să mori.

Cu o grație mai atletică decât arătasem vreodată, l-am luat pe Milo în brațe de pe podeaua din bucătărie, am mers ca un vârtej spre spălătorie și am tăiat-o la fugă.

Chicotind și apăsând cu exuberanță pe burtica iepurașului, Milo întrebă:

– Ce se întâmplă?

– Casa o să sară în aer, am spus eu.

Piuitul o alertă pe Penny. Până am ajuns noi în garaj, ea stătea lângă ușa șoferului, deja deschisă. Ochii îi erau mai mari decât ai iepurelui uimit.

– Nu avem timp să-i punem centura, Cubby. Ține-l în brațe!

Deși ușa rulase până sus și nu se zărea nici un obstacol, m-am simțit ușurat că voia să conducă ea. Două motive – că mașina avea marșarier, că peretele din spate al garajului rămânea intact – păreau să tenteze prea mult soarta pentru a-mi permite mie să conduc.

Milo își dorise să fie copilot, și acum împărțea acesta rol cu mine. Stătea în poala mea, și l-am cuprins cu ambele mâini.

Ținând iepurașul în brațe, lângă piept, băiatul îi spuse jucăriei:

– Nu te teme. Tati o să ne protejeze.

Geniile, chiar și copiii-minune de șase ani, nu cred că jucăriile trăiesc cu-adevărat. Milo nu vorbea cu iepurele, ci se liniștea pe el însuși.

Lăsasem cheia în contact. Când Penny încercă să pornească motorul, acesta tuși o dată, de două ori și apoi scoase un geamăt.

Ne-am uitat unul la altul și n-a fost nevoie să fim telepați ca să ne dăm seama că ne gândeam la același lucru: Waxx sabotase automobilul.

19.

Impostorul intelectual îndesat, cu papion, cu sacou cu petice în coate, cu încălțări Hush Puppies, cu ochelari cu ramă de baga, amator de vin alb, snob, cu ceafa groasă și fundul lat se afla probabil în casa noastră de pe la miezul nopții, plantând explozibili și umblând la mașini, înainte să se aventureze, într-un final, pe la patru dimineața, în dormitorul nostru și să ne tortureze cu un pistol cu electroșocuri.

Și totuși, de data aceasta îi supraestimasem aptitudinile de criminal. La cea de-a treia încercare a lui Penny, motorul Explorerului porni cu un huruit.

Împingându-mă cu putere în scaun și proptindu-mi picioarele în podea, îl protejam cât puteam pe Milo, așteptându-mă să fim azvârliți din garaj ca dintr-un tun de circ, învăluiți într-o coloană de foc și sfărâmături.

Penny acceleră însă pe alee și frână ușor pentru a vira la stânga și a intra pe stradă. Încă nu începuse traficul de dimineață. Merse încă o jumătate de cvartal până să ia piciorul de pe accelerație și să coboare lin spre curbă.

De când ieșiserăm din garaj, cercetam împrejurimile, așteptându-mă să îl zăresc pe Waxx fie într-o mașină staționată, fie într-o zonă cu vedere bună spre casă undeva de-a lungul străzii. Se pare că se decisese în primul rând să nu stea.

Penny mă privi. Am încuviințat. Folosind inerția vehiculului, întoarse de-a curmezișul străzii și opri, cu mașina orientată în sensul celui din care veniserăm.

Eram posedați de nevoia masochistă de a ști ce se întâmpla.

Prin parbriz puteam vedea prima noastră casă. Acoperiș din ardezie. Piatră și pereți ornamentați cu stucaturi. Impunătoare, dar nu pretențioasă. Primitoare.

Cu noi, casa aceea cunoscuse multă dragoste și bucurie. Milo fusese conceput în acel loc, acolo ne transformaserăm din cuplu în familie, lucru pe care eu și Penny ni-l doriserăm cel mai mult, îl doream și acum și aveam să ni-l dorim totdeauna.

Prima explozie zgudui strada, zgâlțâi Explorerul și fisură un colț al casei noastre, aruncând fragmente din acoperiș, bucăți de tencuială și o ploaie strălucitoare de cioburi de la ferestrele de la etaj.

În timp ce resturile de acoperiș, stucatură și sticlă pluteau în aer, o a doua explozie zgudui întreaga structură a clădirii, făcu să sară în aer ferestrele de la parter, răsturnă un horn din piatră în curtea din spate și deformă garajul.

Simțeam o serie de distrugeri și în interior; îmi fuseseră afectate percepția despre locul meu în lume, așteptările mele privind ordinea socială și dreptatea și viziunea mea asupra viitorului.

O a treia explozie urmă la nici trei secunde, nu așa de puternică și de clară ca primele două, însă chiar

mai distructivă: o *bubuitură* înfundată, de parcă Satana însuși ar fi aprins focul la ochiul celei mai mari sobe de gaz din iad. Casa păru să se umfle, apoi să se răsucească, să se contracte și, într-o secundă, fu învăluită în flăcări de la un capăt la altul, flăcări nesătule și agitate, mai mult albastre decât galbene, nici una portocalie, săltând către coroanele largi ale perechilor de palmieri din apropiere.

Înainte ca vecinii să dea buzna în stradă, Penny a pus mașina în mișcare și ne-am îndepărtat de casa în flăcări.

Avea lacrimi în ochi, iar mie îmi venea să țip și să blestem, dar am rămas tăcut, așa cum făcea și ea.

Trecurerăm de încă un cvartal, când, din brațele mele, Milo întrebă cu voce tremurată:

- Nu noi ne-am aruncat casa în aer, nu?

- Nu, i-am răspuns eu.

- Cine a aruncat-o în aer?

- Un om cu care vreau să am o mică discuție într-o bună zi, răspunse Penny.

- Un om foarte rău, am adăugat eu.

- Cred că îl cunosc și eu, spuse Milo.

- Cred că da.

- Chiar îmi plăcea casa noastră, continuă Milo. Acum toate lucrurile noastre au ars.

- Nu toate, am spus eu. Se pare că avem vreo trei tone de lucruri în mașină.

- O casă este doar o casă, spuse Penny, iar lucrurile sunt doar lucruri. Tot ce contează este că noi trei suntem împreună.

Din spatele mașinii, Lassie mârâi.

- Toți patru, se corectă Penny. Toți patru suntem mai drăguți, mai deștepți și mai duri decât Shearman Waxx. Rezolvăm noi asta, punem noi lucrurile din nou în ordine.

Că eram mai drăguți decât Waxx, nici măcar el nu putea nega asta. Nu părea să prețuiască această calitate.

Cu Milo în tabăra noastră, eram mai inteligenți decât criticul nostru, deși nu și mai versați. La fel ca Mozart, Einstein sau alte genii, Milo deborda de experiență în tot soiul de domenii, cu excepția celei mai importante în astfel de situații: experiența de viață.

Nu aveam idee de ce Penny credea că eram mai *duri* decât Waxx. Pentru că nu rostea astfel de lucruri doar ca să-și răcească gura, am luat în calcul posibilitatea ca Waxx să își fi găsit nașul cu noi, oricât de absurd părea să sune acest lucru.

Bineînțeles, ea nu deținea toate informațiile pe care le aflasem eu. Evenimentele se desfășuraseră atât de repede, încât nu avusesem ocazia să îi povestesc despre John Clitherow.

În timp ce o priveam cum își reprima lacrimile și afișa un zâmbet încurajator de dragul lui Milo, mă cutremuram la gândul că trebuia să îi spun despre familia lui John, care pierise asasinată. Dar o mințisem, prin omisiune, doar de două ori, iar a doua dată – lăsând la o parte faptul că Waxx avea să ia prânzul la bistroul Roxie's când îl dusesem pe Milo acolo – fusese o greșeală de dimensiuni epice.

În 1933, G.K. Chesterton scria: „Dezintegrarea societății raționale a început odată cu abaterea de la valorile căminului și ale familiei. Soluția este să te lași dus înapoi către acestea."

Aveam sentimentul neplăcut că întoarcerea la existența anterioară cerea mai mult decât o simplă abatere. Ar trebui să înotăm cu toată puterea și perseverența de care suntem în stare, iar drumul pare în întregime contra curentului.

PARTEA A DOUA:

SUNT UCIGAŞUL FRATELUI MEU

20.

Chiar și la kilometri distanță de casa noastră rămasă în flăcări, Penny se uita frecvent încruntată în oglinda retrovizoare.

– Ne urmărește careva? am întrebat-o eu.

– Nu.

Cerul plumburiu al după-amiezii zilei precedente, plat și uniform ca o suprafață proaspăt pictată, se întuneca și mai mult. Vălătuci de nori se conturau în depărtare, lăsând la vedere zone mai întunecate, iar fuioarele de ceață atârnau ca niște pânze zdrențăroase de păianjen dintr-un tavan dărâmat.

Penny se uită din nou în oglinda retrovizoare.

– E cineva? am întrebat.

– Nu.

– Îmi dă o stare de nervozitate felul în care privești periodic în oglindă.

Milo spuse din poala mea:

– *Mie* îmi dă o stare de nervozitate felul în care o tot întrebi pe mama dacă este cineva în spatele nostru.

Când Penny se încruntă din nou la oglindă, nu m-am abținut și am întrebat:

– E ceva?

– Dacă văd ceva, îți spun, replică ea.

– Chiar dacă tu crezi că nu e nimic, ar putea fi ceva, i-am spus, așa că e sau nu e ceva, spune-mi oricum.

– Dumnezeule mare! spuse Milo.

– Bine, am recunoscut, asta chiar nu are nici un sens.

Faptul că abia scăpasem din casă înainte ca aceasta să explodeze ne șocase pe toți. Dar, ca scriitori și cititori, atât eu, cât și Penny eram morți după cuvinte, având nevoie de conversație ca de aer și de apă. Numai moartea ne putea reduce la tăcere. Până și Milo, atunci când nu era pierdut în reveria teoriei câmpului electromagnetic, putea fi extrem de vorbăreț. Șocul provocat de pierderea noastră nu ne redusese la o tăcere melancolică, ba dimpotrivă.

În familia Greenwich-Boom, conversația nu era doar o simplă pălăvrăgeală, ci era un mod de a ne vindeca reciproc loviturile de peste zi. Am început cu lucrurile practice și am evoluat către absurdități, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că discuțiile noastre reflectau propriile filosofii și experiențele trăite de noi.

Penny se gândea că vom poposi la un hotel, dar am refuzat.

– Vor dori cardul de credit, măcar pentru identificare. Nu ar fi bine să utilizăm cardurile de credit chiar acum.

În timp ce frână la culoarea roșie a semaforului, spuse:

– Nu? De ce?

– John Clitherow a sunat în timp ce tu împachetai. Mi-a dat câteva sfaturi. Unele dintre ele se refereau și la cardurile de credit.

– Clitherow scriitorul?

– Mda. A citit recenzia. Are ceva experiență cu acest... cu Waxx.

– Ce fel de experiență?

Pentru că nu doream să discut despre asasinarea familiei lui Clitherow de față cu Milo, am spus:

– John vrea să îți transmit că poveștile lui favorite pentru copii sunt: *Dumbo*, *Povestea lui Despereaux* a lui Kate DiCamillo și prima ta carte cu Iepurașul Violet.

– Drăguț. Dar ai rostit cuvântul „experiență". Ce știe el despre Waxx?

– Lui John îi place în mod deosebit psihologia amuzantă din aceste cărți.

Pentru a înțelege cum să se apere, în condițiile în care fusese supusă electroșocurilor și își văzuse casa aruncată în aer cu câteva minute mai devreme, soția mea dorea cu disperare să știe ce anume auzisem despre criticul literar și nu mai era în stare să intercepteze codul convenit pentru a ne feri de copil.

Ținându-l pe Milo cu o singură mână, m-am încruntat către Penny, trăgându-mă de urechea stângă și arătând spre copil.

Ea mă privi de parcă aș fi suferit încă de pe urma electroșocurilor.

– Dumbo, Despereaux, Pistachio, am zis eu.

Ultimul era numele personajului întrupat de iepuraș.

Șoferul din spatele nostru claxonă ca să ne atragă atenția că se făcuse verde la semafor.

Traversând intersecția, Penny spuse:

– Înseamnă că nu am înțeles eu bine. Credeam că a sunat în legătură cu Waxx.

Din poala mea, Milo zise:

- Micuțul elefant, șoricelul și iepurașul aveau toți urechi cu adevărat mari.

- Serios? am întrebat eu. Ei, chiar așa le aveau. Ce zici de asta?

- Mami, spuse băiețelul, tata încearcă să îți spună că sunt mic, dar am urechile mari, și că domnul Clitherow i-a zis ceva ce ar fi bine să nu aud fiindcă sunt prea mic.

- Deci, ce anume ți-a spus? întrebă Penny.

Am oftat exasperat.

- Probabil ceva cu adevărat sângeros, ciudat și înfricoșător, interveni Milo. Sau ceva legat de sex, pentru că, din câte știu eu, sexul este totalmente ciudat.

- De unde ai aflat tu despre sex? întrebă Penny.

- Informații colaterale, pe care le obțin în timp ce citesc despre altceva.

- Cât de colaterale sunt aceste informații?

- Nu prea, răspunse Milo. Stai liniștită, că nu mă interesează.

- Ar fi mai bine să nu te intereseze.

- E plictisitor, spuse Milo.

- Este chiar mai plictisitor decât ciudat, îl asigură Penny.

- Nu e în întregime așa de plictisitor, am spus eu.

- Presupun că, odată și-odată, nu va mai fi plictisitor nici pentru mine, zise Milo.

- Cândva, aprobă Penny, dar peste zeci de ani.

- Cred că peste vreo șapte ani, spuse Milo.

- Când vei fi rezolvat problema călătoriei în timp, *atunci* îți voi da voie să mergi la întâlniri.

- Nu cred că este posibilă călătoria în timp, spuse Milo.

- Atunci nu trebuie să îmi mai fac griji că voi avea o noră cu doi cercei în nas, limba găurită, șapte tatuaje, dinți cu strasuri, rasă în cap și cu mult tupeu.

- Să nu aduci acasă o fată cu tupeu, l-am sfătuit pe Milo. Mama ta va trebui să o snopească în bătaie.

- Nu înțeleg de ce nu putem, pur și simplu, să ne oprim la un hotel, spuse Penny. Dar, dacă nu se poate, atunci unde mergem? Poate la ai mei?

- Nu. Undeva unde este puțin probabil să ne caute Waxx.

- Ce zici, mergem la Marty și la Celine?

Marty și Celine ne erau prieteni buni și locuiau la numai un kilometru jumătate distanță de noi. Erau plecați în Wyoming să aibă grijă de părinții lui Celine, care aproape că fuseseră uciși de o avalanșă.

Începând de luni, Penny trecuse pe la ei o dată pe zi, pentru a le ridica ziarele și corespondența și a uda florile, dacă era nevoie.

- Mi se pare cam ciudat, am spus eu.

- Marty și Celine nu se vor supăra.

- Adică, mă întreb dacă prietenia noastră cu Mary și Celine nu e cumva prea ușor de descoperit. Clitherow susținea cu tărie că ar trebui să plecăm numaidecât din zonă.

- Dar, chiar dacă Waxx ar putea afla cine ne sunt cei mai apropiați prieteni, spuse ea, tot i-ar lua ceva timp, mult timp, până să descopere.

- Poate că deja știe, spuse Milo.

Observația copilului fu echivalentul intelectual al unui electroșoc.

În ciuda celor spuse de Clitherow despre numeroasele fraze similare din recenziile la *Mr. Bluebird*

și *Saltul de la ora unu*, am continuat să merg pe prezumția că John devenise o țintă din cauza scrisorii pe care i-o trimisese redactorului lui Waxx și că eu îmi câștigasem promisa condamnare doar pentru că voisem să arunc o privire marelui om la Roxie's.

Atacurile lui Waxx asupra lui John și asupra noastră nu ar fi psihotice, dar măcar s-ar dovedi mai logice, mai strategice și mai tactice dacă am presupune că plănuise să ne ucidă, pe noi și familiile noastre, *înainte* să publice recenziile romanelor noastre. Și mai greu de crezut era faptul că dubla violare a domiciliului nostru, plantarea pachetelor sofisticate cu explozibili și electroșocurile erau un răspuns *improvizat* la întâlnirea din toaleta restaurantului, toate în decursul a numai paisprezece ore de la mica deviere de la direcție a lui Milo.

Îmi aduceam aminte că Clitherow îmi zisese că Waxx era mai puțin un critic cu opinii personale și mai degrabă unul cu un *plan*. Lăsând să se înțeleagă că planul ar fi cheia pentru supraviețuire.

– Ce părere ai de „groapa Balboa"? întrebă Penny în timp ce intra pe Pacific Coast Highway.

Marty era arhitect, iar Celine – agent imobiliar, dar erau în primul rând oameni de afaceri. De-a lungul anilor, achiziționaseră cu grijă proprietăți excelente pentru valoarea terenului, dărâmaseră clădirile existente, construiseră altele noi și le vânduseră pentru a obține profit.

În general, mergeau cu două proiecte în paralel, uneori chiar cu trei. Din fericire, prevăzuseră apropiata cădere a pieței imobiliare. La momentul când prețurile începuseră să scadă, mai aveau un singur proiect la vânzare.

Pentru că era construită în portul peninsulei Balboa, pentru că stătuse doi ani pe piață fără să primească vreo ofertă și pentru că nu aveau să obțină profit de pe urma ei, o numiseră „groapa Balboa".

Când îi dăduseră cheile lui Penny, înainte de a zbura spre Wyoming, lăsaseră și cheile de la casa de pe peninsulă pe același inel, în cazul puțin probabil în care cineva ar fi dorit să facă un tur al proprietății. Ca orice casă cu pretenții, aceasta putea fi vizionată numai pe bază de programare și numai de cumpărători selecționați, astfel că nu exista nici o cheie lăsată la fața locului, în vreo cutie încuiată.

–Sună plauzibil, i-am spus. Hai să verificăm.

21.

Din stradă, „groapa Balboa" era o construcție modernă, cu fațada din piatră de calcar și cu garaj dublu.

Un buton de comandă la distanță montat pe cheia casei declanșa ușile tip rulou. Penny parcă mașina pe singurul loc disponibil, aflat lângă trei camionete, toate vehicule clasice restaurate. Marty deținea o colecție de astfel de vehicule, prea mare însă pentru a încăpea în acest garaj. Din bagajele aflate în Explorer am luat doar două genți pentru mine și pentru Penny și o geantă uriașă pe role, mare cam cât un cufăr de vapor, de care Milo susținea că avea nevoie.

Penny știa codul sistemului de alarmă.

În casă, Lassie se apucă să investigheze fiecare cameră, așa cum face orice câine lăsat liber într-un loc nou.

Vila avea latura dinspre port în întregime din sticlă. Un debarcader privat dădea spre un doc ce putea adăposti o ambarcațiune de cel puțin opt-sprezece metri.

Priveliștea era încântătoare. Ambarcațiuni de croazieră de toate mărimile circulau pe canalele

mai apropiate sau mai îndepărtate, deși nu tot atât de multe câte ar fi fost într-o zi de vară.

Un iaht alb strălucitor care se îndrepta spre Pacific mă umplu de invidie nu pentru norocul proprietarului, ci pentru existența lipsită de griji și pentru libertatea oferită de largul mării. Imposibil de imaginat că ar fi putut fi vreodată vânați de un psihopat cu papion sau de un nebun căruia cine știe ce altceva-i plăcea să poarte la gât.

Cum camerele goale nu sunt atractive, casa fusese amenajată ca la carte. Asta nu atrăsese totuși nici un cumpărător, dar dotările o făceau la fel de confortabilă ca propria noastră casă.

În timp ce Penny, Milo și Lassie se făceau comozi, am plecat să încasez un cec, pentru a avea bani de cheltuială, și să cumpăr un mobil de unică folosință. Ne trebuiau ingrediente pentru sendvișuri, gustări și băuturi pentru a rezista câteva zile.

Nu prea îmi venea să îi las singuri. Penny insistă însă că Waxx nu avea cum să descopere locul unde ne aflam.

O șapcă de baseball era numai bună pentru a mă deghiza pentru o scurtă incursiune la cumpărături. Scriitorii de succes nu sunt la fel de ușor de recunoscut în comparație cu actorii. Părul meu este trăsătura cea mai ușor de reținut. În articolele scrise despre mine, părul mi-a fost numit „indisciplinat" de către jurnaliștii mai amabili, iar jurnaliștii de scandal îl descriau ca pe o „coamă ciudată" și „un argument serios în favoarea capetelor rase". O simplă șapcă mă transforma în anonim.

Conduceam una dintre mașinile de colecție ale lui Marty, un Ford turcoaz din 1933, cu motor V8

și roți de un galben strălucitor. Dacă nu aș fi fost atât de îngrijorat de soarta soției și a fiului meu, m-aș fi simțit chiar bine.

La mijlocul dimineții, când am revenit în ascunzătoare, am găsit-o pe Penny în bucătăria uriașă, la birou, cu laptopul deschis conectat la internet.

Cum casa deținea câteva centre de distracție, inclusiv un miniteatru, conexiunea la internet era păstrată pentru a demonstra aceste avantaje posibililor clienți. Așadar, aveam acces rapid la internet prin cablu.

În uriașa cameră de zi spre care dădea bucătăria, Milo stătea pe podea la o masă de cafea imensă, pe care își așezase *propriul* laptop pe care îl conectase la o garnitură de diverse alte dispozitive, unele proiectate și construite de el însuși din componente cumpărate chiar de mine. O pânză de păianjen formată din fire radia către o mulțime de prize.

Arăta exact ca un spiriduș care renunțase la magia și la farmecele tradiționale pentru tehnovrăjitorie. Trăiam cu speranța că nu avea să devină vreun mini-Frankenstein.

Puțin mai devreme, Penny pornise unul dintre cele trei frigidere, în care se afla acum cea mai mare parte a hranei și a băuturilor cumpărate de mine.

Concentrată la computerul ei, Penny spuse:

– Știai că Shearman Waxx este o eczemă?

– Da, mi-a spus Milo alaltăieri.

– Aceeași sursă precizează că s-a născut în 1868.

– Uau, cu aproape un deceniu înainte ca Edison să inventeze becul!

– Toate recenziile lui din ultimii zece ani sunt arhivate. Forțarea suspecților de terorism să le citească cu voce tare ar fi o formă de tortură mai nemiloasă decât agresarea organelor genitale.

– Este greșită sintaxa, am spus trăgându-mi un scaun lângă ea.

– Parțial. Dar mai sunt alte două lucruri. Factorul pupat-în-fund este atât de ridicat, încât, atunci când citești, poți auzi zgomotul făcut de buze.

– Al cui fund îl pupă?

– Al potentaților literari și al oricărui scriitor care este favoritul momentului. Celălalt lucru este ura lui clocotindă, pe care o deghizează în preocuparea pentru „adevăruri culturale și evoluția societății".

– Ce anume urăște?

– Tot ce este de dinainte de secolul XX și aproape tot de după. Încă nu m-am lămurit ce e cu el.

Răsucindu-i scaunul înspre mine și luându-i mâinile în ale mele, i-am relatat cu voce joasă, ca să nu audă Milo, conversația avută la telefon cu John Clitherow.

Ochii ei albaștri, pentru a căror nuanță nu găsisem niciodată un adjectiv potrivit, nu se încețoșară, nici nu se închiseră la culoare și nici nu pătiră altceva ce se spune în scrierile de ficțiune că li se întâmplă ochilor. Totuși, când i-am zis că părinții lui Clitherow fuseseră uciși, am simțit în privirea ei directă și stăruitoare o gravitate mai profundă decât văzusem vreodată până atunci.

Auzind că Margaret Clitherow și cele două fiice ale sale fuseseră și ele ucise, Penny închise ochii. Pe măsură ce îi spuneam tot ce aflasem, îi cercetam pleoapele palide, întrebându-mă dacă, atunci când aceste două „cortine" se vor deschide, voi vedea în ochii ei teamă sau, mai rău, disperare, ori poate determinarea de oțel care i s-ar potrivi mai mult.

– Cum au murit? mă întrebă fără să deschidă ochii.

– Nu mi-a spus. Intenționez să aflu.

– Ești sigur că era chiar Clitherow?

– Nu i-am auzit niciodată vocea, dar sunt sigur că el era.

– Nu putea fi Waxx, încă un pic de teatru terorist?

– Nu. Vocea asta era diferită de a lui Waxx.

După o clipă de tăcere, deschise ochii, la fel de limpezi ca apa rece, și spuse:

– Nemernicul ăsta nu va pune mâna pe Milo.

– Nu va pune mâna pe nici unul dintre noi, am asigurat-o. Mă întrebam cum de făceam asemenea promisiuni, dar știam că nu aș ezita să îmi dau viața încercând să fac acest lucru.

Îmi strânse mâinile, le dădu drumul și se întoarse la computer.

– Vreau să citesc cât mai mult din prostiile astea, să văd dacă îl pot înțelege. Între timp... activează sistemul de alarmă.

22.

Din bucătărie, m-am îndreptat către camera de zi să discut cu Milo.

Într-o zi mohorâtă ca asta, sticla polarizată a ferestrelor din geam triplu stratificat nu era colorată. Casa era orientată cu fața spre sud-est și, într-o dimineață însorită, sticla s-ar fi întunecat la culoare pentru a controla lumina soarelui care pătrundea prin ea, fără a afecta priveliștea, lucru ce nu părea mai puțin spectaculos decât atunci când îl văzusem prima dată, în timp ce se construia casa.

În vreme ce stăteam pe canapea și îl supravegheam pe Milo la punctul său de lucru de la masa de cafea, am întrebat:

– Ești bine?

– Destul de bine.

– Dar nu foarte.

Ridică din umeri, dar nu își îndepărtă atenția de la computer.

– Casa... chestia asta doare.

– Vom avea altă casă.

– Știu. Dar nu va fi la fel.

– Va fi mai bine, promit.

– Poate. Presupun că ar putea fi.

Pe ecranul computerului, schița unei structuri tridimensionale, care semăna cu un siloz cu mai multe compartimente, se învârtea la comanda lui Milo.

– Ce e ăla? am întrebat.

– Nu sunt sigur.

– De unde a apărut?

– Asta încerc să descopăr.

După un moment de tăcere, am întrebat:

– Mă consideri idiot?

– Nu.

– Mai devreme sau mai târziu, i-am spus, fiecare copil crede despre taică-său că este un idiot.

La șase ani, copiii își exprimă deschis afecțiunea. Majoritatea adolescenților trec printr-o perioadă de izolare ursuză sau de ostilitate fățișă. La douăzeci de ani și-au revenit de pe urma nebuniei hormonale, dar au căpătat o anumită rezervă.

Milo avea din punct de vedere cronologic șase ani, din punct de vedere intelectual, douăzeci și ceva, iar emoțional zece sau unsprezece. Din când în când, emoțiile îl stânjeneau, dar încă nu îl afectau.

Cu privirea nedezlipită de la monitor, Milo spuse:

– N-o să te consider niciodată un idiot.

– Mai așteaptă. Vei vedea.

– Niciodată, repetă mușcându-și buza de jos.

– Te iubesc, Milo.

– Mda, spuse încuviințând din cap.

Când mi-am dat seama că și eu îmi mușcam buza de jos, am schimbat subiectul:

– Unde e Lassie?

Arătă spre o pereche de uși ale unui dulap aflat la dreapta plasmei uriașe din centrul de distracții.

- Este în dulap?
- Mda.
- Tu ai pus-o să stea acolo?
- Nu.
- Mama sigur n-a băgat-o acolo.
- Nu.
- A intrat singură?
- Cred că da. Îi place acolo.

Am mers către centrul de distracții și am deschis ușile pe care mi le arătase Milo.

Lassie stătea în fundul dulapului, cu fața spre ieșire, cu dinții dezgoliți și mișcând din vârful cozii.

- De ce ar vrea să stea într-un dulap?
- Cred că nu i-a plăcut chestia asta.
- Ce anume?
- Chestia asta de pe computer care nu știu ce.
- Și s-a ascuns de ea în dulap?
- Nu cred că se ascunde.
- Dar ce face?
- Poate meditează, spuse Milo.
- Câinii nu meditează.
- Unii, da.
- Hai, vino încoace, am chemat-o pe Lassie. Vino, fetițo!

Nu se clinti.

- OK, am spus. O voi lăsa acolo, dar nu închid ușile.
- Fă cum vrei, spuse Milo.

Când am ajuns pe la jumătatea încăperii, priveliștea extraordinară a portului mă atrase din nou lângă fereastră.

Între canalele aflate în apropiere și cele din depărtare, grupuri de bărci cu pânze și ambarcațiuni

cu motor erau ancorate la estacade în apa de adâncime medie. Pentru a se urca la bord sau a coborî, un proprietar avea nevoie de o ambarcațiune mai mică pe post de ponton.

Dincolo de malul îndepărtat al portului, dealurile se înălțau spre Pacific Coast Highway. Dincolo de autostradă urcau alte dealuri și, peste toate, cerul se deslușea dramatic, vânăt, umflat, brăzdat și amenințător.

Nimeni nu putea ști unde eram, însă prudența și paranoia mea mă îndemnau să cobor înainte de apus storurile încastrate în primul dintre cele două spații goale ale ferestrelor triplustratificate. După lăsarea întunericului, luminile din interiorul casei ne-ar fi transformat în ținte sigure pentru oricine ar fi venit dinspre mare sau de la bordul vreuneia dintre bărcile din port.

În spatele meu, în centrul de distracții, se auzi zgomotul ușilor dulapului închizându-se.

Când m-am uitat în spate, Milo era în continuare la computer, dar câinele nu se zărea nicăieri.

23.

Eram așezat pe un scaun din oțel și piele, la o masă din sticlă și oțel cu rol de birou, în camera de studiu, lipsită de vedere la mare și care fusese mobilată mult prea modern pentru gusturile mele.

Puțin mai devreme, îmi activasem telefonul de unică folosință. Avea minute incluse preplătite, așa că nu fusese nevoie să îmi divulg numele sau să folosesc cardul de credit.

După ce am tras adânc aer în piept, i-am sunat pe părinții lui Penny. Grimbald – fost Larry –, răspunse:

– Bau!

– Bună, Grim, sunt eu, Cubby.

Grimbald avea o voce formidabilă, cu un timbru rezonant care îl făcea să sune așa cum îmi imaginam eu că trebuia să fi sunat vocea unui viking neînfricat.

– Hei, scumpete, o strigă el pe Clotilda, e băiatul nostru cel blond, renumitul scriitor.

– Nu sunt chiar așa de renumit, Grim.

– Ei, ești de departe mai renumit decât mine, deși toată viața am inventat chestii.

– Ascultă, Grim, am vrut să vorbesc cu tine înainte să vezi la ştirile zilei.

– Ştii că nu ne uităm la ştiri, Cub. Ultima dată când ne-am uitat la ştiri, scumpetea mea a tras cu pistolul în televizor. Prea costisitor să cumpărăm de fiecare dată alt televizor.

– Ar putea vedea altcineva şi apoi să te sune. De aceea, voiam să ştii că suntem bine. Penny, eu, Milo şi Lassie am scăpat toţi cu bine, fără nici o zgârietură.

– Aţi scăpat din ce?

– Din casă, Grim. Casa noastră a sărit în aer.

– Scumpo, ei sunt bine, dar casa le-a sărit în aer.

O puteam auzi în fundal pe Clotilda, apoi Grimbald spuse:

– Zice că este cam ironic, având în vedere profesia rudelor voastre. Ce naiba aţi făcut de v-a sărit casa în aer?

– Nimic. Vor decide, probabil, că a fost o scurgere de gaz din conductă.

– Nu prea sunt şanse să se fi întâmplat aşa.

– Grim, aş vrea să suni la pompieri şi să le spui că ai auzit despre explozie şi că vrei să se ştie că noi nu eram înăuntru, ci într-o lungă călătorie de documentare cu maşina în Florida.

– Unde sunteţi în Florida? Am inventat ceva chestii şi pe acolo.

– Nu suntem în Florida. Asta e ceea ce vreau să le spui, ca să înţeleagă de ce nu am apărut până acum la faţa locului.

După o pauză, Grimbald zise:

– Cub, spune-mi că nu ţi-ai aruncat propria casă în aer.

– Sigur că nu! Nu le am eu cu chestiile dubioase, Grim. Nu fac şmecherii cu asigurările.

– Nu mă refeream că ai fi aruncat-o în mod intenționat. Mă gândeam că ai utilizat greșit aspiratorul sau ceva de genul ăsta.

– Nici măcar eu nu pot arunca o casă în aer cu un aspirator.

– De exemplu, te puteai gândi să cureți ochiurile de la soba de gaz cu aspiratorul și ai uitat să închizi gazul.

– Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să le curăț.

– Asta e bine. Pentru că nici nu trebuie curățate. Sau poate te-ai gândit că poți utiliza grătarul mobil în interior.

Uitându-mă la reflexia mea în sticla biroului, m-am gândit că zâmbetul meu imperceptibil era un remarcabil testament al afecțiunii pe care o dezvoltasem de-a lungul timpului pentru rudele mele.

– Grim, nu eu am aruncat casa în aer. Altcineva a făcut-o și știa foarte bine ce făcea, motiv pentru care cred că focul a fost atât de puternic, încât nu mai există nici un indiciu, astfel că se va crede că a fost o scurgere de gaz.

– Tu cunoști oameni care ar dori să îți arunce casa în aer? întrebă el mirat.

– Cred că știu unul.

– Cine?

– Este o poveste complicată, Grim, și are toate șansele să mă scoată din sărite, așa că nu vreau să intru în amănunte acum. Sunt presat de timp și am o mulțime de lucruri pe cap.

– Ești în pericol, Cub? Penny și Milo sunt și ei în pericol?

– Da, Grim, suntem în pericol.

– Atunci ar trebui să mergeți la poliție.

- Nu e o idee bună, am spus. Nu am nici cea mai mică dovadă. Polițiștii nu ar putea face nimic. Oricum nu mi-ar da crezare. Ar putea chiar să creadă că am dat foc propriei case, așa cum ți-ai imaginat și tu.

- Nu am crezut nici o clipă ca ai făcut-o intenționat.

- În plus, mă bucur de un pic de celebritate. Povestea ar fi pe toate posturile de știri, iar chipul meu - peste tot la televizor. Dintr-odată, aș fi mult mai ușor de recunoscut decât acum, astfel că ne-ar fi mult mai greu, dacă nu imposibil, să mai umblăm incognito și să ne ascundem.

- Este atât de grav încât trebuie să vă ascundeți?

- Mda. Un alt motiv pentru care am sunat este că... În fine, nu cred că tipul ăsta o să vină după voi, pentru că nu sunteți părinții mei, ci ai lui Penny, probabil că sunteți în siguranță, dar luați-vă niște măsuri de precauție.

- Nu te teme pentru noi, Cub. Suntem pregătiți pentru orice.

- Știu că sunteți.

- Am fost pregătiți și în '70, când țara mai avea puțin și se destrăma, când guvernul ăla nesăbuit adusese inflația la șaptesprezece la sută și ruinase economia. Am fost pregătiți pentru situația în care SIDA ar fi măturat întreaga civilizație. Apoi, Y2K[1], când toate computerele urmau să cedeze și să trimită misile nucleare. După atacul din 11 septembrie, eu și scumpa mea eram, cu siguranță, pregătiți pentru

---

[1] *Year 2000 problem*, problemă de securitate informatică apărută la trecerea în anul 2000, din cauza reprezentării anilor doar prin ultimele două cifre, sistemele informatice putând face confuzie între anul 2000 și anul 1900 (n.red.)

islamiștii nebuni, dar nici ei nu și-au făcut încă apariția. Spune-mi, nu islamiștii ți-au aruncat casa în aer, nu?

– Nu, Grim, nu islamiștii.

– Spui să fim precauți. Să ne ferim de cineva anume?

– Are cam 41 de ani, păr alb, peste 1,70 metri înălțime, îndesat ca un tanc, poate purta sau nu papion.

– Dacă încearcă să vină aici, e mort. Ar trebui să veniți să vă ascundeți la noi.

– Nu vreau să îl atrag către voi.

– Pe naiba, hai să îl aducem aici, Cub! Să îl ademenim și să îl strivim ca pe un gândac.

– Poate o vom face, Grim, când voi ști mai multe despre el. Când voi ști mai bine decât în clipa asta cum să îl iau.

– Îmi place cum vorbești, Cub. Pari să fii în regulă.

– S-ar putea să nu fiu chiar atât de bine precum par.

– Scumpetea mea s-a temut întotdeauna că într-o situație de criză nu ai ști ce să faci.

– Nu îi voi purta ranchiună pentru asta, Grim. Îmi dau seama cum de i-a venit o asemenea idee.

– Eu, în schimb, am suspectat întotdeauna că există un alter ego secret al tău, dotat cu toate cele.

– Apreciez acest lucru.

– Nu o dată am susținut că nu poți fi atât de papă-lapte cum pari, căci cărțile tale au o duritate în ele.

– Încă o chestie, Grim. Nu ne poți suna. Acum v-am apelat de pe un telefon de unică folosință, probabil primul dintr-o serie de astfel de telefoane,

până rezolvăm situația. Dar vom suna din când în când.

– Nu vom pierde nici un apel. Vom fi aici. Între timp, vom spori măsurile de siguranță.

– Perfect.

– Adu-ți aminte de cuvintele lui Dumnezeu.

– Dumnezeu a spus multe lucruri, Grim.

– El nu dorește să facem rău celor inocenți, dar ne-a dat puterea să zdrobim șerpii. Acest om îți aruncă în aer casa, așa că pentru mine este un șarpe. Ce crezi?

– Hotărât lucru, este un șarpe, am convenit eu.

– Așa că nu cumva să eziți să îl zdrobești dacă ai ocazia.

Pe suprafața din sticlă a mesei, imaginea chipului meu semăna cu o reflexie într-un bazin cu apă tulbure și era zguduitoare din cauza trăsăturilor neclare. Ar fi putut fi fața unui pelerin cinstit sau a unui pui de demon neajuns la maturitate.

24.

Olivia Cosima, redactorul meu din New York, era încă la masa de prânz când am sunat-o. I-am lăsat un mesaj înregistrat, pregătind-o pentru știrea despre explozia casei noastre.

I-am dictat, de asemenea, o declarație pe care s-o dea departamentului de publicitate al editurii, pentru a avea pregătite răspunsuri la întrebările presei.

Din fericire, redactorul lui Penny era tot la masă, așa că nu a trebuit să răspund la întrebări, ci doar i-am lăsat și ei un mesaj.

Când m-am întors în camera de zi, Milo luase o pauză de la proiectul său secret de pe computer. Stătea la fereastră și fixa portul cu privirea.

Lassie ieșise din dulap. Ședea lângă Milo, uitându-se și ea pe fereastra uriașă.

Nici unul nu îmi răspunse când am anunțat că prânzul avea să fie gata în jumătate de oră. Păreau absorbiți de imaginea portului și a dealurilor.

În bucătărie, Penny era tot la birou, în fața laptopului.

– Am făcut o listă completă cu frazele comune pe care le-a folosit Waxx în recenzia ta și în cea a lui Clitherow.

Lista era pusă pe masa din bucătărie. Am ridicat-o de pe blatul negru din granit.

Înainte să încep să citesc, Penny spuse:

– Și am mai găsit o recenzie, un alt scriitor pe care l-a atacat. Cu aceeași sălbăticie, nu cu exact același limbaj, dar cu aceleași critici și într-un mod extrem de malițios.

– Cine este?

– Thomas Landulf.

– Îmi sună vag familiar. Dar nu l-am citit niciodată.

– Și-a publicat primul volum abia cu paisprezece luni în urmă. *Șoimarul și călugărul*. Își consultă o notiță. Waxx l-a numit „un exemplu triumfător de logică idioată, o lucrare incandescentă, de un nonsens pueril, care va constitui un far călăuzitor pentru băiețandrii naivi și finalul sentimental al generațiilor viitoare".

– O sintaxă mai bună decât de obicei, am remarcat eu, dar totuși...

– M-am întrebat dacă Landulf a mai scris ceva de atunci, așa că l-am căutat pe Google.

Penny se întoarse, se uită în direcția lui Milo, către fereastra camerei de zi, apoi se ridică de pe scaun și se apropie de mine. Continuă cu voce scăzută:

– Acum unsprezece luni, la trei luni după publicarea volumului, Tom Landulf și-a torturat și și-a ucis soția, și-a torturat și și-a ucis fetița de trei ani, apoi s-a sinucis.

Privirea albastră străpungătoare nu fusese niciodată mai irezistibilă, și eram forțat să mă uit în ochii ei atât timp cât mi-o cerea.

– De-asta îmi părea familiar numele lui, am spus. Trebuie să fi fost o știre senzațională pentru presă, așa ca am auzit câte ceva despre incident.

Pentru că sunt destul de sensibil, evit de obicei să mă uit la știri sau să citesc despre crime în masă. E mai mult decât un obicei, este o regulă.

– Soției lui, Jeanette, îi plăcea să cânte la pian. El i-a tăiat urechile, apoi i-a retezat toate degetele dintr-o lovitură, continuă Penny.

Istoria literaturii este saturată de monștri plini de culoare veniți din iad, din alte lumi sau de prin laboratoare.

– Fotografiile pe care le-a făcut în timp ce o dezmembra, spuse Penny, arată că ea era în viață și conștientă când a început. Cauza morții a fost pierderea de sânge.

Vampiri, oameni-lup, zombie, extratereștri răpitori, strigoi ucigași, anomalii ale naturii, creaturi hidoase născute în urma unor experimente care au luat o turnură neașteptată... Nici unii nu sunt reali, ci doar proiecții, metafore, exteriorizări a ceea ce se află în interiorul nostru.

– Ceea ce i-a făcut lui Melanie, fetița de numai trei ani, este inimaginabil. Nu voi pomeni niciodată despre asta. Niciodată. Va trebui să citești singur dacă vrei să afli. Și ea a fost nevoită să îndure de vie majoritatea atrocităților.

Singurii monștri din această lume sunt cei care trec drept ființe umane, care au umbră și se reflectă în oglinzi, care zâmbesc și vorbesc despre compasiune, și varsă lacrimi convingătoare.

- După ce soția și fiica lui au murit, continuă Penny, el s-a stropit cu benzină și și-a dat foc.

Privindu-ne fix în ochi, nu auzeam respirația nici unuia dintre noi sau măcar vreunul dintre motoarele celor trei frigidere ori adierea vântului la vreuna dintre ferestre, de parcă nu am fi fost reali, așa cum se presupunea că eram, ci doar am fi prins viață pe plasma unui ecran, personaje într-un film urmărit de cineva care ar fi dat la minimum volumul televizorului.

- Concluzia oficială a poliției: două omucideri și o sinucidere, zise Penny în încheiere. Tu ce părere ai?

Din cauza caracterului mult prea sadic al acestor crime, voiam să cred că autoritățile trăseseră concluziile corecte – și anume, că Thomas Landulf își ucisese soția și copila – și că monstrul care fusese în stare de așa ceva nu mai umbla prin această lume.

Privirea fixă a lui Penny nu permitea nici o retragere din fața adevărului.

- Cel mai probabil... nu o sinucidere, am spus. Și nu două crime, ci trei.

- Foarte probabil, conveni ea. Și știi ce cred? Cred că, înainte de comiterea crimelor, Waxx l-a torturat pe Landulf așa cum a făcut și cu noi.

- Este o presupunere corectă.

- Și totuși, când el și familia au fost găsiți morți, de ce poliția nu a luat în calcul implicarea lui Waxx?

- Clitherow spunea că se întâmplă lucruri ciudate când le vorbești polițiștilor despre Waxx, i-am amintit eu.

- Când am dat peste chestia cu Landulf, mi-am spus că *asta* trebuie să ne ajute la poliție. Apoi mi-am dat seama...

Am încuviințat din cap.

– Mda.

– ... Chiar suntem singuri. Cine este el de nu poate fi atins?

– Când mă gândesc la sadismul cu care i-a omorât pe membrii familiei Landulf... trebuie să mă întreb *ce* este?

Asasinarea familiei Landulf mă forța să îl reconsider pe Waxx și amenințarea pe care acesta o reprezenta la adresa noastră. Cu timpul, Waxx părea să acționeze mai puțin meticulos și mai degrabă agresiv, rafinamentul său fiind doar o pelerină sub care să își ascundă sluțenia, iar atitudinea sa politicoasă - doar o mască.

25.

Am mâncat, chiar dacă nu aveam poftă de mâncare. Cu istorisirea despre asasinarea familiei Landulf proaspătă în minte, mâncarea ar fi trebuit să mi se pară fără nici un gust, dar era delicioasă.

Probabil că și cei ajunși în iad experimentează momente înălțătoare, fie și doar pentru a-și aminti că iadul nu reprezintă totul.

După prânz, Penny spuse că se simțea epuizată și că ar vrea să tragă un pui de somn. Cum nu a vrut să stea departe de noi, într-un dormitor, s-a cuibărit cu genunchii la gură pe o canapea din camera de zi, cu fața spre port, sperând ca mișcarea apei și lunecarea bărcilor să o ajute să adoarmă.

Milo se întoarse la computer și la celelalte mașinării ale lui de pe masa de cafea. Era așezat cu spatele la port.

Lângă el, Lassie stătea pe burtă, însă cu capul ridicat și cu urechile ciulite, atentă la fereastră. Probabil o intrigau pescărușii hrăpăreți și rarele grupuri de pelicani maro.

Am intrat pe internet de pe laptopul lui Penny. Trebuia să aflu mai multe despre modul în care murise familia lui John Clitherow.

Mi-era teamă că aveam să descopăr o altă crimă multiplă, cu detalii care să îți înghețe sângele în vine. Firul investigației mele mă conduse însă către o poveste nesângeroasă, dar nu mai puțin tulburătoare.

Conform reporterilor, Tony și Cora Clitherow, părinții lui John, locuiseră pe malul lacului, în Michigan. Închiriaseră un ponton lângă un port de ambarcațiuni din apropiere, unde își țineau ancorat vasul *Time Out*, un Bluewater 563.

Explorând site-ul firmei producătoare, am găsit fotografia unei ambarcațiuni similare. Era mică, prevăzută cu două punți și cu o cabină pentru cârmaci, protejată cu un acoperiș dur și cu pereți din pânză groasă. Vasul acesta elegant avea o cabină principală cu cambuză și două camere de odihnă cu baie.

În acea zi de joi de la sfârșitul lui iunie, cu trei veri în urmă, Tony și Cora ieșiseră cu *Time Out* pentru o excursie de o zi. O ambarcațiune cu dotările și cu capacitatea acesteia putea înnopta pe apă. Însă îi spuseseră proprietarului portului, Michael Hanrahan, că intenționau să se întoarcă înainte de lăsarea serii.

Faptul că nu andocaseră încă la apus nu l-a îngrijorat pe Hanrahan într-atât încât să le raporteze dispariția. Cu alte ocazii, mai făcuseră schimbări de ultim moment ale planurilor de călătorie.

A doua zi, când garda de coastă nu reuși să ia legătura prin radio cu ei, porniseră cu toții în căutarea ambarcațiunii. La ora 16.10, descoperiseră vasul în derivă, cu ajutorul semnalului transmițătorului de bord, la cinci mile în larg.

Tony Clitherow era prins cu centura de siguranță de scaunul din cabina cârmaciului, mort și gol pușcă. Cauza decesului nu era vizibilă.

În urma cercetării vasului, nu reușiseră însă să dea și de Cora.

La pupa, un cablu tensionat pornea de la tamburul troliului și se oprea în apă. Înfășuraseră cablul cu ajutorul troliului.

O scoseseră pe Cora din apă ca pe un pește. Nu avea decât niște cătușe la mâini, atât. Cablul troliului asigurat cu carabine trecea printre cătușe și îi încercuia talia Corei.

Fusese târâtă multe mile prin apă, probabil pe parcursul nopții, când oamenii de pe puntea vaselor aflate în trecere nu o puteau vedea.

Marea încercare pentru Cora fusese să evite înecul în timp ce spinteca, cu fața în jos, dâra de spumă lăsată în urmă de vas. Fixată în așa fel încât să nu se poată întoarce cu fața în sus, fusese în mod repetat trasă la fund, se lovise în mod repetat de suprafața apei în încercarea de a-și ține capul la suprafață, tânjind după o gură de aer.

Fusese învinsă de epuizare. Deși nu era o barcă rapidă, *Time Out* putea prinde o viteză suficientă pentru a transforma târâtul prin apa agitată într-o experiență violentă. Corpul Corei era acoperit de vânătăi.

Impactul continuu cu apa sau resturile din apă îi smulseseră pleoapa stângă. Ambii ochi erau înghețați precum sticla gravată.

O evaluare a gradului de vinovăție a lui Tony ar fi depins în mod normal de raportul medicului legist. Dar autopsia s-a dovedit neconcludentă.

Cantitatea de alcool din stomacul lui Tony și concentrația din sânge sugerau că ar fi putut muri

otrăvit cu alcool. Oricum, dacă ar fi fost atât de beat, cu siguranță la un moment dat ar fi vomitat pe punte sau pe el însuși, lucru care nu se întâmplase.

Detectivul de la omucideri care se ocupase de caz, Warren Knowles, se opusese concluziei că Clitherow își ucisese soția. Knowles susținuse că rana de la colțul nării drepte a lui Tony și vânătaia de pe față dădeau de înțeles că exista posibilitatea ca el să fi fost imobilizat în timp ce i se introdusese un tub în nas și în gât, pentru a i se administra cu forța alcool.

În opinia medicului legist, aceste răni păreau rezultatul căzăturii unui om beat sau al eforturilor Corei de a se feri de soțul ei care încerca să o încătușeze.

Knowles avansase posibilitatea ca alcoolul să îi fi fost administrat pentru a ascunde cauza reală a morții, susținând că Tony ar fi putut fi ucis de o embolie provocată de o bulă de aer, injectată în fluxul sangvin, care ajunsese într-un final la creier. În timpul audierilor, detectivul pomenise despre o înțepătură de ac suspectă.

Medicul legist susținuse că rănile din jurul înțepăturii, rezultate în urma unei presupuse altercații cu Cora, nu îi permiteau să spună cu certitudine că locul prezenta caracteristicile unei injecții.

Nu se stabilise cauza nici până la final. Dosarul rămăsese deschis, în principal datorită eforturilor detectivului Knowles.

Deși John Clitherow pretindea că soția și cele două fiice ale sale fuseseră ucise, nu am descoperit nici o referire la moartea acestora. Dacă John îmi spusese adevărul – și cred că mi-l spusese –, atunci ascundea ceva care ar fi putut explica faptul că asasinarea lor rămăsese neraportată.

Ceea ce citisem despre Tony și Cora mă demoralizase și mai tare. Scenarii sumbre îmi umblau prin minte.

Agitat, m-am ridicat și m-am îndreptat către peretele din sticlă, cu speranța că panorama portului avea să mă liniștească.

Priveliștea își exercitase cu succes vraja asupra lui Penny. Dormea tun, în lumina gri pe care o lăsa să treacă cerul umflat de nori.

Să ne imaginăm că Tony era perfect treaz, cu o armă îndreptată spre cap, obligat să piloteze barca și conștient că soția lui era târâtă și înecată în sillajul ambarcațiunii.

Să ne imaginăm că administrarea alcoolului și injectarea bulei de aer avuseseră loc abia *după* moartea Corei. Să ne imaginăm groaza lui, teama și ușurarea cu care își acceptase probabil propria asasinare.

Imaginația poate fi ceva fie înălțător, fie oribil, un zbor către castele aflate în înaltul cerurilor sau o rostogolire într-un întuneric rece care înăbușă orice speranță.

Rămâneau multe întrebări. Cum urcase Waxx la bord și cum plecase? Cum reușise să se impună în fața lor și să pună în practică detaliile ciudate ale imobilizării Corei?

Chiar dacă îmi veneau în minte mii de întrebări, nu mă îndoiam că Waxx îi ucisese, așa cum nu mă îndoiam că, în timp ce le mutila pe Jeanette și pe Melanie Landulf, îl forța pe Thomas Landulf să privească întreaga scenă, înainte de a-i da foc.

Semnătura criminalului era aceeași pentru fiecare dintre crime: cruzimea nemaiîntâlnită, incapacitatea de a simți milă, dorința de a-și umili

și de a-și ucide victimele și, de fiecare dată, ambiția de a face ca ultima victimă să fie martoră la suferința și la degradarea persoanei ucise înaintea ei.

Cu o mișcare neașteptată, un bâtlan albastru uriaș, de înălțimea unui om, își luă zborul de pe țărmul cel mai apropiat, pluti foarte jos deasupra apei, învolburând tonuri pestrițe de gri-maroniu și de cenușiu, rotindu-se la 360 de grade față de canalul cel mai apropiat și mai mic, înainte de a trece printre ambarcațiunile amarate și printre geamanduri și de a se estompa în zare, traversând canalul cel mai îndepărtat înspre țărm.

Deși mi-a luat doar o clipă să identific pasărea, inima îmi bătea ca și cum aș fi fost martorul unui lucru nepământean, al apariției unei creaturi pe cât de întunecate în intenții, pe atât de închise la culoare.

Atenția mea se întoarse de la bâtlanul care se pierdea în depărtare către ambarcațiunile ancorate la dane. Velele tremurau ușor în adierea brizei. Un om trebăluia pe puntea unei șalupe. Luminile cabinelor luceau la câteva dintre ferestrele ambarcațiunilor cu motor.

Scena avea un aer maritim-pastoral, era pitorească și, teoretic, liniștitoare; și totuși, eu mă simțeam agitat.

Telefonul mobil sună, nu cel de unică folosință pe care îl abandonasem pe blatul din bucătărie, ci telefonul înregistrat pe numele meu, pe care îl aveam în buzunarul cămășii. Din motive pe care nu le înțelegeam în totalitate, John Clitherow mă avertizase să nu îl folosesc. Îl luasem cu mine pentru că era singurul număr pe care mă putea suna dacă se hotăra să mă contacteze din nou.

Am răspuns, și Hud Jacklight întrebă îngrijorat:

– Cubby?

– Eu sunt.

– Ești în viață?

– Da, Hud, sunt în viață.

– Casa ta... a sărit în aer. Știi?

– Știu. Uite, te sun eu de pe o altă linie.

Nu am mai așteptat replica lui, ci am închis numaidecât.

Cum nu doream să o trezesc pe Penny, care părea să aibă un somn liniștit pe canapea, i-am lăsat pe ea și pe Milo în compania lui Lassie și am traversat camera de zi și sufrageria spre fereastra care acum dezvăluia o imagine a portului ușor diferită.

26.

Faptul că îmi fixasem privirea asupra peisajului liniștit și pitoresc al portului, în timp ce vorbeam cu Hud Jacklight, nu făcea conversația noastră mai elocventă, mai edificatoare sau mai puțin absurdă.

– Ești în viață? Serios? a întrebat el.

– Nu. Îți vorbesc, am continuat eu citându-l pe Longfellow, „din mărețul tărâm al luminii ce își are sălaș dincolo de destinele umanității".

După o clipă de tăcere, rosti:

– Mă sperii, Cubbo.

– Nu asta intenționez, Hud. Sunt bine. Penny, Milo și Lassie sunt bine. Când a sărit casa în aer, noi eram deja pe drum.

– Cum adică pe drum?

– Eram pe drum, călătoream.

– Erați acasă. Ieri.

– Acum suntem pe drum, în călătorie de documentare. Dacă te sună cineva de la presă, nu sta la discuții. Trimite-l să ia legătura cu departamentul de publicitate al editorului meu. Le-am transmis o declarație.

Dincolo de fereastră, în briza ușoară, palmierii tremurau ca într-o delicioasă anticipare a ploii. Ambarcațiunile se agitau în valurile monotone ale portului. Atât de frumos, și totuși, într-un anumit fel... tulburător.

– Și Penny? întrebă Hud.

– I-am transmis și editorului ei o declarație pentru presă.

– Ce mai face agentul ei?

– Hud, Alma nu era în casă când a sărit în aer. Este la New York.

– Mă refer la șoc. Al lui Penny. Să pierzi casa. Pune pe gânduri o femeie. Pentru Penny, este un punct de cotitură. Poate a venit timpul. Pentru o schimbare.

Deși era la al șaptelea mariaj, cred că aceasta era prima dată când Hud încerca să își imagineze ce ar putea gândi o femeie despre ceva.

I-am dezumflat brusc speranța:

– Penny consideră că pierderea unei case reprezintă o schimbare suficientă pentru moment.

– A spus ea asta?

– Ți-am redat exact.

– Ei, bine, sunt alături de voi. Asta e tot ce vreau să spun. Vă sunt alături.

– Este liniștitor să știu asta, Hud.

Din înaltul cerului înnorat, o zguduitură mută se frânse într-un șirag infinit, și perle uriașe de apă loviră plăcile de ardezie din curtea interioară, încrețind suprafața mării și zburătăcind spre adăposturi pescărușii aflați pe dig.

– Există și o parte bună, spuse Hud. Cu casa. Acum, că nu ați murit.

– Care ar fi aia?

– Perspectiva interesului uman. Casa sare în aer. Se pierde tot. Toate amintirile. Suvenirele. S-au dus. Oprah o să vă vrea sigur. Toate show-urile de televiziune vă vor vrea. Un val de simpatie. O să sară în aer vânzările.

Omul care trebăluia pe puntea șalupei dispăru dedesubt pe măsură ce stropii de ploaie se transformau într-o burniță deasă.

Se ocupa de întreținerea șalupei. Nimic mai mult.

– Hud, nu vreau ca oamenii să îmi cumpere cartea fiindcă le stârnesc mila.

– Și de ce nu?

– Dintr-un singur motiv, mândria.

Din cauza ploii, traficul portuar se diminuase. Doar câteva ambarcațiuni cu motor se apropiau de port de-a lungul canalelor navigabile.

– Dură lume, Cubaroo. Competitivă. E o luptă care pe care. Nici un scriitor nu își poate permite luxul mândriei.

Sub apăsarea ploii, briza ușoară pierise. Totul era nemișcat și argintiu.

– Și apoi, mândria este un păcat, continuă Hud. Ești prea mândru ca să mergi la Oprah. Știi tu. Nu e acesta un păcat?

– Dacă vorbim despre vanitate, da. Dacă este vorba despre înfumurare ori aroganță, da, este un păcat. Dacă este autoapreciere, posibil să fie tot un păcat. Dar dacă este respectul față de tine însuți, atunci nu.

– Cam complicat, spuse Hud.

– Totul este complicat.

Sosirea ploii ar fi trebuit să facă și mai relaxantă priveliștea. Ploaia curăță lumea, iar lumea chiar are nevoie de curățenie. Și totuși, pe măsură ce

ploaia făcea totul din jur să strălucească, neliniștea mea creștea.

-Alma a pierdut săptămâna trecută un client, spuse Hud. Unul important.

-Pe cine?

-Gwyneth Oppenheim.

-Hud, nu a concediat-o pe Alma. A murit de cancer la 86 de ani.

-Tot nu e bine. Să pierzi clienți. E semn rău.

Neliniștea mea era probabil rămasă de la sperietura provocată de bâtlanul albastru. Discuția cu Jacklight nu mă ajuta să scap de ea.

I-am spus că Penny avea nevoie de ajutorul meu, ceva care nu avea legătură cu agentul ei, și am pus capăt convorbirii.

Am băgat telefonul în buzunar și, cu privirea ațintită spre port în timp ce treceam din camera de zi către sufragerie, m-am oprit în dreptul ferestrei. Parasolarul păstra ferestrele curate și uscate.

Sub rafala de ploaie, dușumelele din tec negeluit ale debarcaderului, pasarela și corpul navei își schimbaseră culoarea din gri în negru. Balustradele din lemn de tec erau lăcuite, iar acum, că le udase ploaia, păreau îmbrăcate în gheață.

Din steagul mototolit și ud al vecinului se scurgea un fir de apă către puntea debarcaderului, iar stelele nu se mai distingeau de dungi.

Trei umbre mari și întunecate se unduiau pe canalul cel mai apropiat, dispărând în apă, pentru ca mai apoi să apară din nou, un trio de lei-de-mare.

Întotdeauna ochii văd mai mult decât poate mintea să înțeleagă și trecem prin viață orbiți de multitudinea lucrurilor care se arată privirii noastre. Ne dorim o lume simplă, dar trăim într-o

lume extrem de complexă și, în loc să ne deschidem în fața ei, o percepem prin filtre care o fac mai puțin terifiantă.

Complexitatea înseamnă înțelesuri. Ne este teamă de înțelesuri.

Am intrat în camera de zi și am rămas în picioare în spatele canapelei pe care dormea Penny, cu fața către port. Cu cât te uiți mai mult la un lucru, cu atât începi să vezi mai multe, însă nu și situația de față.

La masa de cafea asortată cu celelalte piese de mobilier, Milo era absorbit în continuare de munca lui.

Probabil se ridicase la un moment dat, pentru că luminile erau aprinse.

Deși mai erau totuși câteva ore până la lăsarea nopții, norii de furtună și ploaia creaseră un fals crepuscul.

Reflexii ale luminii palide din casă dizolvau părți din peisaj, îmblânzeau contururi și contopeau obiecte care, în realitate, erau disparate.

Din acest punct, portul nu mai era atât de vizibil pentru mine pe cât eram eu de vizibil pentru cineva din port.

Marty, arhitect și constructor, îmi spusese la un moment dat, cu detalii mult mai tehnice decât reușisem eu să procesez, că cele trei straturi de sticlă ale ferestrei fuseseră tratate într-un anumit fel – probabil prin laminare, utilizând un soi de nanotehnologie –, pe ambele fețe, astfel că fiecare strat constituia un film protector. În consecință, în caz de cutremur, această sticlă tratată nu se sparge și nu provoacă răni nimănui. Mai mult, dacă un nebun sau un hoț nepriceput ar încerca să intre

în casă lovind fereastra cu un baros, i-ar trebui cel puțin cinci minute, fapt care i-ar mai și atenua pofta de a ucide sau de a jefui pe cineva.

Când primul glonț tras dintr-o pușcă de mare putere găuri fereastra, singurul zgomot fu un *poc* înfundat! Sticla nu se făcu țăndări și nici nu se fisură într-un model radial și circular, precum o pânză de păianjen. În afara marginilor cu crăpături fine, orificiul arăta la fel de neted ca o gaură cu burghiul într-o placă de lemn.

Am văzut o ploaie strălucitoare de fragmente minuscule de sticlă odată cu pocnitura și aproape în același timp am zărit orificiul din geam și am auzit zgomotul făcut de glonțul care lovise ceva, undeva în cameră, dar nu m-am întors să văd ce nimerise.

În schimb, am apucat canapeaua în spatele căreia mă aflam, am tras-o spre mine, am răsturnat-o, după care m-am culcat la pământ, alături de o Penny trezită din somn într-un mod inuman, și ne-am adăpostit amândoi în spatele canapelei.

– Foc de armă, i-am spus, și, brusc, privirea și mintea se limpeziră în aceeași clipă în care cuvintele îmi părăseau buzele.

M-am uitat înspre Milo, care ședea pe podea lângă masa de cafea, la vreo patru metri de noi, și l-am văzut căzând pe o parte. Pentru o clipă, am crezut că fusese rănit, dar lipsa urmelor de sânge mi-a confirmat faptul că țintașul nu îl ochise.

La o fracțiune de secundă după ce se lăsă într-o parte, un alt *poc* precedă sunetul unui impact mult mai puternic, și laptopul de pe masa de cafea se făcu fărâme.

27.

Nu îmi aduc aminte dacă respiram ca un alergător de maraton sau dacă abia reuşeam să trag aer în piept, dacă imaginea lui Milo aflat în pericol de moarte mi-a ascuţit sau mi-a amorţit simţurile. Ştiu că, deşi îmi era teamă, sentimentul acesta rămânea în umbra unei alte emoţii mult mai intense – numiţi-o groază –, o respingere a ideii că Milo putea fi ucis, dar care, combinată cu groaza, dădea acea disperare transformată în deznădejde care poate face un om prudent să acţioneze necugetat. Într-o situaţie de criză, nevoia de a acţiona poate fi cea care dictează minţii şi inimii, o dominaţie nesănătoasă care favorizează o acţiune greşită în detrimentul lipsei de reacţie, şi îmi amintesc că sforţarea mea de a ezita şi de *a gândi* mi-a consumat toată doza de autocontrol pe care o posedam.

Eram la parter, astfel că individul care ne vâna nu trebuia să se cocoaţe undeva ca să ne ia în bătaia armei. Putea fi în curtea interioară, pe debarcaderul privat, pe dig sau pe puntea superioară a vreuneia dintre ambarcaţiunile ancorate la danele publice.

Întins pe covor, Milo nu se expunea foarte mult, dar rămânea o țintă extrem de vulnerabilă.

Ochii îi erau strâns închiși, fața crispată, de parcă s-ar fi concentrat să îl facă pe țintaș să dispară. În acest moment, nu mai exista nici o diferență între vârsta lui psihică, cea emoțională și cea intelectuală. În această clipă, micul și genialul nostru Milo avea doar șase ani și era îngrozit.

Nici urmă de Lassie. Poate se retrăsese în dulapul din centrul de distracții.

Curtea interioară nu fusese prevăzută cu mobilier de exterior. Singurele piedici în calea celui care ne vâna erau tulpinile zvelte ale celor patru palmieri.

Dacă Milo ar fi ajuns în spatele mobilei din camera de zi, ar fi fost mai greu de ochit. Dar tot nu ar fi fost în siguranță.

Eu și Penny aveam șezutul canapelei răsturnate între noi și ferestre, dar nu mă simțeam deloc la adăpost.

Cel care ne vâna știa unde ne ascundeam. Șezutul capitonat al canapelei nu ar fi oprit – sau cu greu ar fi putut opri – o rafală a unei arme puternice. Dacă ar fi concentrat rafala scurtă la baza canapelei răsturnate, unul dintre noi – sau amândoi – ar fi fost rănit.

Zgomotul unui al treilea *poc* produs de armă fu urmat de cel al lemnului de la tăblia mesei de cafea în care nimerise glonțul, la doar câteva zeci de centimetri de fiul nostru întins pe covor. Așchii din tăblie săriră pe spatele și în părul lui Milo.

Blestemându-l pe cel care trăgea, Penny începu să se târască spre Milo.

Am prins-o de gleznă și am avertizat-o să nu părăsească adăpostul precar oferit de canapea.

Încercă să se desprindă din strânsoare, dar nu i-am dat drumul, disperat să obțin un răgaz de gândire.

Doream să merg eu după Milo, să îl protejez cu propriul trup și să îl iau de acolo, dar, dacă eu și Penny am fi fost uciși, șansele lui de a supraviețui fără noi erau mult mai mici chiar decât acum.

Dacă rămânea la podea și se rostogolea către canapea, putea ajunge în spatele mobilei, de unde să se târască înspre fundul camerei, interpunând astfel și mai multe obstacole între el și cel care trăgea, pentru ca mai apoi să se îndrepte către hol.

Trebuia să îi atrag atenția, dar nu îndrăzneam să îl strig, de teamă că, din pricina spaimei, ar putea ridica involuntar capul.

Dintr-odată, apăru Lassie, fugi către Milo și se așeză deasupra lui. Nici măcar această situație nu smulse un lătrat de la ea, dar începu să lingă urechea stângă a tânărului ei stăpân.

Milo deschise ochii, o privi și se întinse pentru a o trage din bătaia puștii.

–Nu! strigă Penny și se smulse din strânsoarea mea, ca să se târască spre Milo și să îl aducă la adăpost, transformându-se într-o țintă mult prea ușoară.

28.

Penny abandonă adăpostul canapelei și porni târâș spre Milo, pe genunchi și pe coate, apoi se ridică brusc pe vine, probabil cu intenția de a-l proteja pe Milo cu trupul ei și de a încasa un glonț în locul acestuia.

Pentru o clipă, am înghețat.

Fiecare dintre noi este suma experiențelor trăite, dar nu în sensul freudian, acela de a fi victime ale acestor experiențe, ci în sensul că ne bazăm pe ele ca sursă primară a înțelepciunii noastre, asta dacă nu cumva nu suntem maniaci și nu trăim conform unei ideologii ce respinge realitatea. În momentele decisive ale vieții, o persoană întreagă la minte se bazează pe lecțiile din trecut.

Printre altele, trecutul mă învățase că simpla mea existență constituie o sursă de uimire și de visare, că trebuie să punem preț pe viață pentru că nu știm cât ne-a mai rămas din ea, iar credința este antidotul disperării, în timp ce râsul este muzica divină a acestei credințe.

Însă fiecare lecție pe care am învățat-o în trecut nu este întotdeauna cea de care ar fi trebuit să avem parte. Un anumit moment din trecutul meu mă învățase că mânia trebuie întotdeauna domolită, dacă nu anihilată cu umor, și eu nu făceam nici

o diferență între mânia nejustificată și cea legitimă. Mânia este mama violenței, dar nu mi-am permis să consider că mânia – văzută ca rezultatul purei indignări și neviciată de vreo ideologie – este mama dreptății și un răspuns firesc la un rău făcut.

Partea amuzantă este că, până la Shearman Waxx, această conștientizare mi-a alimentat lumea imaginară, și nu pe cea reală.

Bestia cu papion îmi era torționar, dar și profesor, pentru că, de la atacul cu pistol cu electroșocuri și distrugerea casei noastre, îmi trezise această parte a mea aflată în comă morală. Trăgând înspre Milo, mă ajutase să conștientizez ca bărbat ceea ce deja cunoșteam ca romancier, și anume că mânia poate conduce la acțiuni *și* la violențe justificate.

Dacă aș fi avut o armă, aș fi ieșit în căutarea celui care trăsese asupra noastră și aș fi încercat să îl anihilez pe Waxx înainte ca el să o poată face.

În lipsa unei arme de foc, nu aveam decât alternativa morală de a ceda dorinței – nebune sau nu – nestăpânite de a acționa, care îmi cuprinsese brusc și mintea, și inima. Fiind neînarmat și incapabil să îmi apăr familia într-un mod rațional, singura mea șansă era o acțiune irațională.

Cum Penny se ridicase din genunchi pe vine, expunându-se, am țâșnit în picioare, transformându-mă astfel într-o țintă mai ușoară. M-am năpustit prin dreptul ferestrei către colțul unde peretele centrului de distracții se unea cu fereastra panoramică.

Eram atât de furios, încât aproape că ajunsesem să cred că nici un glonț nu m-ar putea opri, deși nu mă întorsesem cu fața spre fereastră cu intenția de a încasa unul drept în dinți.

Am auzit încă un *poc* dinspre fereastră, poate chiar două, și m-am rugat ca eu să fi fost ținta.

Ajuns în colț, am apăsat pe butonul care activa storurile automate încastrate în fereastra triplu-stratificată. Mă temeam că, din cauza sticlei găurite, acestea s-ar putea bloca înainte de a se închide complet.

Pe măsură ce storurile coborau, m-am întors cu spatele la fereastră, să văd ce făceau Penny și Milo.

Nu știu cum reușise, dar Penny răsturnase cumva masa uriașă de cafea dincolo de Milo, poziționând-o între el și fereastră. Se ascunseseră în spatele mesei, feriți de privirea celui care trăgea, deși din acest unghi eu abia dacă îi vedeam.

Masa era solidă. Cu toate acestea, un singur glonț îi crăpase blatul, smulsese o bucată de lemn și trecuse până pe partea cealaltă, din fericire, fără să atingă pe mamă sau pe fiu.

În clipa când storurile ajunseră la jumătate și continuară să coboare, un lucru îmi deveni clar. Atacul lui Waxx avusese o singură țintă: Milo.

Pe mine ar fi putut să mă ucidă de trei ori în timp ce treceam prin dreptul ferestrei. Dar nu a tras nici un glonț cât am fost expus, nici măcar cât am stat nemișcat lângă întrerupător, urmărind cum coboară storurile.

În timp ce Penny se lupta cu masa de cafea, fusese și ea o țintă atât de ușoară, încât Waxx ar fi putut să îi zboare în orice clipă creierii. În plus, un singur glonț fu tras în masă din momentul în care ea și Milo se refugiaseră în spatele ei, fără îndoială pentru că Waxx nu dorea să riște să o împuște pe ea în locul băiatului.

Storurile acopereau acum trei sferturi din fereastră.

Penny se ridică prudentă din spatele mesei, dar îi spuse lui Milo să rămână la podea.

La fel ca în cazul lui John Clitherow și al lui Thomas Landulf, psihopatul intenționa ca, înainte de a mă ucide, să mi-i răpească pe cei pe care îi iubeam cel mai mult.

Waxx stabilise o ordine clară a pierderilor pe care urma să le suport. Mai întâi, Milo. Astfel, aș fi putut să fiu martorul chinurilor la care era supusă Penny, înainte de a-i veni și ei rândul să fie ucisă.

Îl suspectam că urmărea să mă aducă mai întâi la disperare, la limita extremă în care aveam să îmi pierd orice speranță, când aveam să accept aproape cu recunoștință să fiu ucis – un soi de sinucidere. După ce își văzuse soția și fiica brutalizate, Landulf ceruse probabil să fie ucis. Deși John Clitherow pare a se fi luptat crâncen să rămână în viață, îmi zisese că în cea mai mare parte a timpului își dorea să moară și el.

Dacă într-o zi aș cere să mor, aș nega valoarea vieții în general și pe cea a vieții mele în special, care ar însemna totodată o negare a tot ceea ce am scris. Cerșind moartea și primind-o, aș valida tocmai critica adusă de la început de Waxx scrierilor mele.

Storurile atinseră baza ferestrei de sticlă.

Ținându-l pe Milo aproape de ea, Penny ieși din spatele mesei răsturnate, iar eu m-am îndreptat în grabă către ea.

Din cauza calității îndoielnice a recenziilor sale, în consideram pe Waxx un critic ineficient, chiar dacă influent, un excentric curios. Nu era excentric, ci de-a dreptul grotesc, demonic, și nici ineficient nu era, fiind o mașină de ucis neîndurătoare, iar mintea sa – un mecanism de o răutate meticulos calculată.

– Poliția, spuse Penny. Măcar poate *să pună capăt* acestei nebunii.

– Nu, i-am răspuns. Nu va ajunge la timp.

29.

Cum nu îl ucisese pe Milo, Waxx nu avea să se resemneze și să plece. Avea să intre în casă după el.

În zona portuară intens populată, casele erau foarte aproape una de alta. În comunitatea asta bogată și liniștită, un foc de armă i-ar fi atras numaidecât la ferestre pe proprietarii caselor, care ar fi alertat poliția.

Am fi auzit deja sirene. Dar nu era așa.

– După toate împușcăturile astea ar trebui să o șteargă, spuse Penny.

– Nu le-a auzit nimeni.

Întrebându-mă ce să facem și unde să ne ascundem, am apucat-o de mâna liberă și i-am tras pe amândoi în bucătărie, cu intenția de a merge în holul de jos.

Fără vânt sau tunete, furtuna se făcea auzită doar prin zgomotul ploii, un susur care nu ar fi putut acoperi zgomotul produs de focul de armă. Canalele erau pustii, nu se auzea zgomot de motor.

Pușca trebuie să fi avut amortizor. În zgomotul produs de ploaie și de cascadele de sticlă spartă care ar fi putut fi auzite, pocnetul gloanțelor trase prin geam trecuseră neobservate.

Dacă Waxx își alesese cu grijă poziția pentru a-l ochi pe Milo, lumina mohorâtă a după-amiezii și vălătucii de ploaie l-ar fi făcut invizibil oricui ar fi stat la fereastră să admire frumusețea monocromatică a portului scăldat de ploaie.

-Sistemul de alarmă, spuse Penny. Are un buton de panică.

Încastrat în peretele bucătăriei era un ecran Crestron cu taste sensibile, care controla toate dispozitivele din casă: căldura, sistemul de răcire, cel audio și cel de securitate.

Ecranul se aprinse sub atingerea degetului meu. Am apăsat butonul „SECURITATE". Ecranul se schimbă. Am apăsat „PANICĂ", butonul care ar fi trebuit să pornească o alarmă sonoră și să transmită automat la poliție un mesaj înregistrat anunțând un pericol la adresa respectivă. Nu se întâmplă nimic.

Mai devreme, pornisem alarma. Acum era oprită.

Am încercat să o reactivez. Nu mai funcționa.

-Garajul, am spus. Explorerul. Să plecăm de aici.

-Nu, va face tot posibilul să ne împiedice să plecăm.

Avea dreptate.

-Ușa din spate, ușa din față, am spus eu.

-Și-apoi unde? Pe jos, prin ploaie, cu un câine? Lassie scânci.

Smulgându-și poșeta de pe birou, Penny spuse:

-Sus.

-Nu putem ieși pe acolo.

-*Sus*, se precipită ea, și am urmat-o încrezător.

În timp ce Penny ne ducea spre hol, am observat că Milo căra unul dintre dispozitivele sale

misterioase din proiect, care fusese conectat la computer. Era de dimensiunea unei cutii de pâine.

– Grea? am întrebat din spatele lui.

– Mda.

– Dă-mi-o mie.

– Nu.

– Nu o stric.

– Nu.

Se auzi un zgomot puternic la capătul cel mai îndepărtat al holului, ce ar fi putut fi făcut de Waxx în încercarea de a sparge ușa dintre garaj și casă. Ieșind din raza vizuală către foaier, nu m-am uitat în urmă, așa că nu știam dacă fuseserăm văzuți.

Penny urca scările, iar Lassie fugea înaintea ei.

În momentul în care l-am urmat pe Milo pe holul de la etaj, Penny închidea ușor o ușă. Ceva mai încolo pe hol, mai închise una. Îi oferea lui Waxx locuri unde să ne caute, până să ajungă la încăperea în care urma, de fapt, să ne refugiem, care era a treia pe dreapta și în care ea dispăru cu Lassie urmând-o îndeaproape.

Deși nu puteam fi sigur, mi se păru că aud pe cineva urcând treptele în spatele nostru.

Când eu și Milo am intrat în cea de-a treia încăpere, Penny o închise la fel de încet ca și pe celelalte și o blocă.

Dacă Waxx urma să ciuruiască ușa pentru a intra, faptul că era blocată nu i-ar fi putut sta în cale.

Ne aflam în dormitorul principal.

Placat de la un capăt la altul cu marmură neagră, pe peretele opus patului trona un șemineu impresionant în stil contemporan.

În vatră se afla un set frumos de scule pentru șemineu din inox. Vătraiul ar fi fost o armă

acceptabilă dacă Waxx ar fi fost înarmat cu o bâtă de Wiffleball[1] în locul armei de foc.

Penny pescui din poşetă inelul de chei pe care îl primise de la Marty şi de la Celine. Alese o cheie electronică, un triunghi de plastic nu mai mare decât un chips de porumb.

Undeva la etajul unu, Waxx deschidea o uşă printr-o lovitură cu piciorul.

Faţada şemineului avea un motiv circular sculptat în marmură. Inelul central era mai mare, celelalte fiind ceva mai mici, dar toate de aceeaşi dimensiune.

Penny apropie cheia de cercul cel mai mare. Un cititor de cod emise un bip, şi din stânga şemineului pivotă brusc o uşă ascunsă în spatele unuia dintre panourile de marmură. O lumină se aprinse automat în interior.

Cu ani în urmă, în timp ce construia casa, Marty pomenise ceva despre o cameră de refugiu, dar nu le spusese şi unde avea să fie. Din câte se părea, i-o arătase recent lui Penny pentru eventualitatea în care vreun cumpărător avizat ar fi dorit să o vadă.

Un alt zgomot, tot la etajul unu, mai aproape decât celălalt.

Lassie trecu de uşa secretă ca şi cum ar fi fost familiarizată cu astfel de lucruri, fără a părea nici surprinsă, nici impresionată. Milo o urmă.

La fel de lipsit de respect faţă de proprietatea altcuiva ca întotdeauna, Waxx lovi cu putere uşa dormitorului, însă aceasta rezistă.

– Repede, şopti Penny în timp ce păşeam dincolo de uşa de marmură.

---

[1] Variantă a jocului de baseball, în care mingea şi bâtele sunt din plastic (n.red.)

Înaintea noastră se desfășurau un culoar fără ferestre și o scară în spirală. Platforma și treptele erau acoperite cu cauciuc, pentru a putea coborî fără a face zgomot.

În dormitor, Waxx lovi din nou ușa.

Milo cobora treptele în spirală în spatele câinelui.

Nu am auzit focul de armă în timp ce pășeam după Milo, iar Penny se strecura în spatele meu, deși am deslușit ceva ce semăna cu rezultatul unei împușcături: zgomotul lemnului spintecat și lătratul metalic al metalului lovit de glonț. Waxx trăgea în încuietoare. În ciuda treptelor îmbrăcate în cauciuc, nu era posibilă o coborâre lipsită de zgomot. Trecerea noastră făcea să vibreze structura în spirală, ecoul zidurilor producând un zumzet ca de insectă.

Privind în spate, am văzut-o pe Penny coborând. Ușa secretă era închisă etanș deasupra noastră. Speram ca izolația să împiedice zgomotul făcut de noi să ajungă în dormitorul principal.

Dar era posibil să nu conteze dacă Waxx ne auzea sau nu. Nu avea o cheie electronică, nu știa care era ușa secretă și nu putea să tragă focuri de armă în marmură pentru a trece dincolo.

Poate ar fi trebuit să mă simt în siguranță, dar mă simțeam ca într-o capcană.

30.

Deoarece avea nevoie de ambele mâini pentru a cără dispozitivul electronic, Milo nu se putea folosi de balustradă. Văzându-l cum cobora nesigur în fața mea, m-am temut să nu cadă. Deși treptele erau învelite în cauciuc, scara în spirală era destul de abruptă, astfel că o căzătură ar fi echivalat cu o fractură.

– Haide, i-am spus cu blândețe, lasă-mă pe mine să îl duc, Milo.

– Nu.

– Promit să nu îl folosesc. Nu îl deschid.

– Nu.

– Nici măcar nu știu ce este.

– Mi-aduc aminte de aspirator.

– Se putea întâmpla oricui.

– Nu chiar oricui, mă contrazise el.

– Nu a fost greșeală de manevrare. Nu funcționa aspiratorul cum trebuia.

– Cine a spus asta?

– Zic și eu.

– Lassie a avut luni de zile coșmaruri.

– E ea prea sensibilă. Trebuie să ia lucrurile mai ușor.

– Oricum, spuse Milo, gata cu treptele.

La baza scării era o ușă metalică. Putea fi deschisă doar cu ajutorul unei chei electronice lipite de cititorul de cod.

Dincolo de ușă se afla camera de retragere. O încăpere ignifugată, cu linie telefonică specială, toaletă, chiuvetă, un pat și două baxuri de apă îmbuteliată.

Am înșfăcat telefonul. Nu avea ton.

– Nu vom sta aici, spuse Penny. Cât timp caută pe sus, vom încerca să ieșim.

O altă ușă de metal oferea o a doua ieșire din această încăpere. Când Penny o deschise, aveam în față ceva care semăna cu un perete alb.

Aceasta era, de fapt, o ușă strâmtă, care culisă într-o parte. Dincolo de ea se afla o debara în care se găseau dedurizatorul pentru apă și sistemul de filtrare. Penny ne conduse pe lângă instalații, întredeschise ușa din față a debaralei, se asigură că drumul era liber și ne scoase în garaj, unde se aflau cele trei mașini recondiționate, alături de Explorerul nostru.

– Super! izbucni Milo, iar eu am avut aceeași reacție.

În timp ce băiatul și câinele se străduiau să urce pe bancheta din spate, eu m-am așezat pe scaunul din dreapta, iar Penny se sui la volan. Îmi dădu cheile casei, de care atârna dispozitivul de deschidere a ușii garajului.

– Butonul de sus, dar nu apăsa până nu îți spun. Când va auzi că se ridică ușa garajului, se va năpusti încoace.

Milo își pusese deja centura. L-am avertizat să o țină strâns pe Lassie.

Penny eliberă frâna de mână înainte de a porni motorul. Porni ștergătoarele. În timp ce dădea cu spatele, îmi făcu semn să apăs pe buton.

Gândul că Waxx putea auzi bâzâitul îndepărtat al ușii garajului și avea să se năpustească spre noi îmi dădea senzația că bariera din fața noastră se ridica mult prea încet.

Atenția mea era îndreptată către ușa dintre casă și garaj, rămasă pe jumătate deschisă, după cum o lăsase Waxx. Pe acolo avea să vină, trăgând spre noi în timp ce trecea pragul.

În momentul în care poarta se ridică peste nivelul SUV-ului nostru, Penny ieși cu spatele din garaj cu scrâșnet de cauciuc, pe aleea cea mică.

Capătul peninsulei nu era prea intens circulat în extrasezon. Penny mizăpe un noroc chior în timp ce întoarse fără ezitare mașina și vira brusc la stânga.

Dacă aș fi condus eu și aș fi executat exact aceeași manevră, aș fi lovit în același timp o mașină, un adolescent cu skateboardul, pe cineva într-un cărucior cu rotile și o călugăriță.

În timp ce Penny lua curba la stânga, bagajul se rearanjă cu zgomot înfundat și cu zgâlțâituri, apoi, când Penny puse frână la un stop și schimbă direcția, făcu iar zgomot și se zgâlțâi și mai tare, dar nici un vehicul nu ne lovi.

Shearman Waxx nu apăruse încă în ușa garajului.

Cauciucurile patinară pe pavajul alunecos, Penny slăbi un pic accelerația, astfel că Explorerul își recăpătă forța de tracțiune și porni spre peninsulă.

Chiar lângă casă, în curbă, era oprit un Maserati Quatro Porte de un roșu-violet, cu motorul pornit și cu luminile de poziție aprinse.

Fiind una dintre cele mai elegante mașini din lume, mi-ar fi atras atenția în orice condiții. M-am uitat cu atenție spre Maseratiul care lucea, pentru că îmi părea pe cât de frumos, pe atât de sinistru.

Evident că, după cele petrecute în casă, totul în jur îmi atrăgea atenția. Fiecare copac se contura amenințător, ca și cum ar fi stat să se prăbușească peste noi. Fiecare fereastră neluminată ascundea pe cineva care părea să ne spioneze cu vădită rea intenție. Cerul părea amenințător, acele cenușii ale ploii brodau o atmosferă de rău augur, iar asfaltul lucea precum solzii unui șarpe.

În timp ce treceam pe lângă Maserati, m-am uitat în jos către șofer de la înălțimea Explorerului, iar omul de la volan se uită fix la mine.

Fălci masive proeminente, gură ca de crocodil și buze subțiri care arătau cruzime, nas de brută cu fosele mari cât monedele, sprâncene proeminente ca de Frankenstein, ochi spălăciți ca ai unui albinos, ascunși în orbite, care păreau să strălucească în lumina sumbră a furtunii și, peste toate astea, impresia unei diformități tragice: genul de față întâlnită în halucinațiile provocate de febră, când deschizi o ușă sau treci de un colț de stradă, o față ce prinde contur din umbrele unui *delirium tremens* de bețiv cronic.

31.

Ne simțeam mai în siguranță cât timp ne aflam în mișcare. În timp ce mergeam la întâmplare prin după-amiaza ploioasă, calculându-ne opțiunile, mintea mi se întorcea mereu la fața aceea diformă.

Penny considera că ploaia care se scurgea pe parbrizul Explorerului și pe al Maseratiului distorsionase imaginea de mai devreme. Era un om ca oricare altul, poate că, într-adevăr, urât, dar nu acel individ grotesc pe care eu și imaginația mea debordantă îl inventaserăm conspirând cu ploaia.

Raționamentul ei părea logic și pentru o vreme m-am agățat de teoria ei. După toate cele îndurate de noi recent, lumea devenise un azil de nebuni, iar când mintea era preocupată doar de așteptarea unei nebunii sau a alteia, putea transforma un lucru banal într-un adevărat pericol sau putea invoca fantoma unui asasin dintr-o umbră inocentă.

În plus, nu fuseserăm urmăriți nici de Maserati și nici de vreo altă mașină. Dacă acel căpcăun palid exista cu adevărat, nu era interesat de noi.

Toți băieții sunt fascinați de persoane bizare și singulare, de cei care sunt unici în felul lor. La

început, Milo se arătă profund interesat de „monstrul din Maserati", dar curând își îndreptă atenția spre Gameboy-ul lui ciudat și multifuncțional și spre ecuațiile și schemele tridimensionale care îl obsedau în acest moment.

Preocupați de starea lui emoțională, eu și Penny l-am asigurat că are să fie în siguranță. În mod absolut remarcabil, părea să nu fi suferit vreo traumă de pe urma faptului că fusese ținta unui trăgător abil.

Îl iubeam fără rezerve, dar știam că niciodată nu aveam să fiu în stare să îl înțeleg pe deplin, ceea ce era pe cât de sfâșietor, pe atât de adevărat.

Aveam alte probleme mai urgente de rezolvat decât șoferul din Maserati. Și una dintre acestea era modul cum reușise Shearman Waxx să ne identifice atât de repede, la doar câteva ore de când ne găsiserăm adăpost în casa scoasă la vânzare de Marty și de Celine.

Acum am acceptat ca pe o certitudine sugestia lui Milo că Waxx era la curent cu prietenii noștri înainte de a scrie recenzia la *Saltul de la ora unu*. Criticul făcuse cercetări în ceea ce ne privește și își pregătise din timp atacul, poate înainte chiar ca eu să termin romanul.

Prin scrierile mele anterioare, îl jignisem atât de mult, încât considera că meritam nu doar o critică acerbă, ci chiar moartea.

Eram însă suficient de norocoși să avem mult mai mulți prieteni în afara lui Marty și a lui Celine. Dacă Waxx ne plănuia moartea de luni bune, avusese suficient timp să vadă cu cine socializam; lista era însă suficient de lungă, astfel încât, odată fugiți din casa în flăcări, să fi avut nevoie de

câteva zile să descopere la care dintre prieteni ne găsiserăm refugiul.

În schimb, își făcuse apariția în mai puțin de opt ore, cu un plan de atac pus la punct. Asta însemna că noi ne dăduserăm de gol prin una dintre acțiunile noastre, astfel că eforturile lui detectivistice au fost infime sau inexistente.

– Clitherow te-a avertizat să nu folosești cardul de credit, spuse Penny.

– Și nu am făcut asta.

– Dar, chiar dacă ai fi făcut-o, cum ar fi putut să afle Waxx?

– Poate că este un hacker genial, capabil să intre în computerul companiei de carduri, să-ți monitorizeze activitatea și să urmărească locurile unde te afli.

– Așadar, poate încălca reguli de securitate fără a fi pedepsit, se pricepe să manevreze explozibili, este un bun țintaș și este un hacker de talie mondială. Ce fel de critic literar mai e și ăsta?

– Unul care încă mai are nevoie să își îmbunătățească sintaxa.

Preferând să evităm drumurile izolate și spațiile deschise, traversam zone rezidențiale și de afaceri. O mare parte din ținutul Orange era un megacomplex de orașe și suburbii din care dispăruseră de multă vreme livezile de portocali și plantațiile de căpșuni.

– Când ai încasat cecul, la ce bancă ai apelat?

– Cea de la capătul de sus al peninsulei, am spus.

– Oare nu putea depista asta?

– Dar fișierele unei bănci nu ar trebui să fie mai greu de accesat decât informațiile despre cărțile de credit?

– Ambele sunt chestii dificile, dar în cazul băncii este și mai și, confirmă Milo de pe bancheta din spate.

Opinia lui sună suspicios de autoritar, dar nu ne-am făcut griji că accesa ilegal computerele băncilor. Se născuse nu doar cu sclipirea geniului, dar și cu tao, un simț pentru ce este bun sau rău, atât de puternic, că nu ne mințise niciodată. Putea fi evaziv, dar nu necinstit.

De aceea visa să fie directorul FBI, în loc să fie procuror general. Analizând câteva dintre personajele dezagreabile care deținuseră funcția din urmă, Milo nu avea calitățile necesare pentru un asemenea post.

– John Clitherow mi-a spus să ne abandonăm mașina, am zis. Eram așa grăbiți să găsim un loc unde să ne ascundem, încât am crezut că, dacă lăsăm Explorerul departe de ochii lumii, în garajul lui Marty...

– Ar putea avea un dispozitiv de urmărire montat pe el?

– John spunea că resursele lui Waxx par supranaturale și că nu ar trebui să îi subestimăm abilitățile.

– Vrei să spui că ar trebui să cumpărăm o mașină nouă?

– Va exista un document public al vânzării. Nu știu cât de repede apare în registre, de unde un hacker supranatural ar putea identifica această informație.

– Păi, ce ar trebui să facem, *să furăm* o mașină? întrebă Penny.

– Asta nu ar fi bine, o avertiză Milo.

– Eram doar sarcastică, dragul meu.

– Sper, replică Milo.

Mergeam în liniște, când Penny spuse:

– Milo, aș vrea să înțelegi ceva.

– Ce anume? întrebă el.

– Eu și tatăl tău părem un pic derutați momentan. Dar nu suntem. Ne gândim. Nu suntem genul de oameni care să înghită asemenea porcării. Cei din familia mea aruncă chestii în aer. Dacă tatăl tău ar fi avut o familie, ar fi făcut și ei același lucru. Tatăl tău este deștept, ager, curajos, lucru pe care l-a dovedit și astăzi la fel ca întotdeauna. Vom găsi o soluție și vom riposta, îl vom face pe nemernicul de Waxx să regrete că a intrat în viața noastră.

– Răzbunare, zise Milo, la fel cum îmi spusese și ieri în camera lui, când fusese publicată recenzia.

– Dreptate, replică Penny. Numește-o dreptate. Într-un fel sau altul, îl vom *strivi* pe Shearman Waxx sub ditamai porția de dreptate.

Începeam să îmi doresc să fi petrecut ultimii zece ani scriind romane de acțiune – poate așa aș fi știut și eu lucruri utile despre dispozitive de urmărire, supraveghere electronică, înregistrarea telefoanelor și tehnici de eschivare, în caz că aș fi fost urmărit de critici literari psihopați.

În lumina tot mai slabă, majoritatea șoferilor aprinseseră farurile, fapt ce îți inspira gânduri fericite legate de apropiata sărbătoare a Crăciunului, transformând ploaia în râuri de beteală, apa înspumată care se scurgea în rigole în părul unui înger și fiecare baltă prin care treceai în colecții de ornamente argintii care abia așteptau să fie atârnate în brad.

– Hud m-a contactat pe mobil, am spus, dar l-am sunat înapoi de pe telefonul de unică folosință.

Nu cred că așa ne-a descoperit Waxx, fiindcă pe atunci deja ne supraveghea. A deschis focul câteva minute mai târziu.

– Credeam că nu ai la tine decât telefonul de unică folosință.

– Nu, îmi păstrez telefonul personal în caz că sună din nou John Clitherow.

– De ce sunase Hud?

– Auzise că ne-a sărit casa în aer. Credea că vrei să o concediezi pe Alma și să îți iei un alt agent.

– Ce încearcă să ne sugereze, că Alma ne-a aruncat casa în aer?

– Nu. Dar simte că ar trebui să te îngrijoreze faptul că Almei îi mor clienții.

– Gwyneth Oppenheim?

– Vrea să te gândești că poate karmei bune a Almei i-a expirat termenul de valabilitate.

– Și acum îi vor muri clienții ca muștele?

– Să îl invit la funeraliile tale? am întrebat.

– În nici un caz, nu pe Grohăitor, spuse Milo de pe bancheta din spate, iar Lassie scoase un mârâit ușor.

După ce m-am prins de nas și am scos un grohăit, am spus:

– Crede că explozia casei mă poate duce la *Oprah*.

– Ei, asta da, evoluție de la *Dansez pentru tine*[1].

– Parcă acum trei ani voia să fac asta, și eu *tot* nu am luat lecții de samba. Sunt un client tare nerecunoscător.

– Îți aduci aminte cina aceea, tocmai terminasem prima carte cu iepurașul. Și-a petrecut o oră

[1] În engleză, în original, *Dancing with the Stars*, emisiune de divertisment difuzată în Statele Unite de postul ABC (n.red.)

căutând să demonstreze că Pistachio n-ar trebui să fie un iepure *violet*.

– El a spus că nu se vând cărțile cu coperte violet.

– M-a obligat să aleg culoarea verde pentru iubitorii mediului înconjurător.

– Și a transformat iepurele în pisoi, i-am amintit.

– Pistachio, pisoiul cel verde. Numai că, a spus el, Pistachio nu era un nume tocmai bun pentru marketing.

– Hei, uitasem de asta. Ce nume a sugerat?

– Toot. Toot, pisoiul cel verde.

– Toot. Presupun că ar merge dacă ai face marketing de nișă, adresat unor copilași dependenți de cocaină.

Cu o ușoară notă de dezaprobare în voce, Milo întrebă:

– Voi, cei de acolo, vă gândiți cum să facem rost de altă mașină?

– Da, dragul meu, ne gândim. Ne gândim la mai multe lucruri în același timp.

– Avem o mulțime de variante, am spus. Le evaluăm cu grijă înainte de a ne decide ce să facem.

– Am o idee bunicică, continuă Milo.

Eu și Penny ne-am uitat unul la celălalt și am spus:

– Da? Care ar fi aceea?

– Ei bine, voi sunteți părinții, iar eu – doar copilul vostru. Ar trebui să vă las pe voi să vă expuneți ideile mai întâi.

– Șmecherii nu sunt pe placul nimănui, Milo. Ce idee ai?

Avea o idee bună. Am decis să mergem pe schema lui înainte de a ne apuca să evaluăm mulțimea noastră de idei mult mai complicate.

32.

Penny mă lăsă la un magazin cu reduceri și conduse fără oprire prin zonă, cât timp eu am cumpărat trei pelerine de ploaie cu glugă și trei lanterne cu mâner lung. Dacă Explorerul avea montat un dispozitiv de urmărire, Waxx nu avea cum să observe că ne opriserăm undeva.

În timp ce așteptam în fața magazinului cu cumpărăturile, SUV-ul întârzia să apară. Mă asaltau amețeala și teama. Apoi, Penny ajunse.

De acolo, ne-am îndreptat către drumul lateral din spatele bisericii St. Gaetano, biserica unde mergeam la slujbă. Penny opri, iar eu am împins în grabă toate bagajele din spatele SUV-ului direct pe pavaj.

Ea plecă, iar eu, după ce am încercat o ușă din spate a bisericii, care era închisă, am revenit în fața clădirii. Cu pelerina mea de ploaie cu glugă arătam probabil ca un călugăr. Am urcat treptele și am intrat pe ușa din față.

În timp ce amurgul adevărat îl înlocuia pe cel creat de ploaie, iar oamenii începeau să plece de la lucru, biserica părea tare liniștită. Vecernia ar

fi trebuit să înceapă într-o jumătate de oră, dar pronaosul și naosul erau complet goale.

În spatele sanctuarului, în dreapta altarului, o ușă se deschidea către sacristie, acolo unde părintele Tom se pregătea în fiecare zi pentru mesă.

Ușa exterioară a sacristiei mă scoase din nou pe drumul lateral, unde abandonasem bagajele în ploaie.

Le-am cărat într-o debara laterală în afara sacristiei. Era o vreme, cred că înainte de 1965, când se spunea că îți poți lăsa lucrurile nesupravegheate aproape oriunde și să le găsești neatinse la întoarcere. În zilele noastre, biserica nu mai este o opțiune sută la sută sigură.

Vandalii trec tot mai des prin biserici, însă nu și hoții. Poate că hoțul obișnuit se teme că cineva, a cărui opinie atârnă greu, ar putea să îl vadă intrând în biserică și să își facă impresia greșită că a trecut de partea cealaltă, a căinței.

Mai devreme, în mașină, am scris și am semnat un bilet pe care urma să-l pun pe bagaje: „DISTINSE PĂRINTE TOM, MĂ VOI ÎNTOARCE CURÂND DUPĂ ACESTE LUCRURI. VĂ EXPLIC MAI TÂRZIU."

Speram să pot recupera bagajele înainte să le găsească cineva și să facă astfel inutile explicațiile. Nu știam până la ce nivel își putea extinde Waxx lista victimelor, pentru a include și oameni cărora le povestisem despre el, așa că mă temeam că, implicându-l pe părintele Tom, l-aș fi transformat într-o țintă.

Printre altele, în debara erau și câteva role de șervete din hârtie. Am luat una, am închis ușa și m-am retras prin sacristie, ștergând podeaua de apa care mi se scursese de pe haină, astfel încât

nimeni să nu caute în debara şervete pentru a şterge pe jos. Ajuns afară, am aruncat la tomberon şervetele – şi pe cele folosite, şi pe celelalte.

În timp ce crepusculul dispărea, iar noaptea se lăsa purtată de ploaie, m-am îndreptat către colţul nord-vestic al terenului bisericii, acolo unde se intersectau două străzi.

După un minut de aşteptare, privind maşinile care treceau, am zărit apropiindu-se Explorerul. Din cauza beznei şi a ploii torenţiale nu puteam vedea clar şoferul.

Clipind des în lumina farurilor, am *ştiut* că vehiculul va încetini, dar nu va opri. Şi că în timp ce avea să treacă de mine, aveam să observ că şoferul era monstrul din Maserati.

Când Explorerul luă curba şi am văzut-o pe Penny la volan, m-am liniştit.

Unele părţi ale nopţii sunt mai întunecate decât altele.

Multe afaceri de mici dimensiuni fuseseră distruse în haosul economic actual, cauzat de politicieni, care insistau că îl puteau rezolva prin impunerea mai multor suferinţe şi absurdităţi asupra noastră. Multe centre comerciale prospere altădată, unde antreprenorii stăteau la coadă pentru a închiria spaţii comerciale, aveau acum unităţi goale, neînchiriabile indiferent de preţ.

Beddlington Promenade fusese un centru comercial în aer liber extrem de aglomerat. Când balonul de săpun al afacerilor imobiliare se spărsese, valoarea proprietăţii scăzuse cu patruzeci de procente. Centrul îşi pierduse chiriaşii, banii se scurseseră, iar influenţii lui proprietari îl înapoiaseră băncii.

Cum locația era în continuare superbă, un specialist în piața vânzărilor cu amănuntul se oferise să îl salveze. Banca dorea să-l finanțeze pe acest nou proprietar încheind un contract care ar fi transformat-o în partener.

Seminaționalizând banca, așa cum făcuse cu multe altele, guvernul insistase să aibă un cuvânt de spus în operațiunile viitoare ale acesteia. Afacerea Promenade ar fi putut fi aur curat pentru bancă, dar legiuitorii federali aveau o listă cu investiții mult mai atractive pentru clasa politică.

Beddlington Promenade fusese închis. Vandalii spărseseră ferestrele multor magazine goale, și bucăți de placaj luaseră locul geamurilor.

Acum graffiti fluorescente acopereau zidurile și păreau să pulseze în noapte, amintindu-mi de picturile rupestre și de simbolurile pline de cruzime ale limbajelor barbare.

Parcarea uriașă fusese cândva înfrumusețată cu o pădurice de conifere de mărime considerabilă, vreo optzeci sau o sută de arbuști Podocarpus. Odată cu falimentul Promenadei, nu se mai obosise nimeni să-i scoată din pământ și să-i vândă. În vara următoare, când fusese abandonat și sistemul de irigare, copacii se uscaseră.

Am abandonat Explorerul și, cu Lassie în lesă, am mers pe distanța a două cvartale spre o stație de autobuz.

Milo era invidios pe hainele noastre negre de ploaie și era profund nemulțumit de haina lui de un galben strălucitor.

– Parcă sunt un pui de găină.

Îi explicasem mai devreme că pentru mărimea lui nu exista decât culoarea galbenă.

– De fapt, mai degrabă arăți ca un pui de rață.

– Deja mă simt mult mai bine.

– Sunt sigur că, dacă te strâng de nas, vei gâgâi.

– Gâștele gâgâie. Rațele măcăie.

– Hai să vedem, i-am spus.

Protejându-și nasul cu palma, Milo spuse:

– Mami, *trebuie* să îl convingi să își ia un alt agent.

Când autobuzul ajunse în stație, șoferul nu voia să o lase și pe Lassie să urce. O bancnotă de o sută de dolari oferită discret îl făcu să se răzgândească.

Penny și Milo stăteau unul lângă altul. Eu stăteam de partea cealaltă a culoarului, cu câinele ud în poală.

Cu fața înconjurată de glugă, Penny semăna cu Audrey Hepburn într-un film despre o sfântă.

Poate că ploaia amorțise spiritele, dar ceilalți pasageri formau un grup întunecat. Doar câțiva conversau în șoaptă. Cei de la ferestre priveau în noapte sau în propriii ochi din reflexiile de pe geam. Atmosfera generală era a unor oameni care mergeau în lagărele de muncă silnică.

Am parcurs mai bine de șase kilometri până la stația unde trebuia să coborâm. De acolo, am mers cale de două cvartale și jumătate până la un bungalow în stil retro, cu o verandă mare și ușă cu geam vitrat la intrare.

Așa cum se poate întâmpla chiar și în noiembrie prin anumite părți din California, trandafirii roz ce mărgineau aleea erau înfloriți. Tot trandafirii roz constituiau și motivul vitraliului de pe ușă.

Sunasem înainte și eram așteptați. Vivian Norby deschise ușa înainte ca eu să apăs pe sonerie.

Purta pantofi sport roz, un echipament de sport tot roz și o brățară din mărgele roz și albastre. Părul îi era prins cu o eșarfă roz cu albastru.

Arma din mâna ei era mare și sigur nu roz.

33.

Arma aparținuse defunctului soț al lui Vivian, detectiv la omucideri, iar, în timp ce intram, ne-a asigurat încruntată că știa să o folosească și că nu avea nici o remușcare să tragă împotriva unui posibil urmăritor al nostru animat de gânduri rele.

– Nu am fost urmăriți, i-am spus. Am avut grijă să nu fim.

Cu arma lângă ea și cu capătul țevii îndreptat, pentru siguranță, spre podea, Vivian mă privea cu afecțiune maternă.

– Dumnezeu să te aibă în pază, Cubby, ești un om bun, un scriitor de valoare și o fire veselă...

Am tresărit.

– Nu veselă, am contrazis-o. Voioasă, de obicei voioasă, dar nu întotdeauna veselă.

– O fire veselă, insistă Vivian. Ești un optimist înflăcărat...

– Nu înflăcărat, am ripostat în timp ce îmi scoteam haina. De regulă optimist, dar nu înflăcărat.

Mă privi cu o expresie de indulgență maternă atât de evidentă, că mă așteptam să mă ciupească de obraz.

– Ești o *fire veselă*, un optimist *înflăcărat* și nu am vrea să fii altfel. Dar faptul că ești așa cum ești nu te ajută să înțelegi cât de infernal de deștept poate fi un nemernic. Așa că vom presupune că ați fost urmăriți până când timpul dovedește contrariul.

Încruntându-se în timp ce Vivian închidea ușa, Penny spuse:

– Bun. Ți-am zis la telefon că suntem în pericol. Dar de unde ai știut că este genul de pericol pentru care ai nevoie de o armă?

– Instinct de nevastă de polițist, răspunse ea. De dimineață vă sare casa în aer și este mistuită de un foc atât de puternic, că abia de-a rămas cenușa din ea. La știri s-a spus că sunteți în Florida într-o excursie de documentare, iar eu știam sigur că nu e așa. Apoi ați sunat să cereți ajutor, încercând să nu păreți speriați. La naiba, instinctul mi-ar fi spus să țin Smith & Wessonul aproape și dacă aș fi fost măritată cu un *florar*.

Lassie își scutură coada, și apa zbură în toate direcțiile, iar Penny spuse:

– Scuze, facem mizerie peste tot.

– Pentru Dumnezeu, Pen, este doar apă de ploaie. Atârnați-vă hainele în cuier. Ștergeți câinele cu prosopul de pe podea.

În timp ce o frecam pe Lassie cu prosopul, Milo se lupta să iasă din haina impermeabilă pe care o ura atât.

– Cum mai merge treaba la aparatul radio extraterestru?

Milo ridică din umeri.

– Mai bine decât cu mașina timpului.

– Ai vorbit cu cineva despre asta? Sau ar trebui să spun eu *ceva*?

– Nu, zise băiatul. Pare să fie ceva total diferit de un dispozitiv de comunicare interstelară.

– Cum adică diferit?

– Foarte diferit.

– Nu va arunca în aer omenirea, nu?

– Nu. Nu mai lucrez la partea aia care ar fi putut să o facă.

– Haideți la bucătărie, ne invită Vivian. Se vede că nu ați cinat încă, și chiar trebuie să mâncați.

– Nu vrem să te deranjăm, spuse Penny.

– Am supă, piept de pui cu cartofi, plăcintă din biscuiți graham cu cremă, și nu mă deranjați absolut deloc. Întotdeauna gătesc pentru patru persoane și congelez ce-mi rămâne.

Trecând prin living, am observat că Vivian trăsese toate draperiile. În bucătărie, storurile erau coborâte până la pervazul ferestrei. Era un conspirator competent.

Masa era pregătită pentru patru persoane. Un abur plăcut se ridica dinspre oala cu supă de pe aragaz.

Vivian lăsă revolverul pe blatul de bucătărie și puse pe podea un vas cu piept de pui tăiat cubulețe, pentru Lassie.

În timp ce câinele îi dăruia o privire plină de căldură, Vivian ne întrebă ce doream să bem.

Deschizând capacul unei băuturi carbogazoase pentru Milo, spuse:

– Criticul este, în același timp, un zeflemist stupid și un snob arogant, nu?

Penny era la fel de speriată ca și mine.

– Viv, nu am zis că Shearman Waxx reprezintă pricina necazurilor noastre.

– Pot să pun și eu lucrurile cap la cap, spuse Vivian. În afară de asta, ieri, cu mult înainte de

a vă sări casa în aer, am intrat pe internet și am început să citesc recenziile sale arhivate.

– De ce? m-am mirat eu.

– Îl detest pe omul ăsta pentru cât de nedrept și de răuvoitor s-a comportat față de tine, Cubby, și nu îmi face plăcere când detest oamenii. Am vrut să îi dau șansa de a dovedi că nu este în totalitate un nenorocit. După ce am citit douăzeci dintre recenziile sale, nu îl mai detestam. *Îl disprețuiam.* Apoi am mai citit zece.

– Poate nu ar fi trebuit să intri pe pagina web a ziarului la care scrie, Viv, știu și eu... Poate că este în stare să urmărească adresa de e-mail a celor care intră pe pagina sa, iar acum ar putea fi interesat de cei care stau mai mult timp pe acolo, i-am zis.

Acceptând un pahar cu lapte de la Vivian, Penny spuse:

– Dumnezeule, am petrecut ore în șir de dimineață căutând în arhivele sale, după ce am ajuns la casa din peninsulă.

– Nu așa ne-a găsit, am asigurat-o. Adresa ta de e-mail l-ar putea conduce către adresa ta oficială, dar nu către cea a portului de internet pe care îl utilizai. Am întrebat-o pe Vivian:

– Ce nume ai atașat e-mailului tău?

– Urăsc oamenii care sunt anonimi pe net. Utilizez numele Viv Norby.

– Asta ar fi suficient. Dacă știe că ești bona lui Milo sau dacă poate afla, ar putea să îți găsească adresa în cartea de telefon.

– Stai departe de site-ul editorului său, o avertiză Penny.

– Nu mi-e teamă de el, replică Vivian.

– Ar trebui să îți fie, i-am spus.

– Este doar un insolent care se dă drept intelectual.

– Să sperăm că doar se dă. Adevăraţii intelectuali şi-au petrecut sute de ani, dacă nu mai bine, încercând să distrugă civilizaţia, şi chiar au făcut progrese remarcabile.

În timpul cinei, Vivian vru să afle toată povestea, ce ne făcuse nouă Waxx şi ce intenţionam în continuare.

Mergând pe teoria conform căreia cu cât ştia mai puţin, cu atât era mai în siguranţă, nu intenţionaserăm să îi pomenim despre Waxx. Dar fiindcă instinctul ei de fostă nevastă de poliţist îi dăduse de înţeles că distrugerea casei noastre nu fusese un accident şi că Waxx era cumva legat de acest incident, situaţia se cam inversase. Cu cât ştia mai puţine lucruri, cu atât putea fi mai în pericol şi, cu cât ştia mai multe, cu atât putea fi mai prudentă.

Când am ajuns la partea cu asasinarea brutală a familiei lui John Clitherow şi a celei a lui Thomas Landulf, am ezitat în căutarea unor eufemisme şi metafore prin care să o pot pune la curent pe Vivian, fără a-l alarma însă pe Milo.

În timpul ezitărilor mele, Milo spuse:

– Uneori, uiţi că sunt un copil, dar nu chiar ca toţi ceilalţi. Nu este domeniul meu de maxim interes, dar mă pasionează psihologia anormalului. *Ştiu* ce fel de smintiţi bântuie prin lume şi ştiu şi despre lucrurile nebuneşti pe care le fac, ca, de exemplu, să le taie oamenilor capetele şi să le îndese în gură organele genitale retezate.

Rămaşi perplecşi, eu, Vivian şi Penny ne-am holbat la Milo cu furculiţele îngheţate la jumătatea distanţei dintre farfurie şi gură. Până şi Lassie,

căreia gazda îi oferise un scaun dintre cele de la masă, își privi tânărul stăpân cu o expresie mirată.

M-am uitat la Penny, care ridică din umeri, și am spus:

– Punct lovit, Milo.

După asta nu am mai omis nici unul dintre detaliile înspăimântătoare.

Judecând după apetitul cu care înfulecase Milo cina, la finele căreia devorase o bucată de plăcintă cu cremă mare cât capul lui, crimele monstruoase ale lui Waxx păreau să îl fi afectat mult mai puțin decât mă afectaseră pe mine.

Bineînțeles, neliniștea mea era mai mare decât a lui Milo, fiindcă trecutul meu avea fălci mai ascuțite decât al lui, și, chiar după atâția ani de pace și fericire, amintirile mă puteau răni din nou.

34.

Vivian folosea în mod curent un Mustang, dar păstrase și mașina defunctului ei soț, un Mercury Mountaineer în stare bună, și îl conducea suficient de des încât să se mențină vâscozitatea uleiului și cauciucurile umflate.

Cum fusese fiică și văduvă de polițist, credeam că avea să insiste să mergem la poliție în ciuda lipsei noastre de probe, dar nu o făcu.

În garajul ei, în timp ce îmi dădea cheile SUV-ului, îmi spuse:

– E ceva în neregulă aici. Îți dai seama, nu?

– Totul este în neregulă, în toate direcțiile, din interior spre exterior și de sus în jos, am spus. Tu la ce te referi?

– Acest extremist este deștept și atent să nu lase dovezi ale vinovăției sale, și totuși își asumă riscuri uriașe acționând de parcă este de neatins și așa va rămâne mereu.

– Ar putea fi doar încrederea de sine pe care o manifestă orice psihopat narcisist.

Vivian scutură din cap.

– Mi se pare că miroase a altceva. Și este o duhoare pe care am mai mirosit-o. Dacă mi-aș putea

aduce aminte unde și când... Ați face bine să nu vă duceți la poliție până nu aveți o grămadă de dovezi mai înaltă decât Milo.

– De ce spui asta?

– Nu știu. Este pur și simplu un sentiment. O să mă mai gândesc la asta.

– Cubby crede că Waxx *vrea* ca noi să mergem la poliție, spuse Penny.

– Hai să ne gândim cu toții la asta, sugeră Vivian. Îmi înmânã revolverul uriaș. Am și o cutie cu muniție pentru el.

– Păstrează-l, i-am spus. S-ar putea să ai nevoie de el.

– Am o pușcă de calibru douăzeci cu pat de revolver – va putea opri orice critic literar născut vreodată.

Era să îi spun că se putea ca acel critic literar să nu fie cel mai rău lucru, dar nu îi povestisem despre fața deformată pe care o văzusem prin geamul lateral al Maseratiului. Chiar dacă începusem să cred că acel monstru fusese rodul imaginației mele.

– Avem o sursă de unde să ne procurăm arme, Viv, spuse Penny. Putem face rost de ce ne trebuie. O să fim bine.

– Presupun că te referi la Grimbald și la Clotilda. Ar fi bine să fiți prudenți dacă mergeți acolo. Waxx s-ar putea să anticipeze asta.

Vivian ținu să ne îmbrățișeze pe fiecare dintre noi și, la rându-ne, am vrut să o îmbrățișăm pe Vivian, iar asta avu ca efect un foșnet și un freamăt al hainelor de ploaie pe care ecoul dintre grinzi le făcu să semene cu zgomotul unei colonii de lilieci care se trezesc cu gândul la apropiatul lor zbor de noapte.

Vivian o ridică pe Lassie de parcă ar fi fost doar un bichon maltez și, ținând-o ca pe un copil pe care îl legeni, o strânse la pieptul ei formidabil.

– Voi sunteți... familia pe care nu am putut-o avea niciodată. Dacă vreunul dintre voi pățește ceva, nu-mi voi găsi liniștea probabil pentru tot restul vieții.

Această declarație avu drept rezultat o nouă serie de îmbrățișări, și mai lungi și mai zgomotoase, cu Vivian care ținea încă în brațe câinele, cu Lassie care ne lingea bărbiile în timp ce noi ne îmbrățișam cu ea prinsă la mijloc. În cele din urmă, ne-am urcat în Mercury Mountaineer.

După ce apăsă pe butonul care deschidea garajul, Vivian se întoarse la geamul din dreptul șoferului, cu lacrimi în ochi.

– Nu uita, dacă îți iei un alt telefon de unică folosință, să mă suni imediat de pe numărul nou.

– Voi suna de îndată.

Primul lucru pe care intenționa să îl facă a doua zi dimineață era să cumpere la rându-i un telefon de unică folosință și să mă sune de pe el. Luam genul de măsuri pe care le adoptă celulele clandestine de revoluționari.

O îndrăgiserăm pe Vivian aproape din ziua în care o cunoscuserăm, însă eu, Penny și Milo constatam că eram mult mai sensibili la această despărțire decât ne-am fi putut imagina.

Am dat cu spatele prin ploaie, am intrat din nou în garaj, am coborât geamul și i-am spus:

– Intenționăm să o luăm și pe Lassie.

Vivian se uită la câinele cuibărit în brațele ei.

– Scuze! După ce puse câinele pe bancheta din spate, lângă Milo, profită de prilejul neașteptat pentru a spune:

– Măcar pentru o vreme, Cubby, nu mai fi așa de vesel și de deschis. Fii optimist, dar nu unul înflăcărat. Pentru o vreme, așteaptă-te la ce e mai rău și înrăiește-te suficient cât să poți face față.

Am încuviințat, am ridicat geamul și am revenit în ploaie.

Din garaj, Vivian ne făcu cu mâna până ne pierdu din raza vizuală.

35.

Când ne-am întors la biserica St. Gaetano, vecernia se terminase de mai bine de o oră.

Îmi era teamă că, deşi nu era nici şapte şi jumătate, biserica ar putea fi încuiată. Zilele bune, când casele de rugăciune erau deschise non-stop fără a fi vandalizate, erau la fel de îndepărtate ca jeanşii evazaţi, cămăşile vopsite şi pălăriile psihedelice.

Am lăsat-o pe Penny aproape de intrarea principală. Ploaia se porni dintr-odată cu putere în clipa când urcă treptele şi încercă uşa. Descuiată.

În timp ce ea se făcu nevăzută, eu am condus către intrarea de serviciu din spatele bisericii, am parcat, dar am lăsat motorul pornit. Am ieşit din maşină şi am deschis portbagajul.

Penny apăru în cadrul uşii de la sacristie.

Am intrat, şi ea spuse:

– E cineva în camera de depozitare de lângă pronaos. Uşa era deschisă. Cred că era părintele Tom.

Biletul meu era unde îl lăsasem. Împreună, eu şi Penny am mutat lucrurile noastre din debara în Mountaineer.

Dacă puteam să-l evit pe părintele Tom, cu atât mai bine. Deoarece nu voiam să îl pun în pericol

şi nici să îmi petrec jumătate de oră explicându-i fărâma de iad prin care trecuserăm azi, orice poveste i-aş fi servit ar fi trebuit să fie cel puţin incompletă, dacă nu chiar un şir de minciuni. Detestam că trebuia să mint un preot, având în vedere că, după calculele mele, eram deja programat să petrec 704 ani în purgatoriu.

Când toate bagajele fură încărcate în SUV, am decis că nu era momentul să ne forţăm norocul ştergând apa de ploaie de pe podeaua sacristiei, cum făcusem eu ceva mai devreme. Am închis uşa şi am plecat.

Destinaţia noastră era Lumea Boom, după cum numiserăm proprietatea lui Grimbald şi a Clotildei, astfel că de la biserică ne-am văzut nevoiţi să traversăm Beddington Promenade, centrul comercial întunecat şi ca vai de el, unde ne abandonaserăm Explorerul.

În timp ce treceam pe lângă el, am zărit fără probleme SUV-ul sub ramurile scheletice ale copacilor uscaţi. Era iluminat de farurile Cadillacului Escalade negru care era parcat în faţa lui.

- Nu mi-ai spus tu că Waxx conducea un Cadillac..., începu Penny.
- Da.
- Nu atrage atenţia. Nu încetini.
- Nu încetinesc.
- Nu accelera.
- Nu voi accelera.
- Să nu loveşti ceva.
- Ce zici de Honda aia roşie?
- Ce Hondă roşie?
- Din rândul următor.
- Ce e cu ea?

– Pot să o lovesc?

– Nu mă înnebuni, Cubby.

– Este mai greu decât mi-am imaginat să îmi stăpânesc veselia.

– Crezi că ne-a văzut? întrebă ea îngrijorată.

– Nici o şansă. Nu ştie cu ce maşină mergem. Şi plouă. Traficul este aglomerat. Suntem un alt peşte în ocean.

Telefonul meu personal începu să sune.

Gândindu-mă că putea fi John Clitherow, conducând cu o singură mână, riscând o coliziune care ar fi implicat atât de multe maşini, încât aş fi stabilit un record mondial, am bâjbâit după telefon prin buzunarul impermeabilului şi am preluat apelul.

– Banalule, zise Sherman Waxx.

– Snob sărit de pe fix, m-am trezit eu spunând.

– Cine e? întrebă el, zăpăcit.

– Cine crezi că e, eczemă?

– Te crezi foarte simpatic.

– De fapt, am picioare urâte.

– Am găsit deja SUV-ul tău. În curând, te voi găsi şi pe tine.

– Hai să ne întâlnim pentru un prânz mâine.

– Şi eu îi voi scoate din piept inima încă bătând băiatului tău.

Nu am avut un răspuns rapid la asta.

– I-o voi servi, încă picurând, soţiei tale.

– Patetică sintaxă, am spus eu neconvingător.

– Apoi, în timp ce tu priveşti, îi scot şi ei inima.

Din nou, nu îmi veni pe limbă nici o vorbă de duh.

– Şi o să ţi-o servesc ţie.

Închise.

Am băgat telefonul înapoi în buzunar. Am condus cu grijă, ținând volanul cu ambele mâini, fiind bucuros că puteam prinde ceva cu mâinile ca să nu tremure incontrolabil. După un moment, m-am uitat spre Penny.

Din câte îmi amintesc, niciodată până atunci nu am văzut albul ochilor ei atât de expus în jurul irișilor săi de un albastru orbitor.

- Snob sărit de pe fix? întrebă ea. Era *el*?

- Părea să fie el.

- Ne-a văzut. Știe ce mașină avem.

- Nu. A fost o coincidență faptul că a sunat fix acum.

- Atunci de ce a sunat?

- Pentru hărțuiala specifică, de obicei, unui criminal psihopat.

- Hărțuială?

- Știi tu, toate chestiile scârboase pe care are de gând să ni le facă.

După un moment de ezitare, ea întrebă:

- Ce chestii scârboase?

Dându-mi ochii peste cap ca să o avertizez că era și Milo de față, am spus:

- Dumbo, Despereaux, Pistachio.

- Dumnezeule mare! spuse Milo.

- Bine, bine. A spus că o să-ți scoată inima și o să i-o servească mamei tale. Sunteți amândoi mulțumiți că știți acest lucru?

- Stai fără grijă, Milo, spuse Penny. În nici un caz nu o voi mânca.

- Ce altceva a mai spus? întrebă Milo.

- Apoi o să-i scoată mamei tale inima și o să mi-o dea mie.

- Tipul ăsta, zise Milo, este un mare psihopat.

Lassie mârâi în semn de aprobare.

Am străbătut câteva străzi în liniște.

În câteva intersecții, gurile de scurgere nu mai făceau față apei care șiroia. Trecând prin acele șuvoaie, mașinilor din fața noastră păreau că li se desfac aripi albe cu care dădeau impresia că aveau să-și ia zborul spre mijlocul furtunii.

În cele din urmă, Penny spuse:

- Nu e totul o glumă, Cubby.

- Știu.

- Avem probleme serioase.

- Știu.

- Dar trebuie să spun...

Am așteptat, apoi am întrebat:

- Ce?

Ea râse ușor.

- Snob sărit de pe fix?

- Ei bine, mi-a zis iar că sunt banal.

- Nu este doar un criminal psihopat, ci și tip grosolan.

- Este chiar foarte grosolan, am spus și eu. Aș vrea să o cunosc pe mama lui.

- Ce ai vrea să-i spui mamei lui?

- Aș pedepsi-o sever pentru că a fost un părinte ineficient.

- Milo al nostru nu este niciodată nepoliticos, spuse Penny.

- Pentru că a fost crescut cum trebuie.

- A fost experimentul acela care a generat explozia, spuse ea.

- Ei bine, aia a fost latura lui Boom care a ieșit la iveală. Este o chestie genetică.

În spatele nostru, Milo spuse:

- Așa e mult mai bine.

– Ce anume? am întrebat eu.

– Voi, așa cum sunteți acum.

– Cum suntem acum?

– Nu mai sunteți reduși la tăcere de teamă. Îmi place așa.

Și mie îmi plăcea așa și, când am zâmbit către Penny, ea mi-a întors zâmbetul.

Nu am mai fi zâmbit dacă am fi știut că la un moment dat unul dintre noi trei urma să fie împușcat și că acea viață nu avea să mai fie la fel.

36.

În partea estică a ținutului Orange, multe dintre canioane sunt încă mai degrabă patria a numeroși coioți, lincși, pume și căprioare decât a oamenilor. Sculptate în înălțimile submontane ale munților Santa Ana, câteva sunt doar niște râpe, altele sunt mai puțin înguste, toate pline de copaci și de tufișuri, un refugiu minunat pentru aceia cărora le displace viața urbană și suburbană și pentru tot felul de excentrici.

Un drum cu serpentine, ca o panglică răsucită, șerpuia de parcă ar fi fost ultima construcție a civilizației aflate în declin. Imenșii stejari din California atârnau deasupra drumului, trunchiuri și crengi negre precum cărbunele se vedeau în farurile noastre.

Casele erau bine delimitate chiar și la capetele civilizate ale drumurilor. Ele deveneau tot mai rare pe măsură ce înaintam în interiorul canionului, al cărui nume nu îl voi furniza, din motive care vor deveni în curând evidente.

Odată cu izolarea veni și o stare de spirit diferită. Detaliile geologice păreau mai dramatice, pantele deveneau mai abrupte, iar formațiunile de roci te

trimiteau cu gândul la violență. Pădurea ne sufoca și tufișurile se zbârleau agresive, de parcă treceam printr-o membrană, lăsând în urmă Natura benignă și intrând într-un loc nefiresc, în al cărui întuneric sălășluia o minte răuvoitoare, care *era*, de fapt, întunericul, și care veghea și aștepta.

Lumina lămpii de la ferestrele zărite printre copaci nu părea caldă și primitoare, ci mai degrabă ciudată și amenințătoare, de parcă structurile care nu puteau fi văzute nu erau case, ci abatoare, temple ale torturii și fierării închise în care erau turnate chipuri ale unor zei ciudați.

Cele două benzi negre continuau, dar am virat pe un drum mai îngust cu pietriș, care șerpuia pe câțiva kilometri înainte de a se reuni cu drumul pavat. Această cărare îngustă care urca pe pantele mai joase ale canionului era folosită în mare parte de angajații departamentului forestier de stat.

Buruieni ude foșneau la atingerea mașinii și câteva plante semitropicale își frecau de geamuri frunzele pale de mărimea unei palme.

După o anumită distanță – din motive în curând evidente, nu voi mai spune cât de departe –, am ajuns într-o porțiune mai lată, unde puteam să parchez lângă cărare. Când am oprit motorul și am stins farurile, întunericul părea absolut, de parcă ne aflam într-o clădire fără ferestre. Doar răpăitul ploii era dovada că ne aflam încă în aer liber.

Casa Boom era cu fața spre drumul pavat de pe care ieșiserăm. Dar nu am intrat pe ușa din față.

– Vom fi mâncați de vii dacă mergem în această direcție, prezise Milo.

– Nici o pumă nu va ataca un grup de oameni, îl asigură Penny. Ele își aleg victime mai mici decât ele și singure.

– Eu și Lassie suntem mai mici, spuse Milo, și câinele scânci.

– Dar nici unul dintre voi nu este singur, am spus eu.

Milo nu era un fan al sălbăticiei. El iubea civilizația și toate farmecele ei, fără a lua în considerare amprenta uriașă de carbon.

Cu glugile pe cap și cu două lanterne în mână, am ieșit cu toții în ploaie și eu am încuiat Mountaineerul.

Îndepărtându-ne de cărarea de pietriș, am înaintat cu greu printre buruieni și printre copaci, până am ajuns la o formațiune stâncoasă mică și joasă, de pe care, în lumina zilei, puteai să privești în jos o pantă domoală ce ducea, prin pădure, către fundul canionului, deși nu chiar la fel de departe cât se întindea drumul pavat.

Împrăștiate pe pământul argilos al pădurii, printre ferigi, se găseau câteva pietre, fiecare cu o formă unică și fiecare cântărind exact două kilograme. Oricare dintre ele era o cheie funcțională.

Am cărat o piatră până la formațiunea stâncoasă și am pus-o exact în locul indicat de Penny cu lanterna.

Ne-am retras, departe de dala de la intrare, care nu se mișca dacă greutatea aleasă era prea mare sau prea mică. După un moment, o bucată orizontală de un metru și jumătate pe doi a formațiunii pivotă de-a lungul a ceea ce păreau linii de fisură naturale, aruncă într-o parte cheia de două kilograme și ne dezvălui o trapă.

Deși părea naturală, formațiunea stâncoasă era făcută de om. Cu treizeci și opt de ani în urmă, Grimbald, uimitorul lui tată, mama lui unică,

ciudatul lui frate Lenny, dezordonatul lui frate Lanny, curiosul său frate Lonny, remarcabila lui soră Lola și nemaipomenit de ciudatul lui unchi Bashir se uniseră cu Clotilda și cu șapte membri ai familiei sale neobișnuite și complicate – toți șaisprezece supraviețuitori devotați – pentru a construi o casă-refugiu pentru sfârșitul lumii înainte de nunta lui Grimbald și a Clotildei, ca dar de nuntă.

Poți să te gândești la acest proiect ca la un șopron amish[1] ridicat pentru tinerii căsătoriți, cu excepția faptului că nici unul dintre acei oameni nu făcea parte din comunitatea amish, nu era nici un șopron la mijloc, folosiseră unelte electrice, înjurau câteodată, construcția fusese făcută în secret, fără autorizație de construcție, și, dacă e adevărat ceea ce credem că știm despre cei din comunitatea amish, atunci Grimbald și Clotilda și-au început mariajul cu mult mai multe arme decât cuplul pentru care fusese ridicat hambarul.

Deși atât familia lui Grimbald, cât și a Clotildei nu sunt mai apropiate decât imensele statui de pe Insula Paștelui, deși ei au o mare considerație pentru subterfugiu și pentru secretomanie, dăduseră de înțeles că se adunaseră pentru a construi adăposturi similare pentru fiecare dintre ei în nordul Californiei, Oregon, Nevada și Montana.

Sub trapă, lanternele noastre au dezvăluit un lung șir de scări din beton și o balustradă din oțel inoxidabil. Penny mergea în frunte, urmată de

---

[1] Comunitate creștină ai cărei membri duc un trai simplu, se îmbracă modest și refuză să adopte multe dintre elementele tehnologiei moderne, inclusiv electricitatea (n.red.)

Milo cu Lassie, iar eu încheiam șirul, coborând parcă într-un buncăr.

La jumătatea scărilor am dat peste o adâncitură lată de treizeci de centimetri și înaltă de patruzeci și cinci, pe peretele din partea stângă. O bară de oțel cu un mâner de cauciuc ieșea dintr-o deschizătură. Era trasă în jos.

Când Penny împinse bara în sus, se auzi un zgomot ca un clinchet și ceva pocnete undeva mai departe.

Deasupra, trapa în formă de stâncă se închise cu o bufnitură surdă. Fără aerul din exterior, casa scării mirosea a calcar și a câine plouat.

După sfârșitul lumii, electricitatea nu avea să fie, mai mult ca sigur, asigurată de principalul furnizor – și nici, îndrăznesc eu să spun, nu vei putea să cumperi acele gogoșele delicioase acoperite cu ciocolată care se găsesc în prezent în orice supermarket. Așadar, cele trei intrări secrete în Lumea Boom se deschid și se închid printr-un sistem de greutăți și contragreutăți prinse pe cabluri, controlate de pârghii și de roți operate manual, un sistem atât de complex din punct de vedere mecanic, încât aș prefera să mor în chinuri odată cu sfârșitul lumii decât să încerc să învăț cum să-l operez și să-l mențin.

La baza scărilor era o ușă standard, impenetrabilă, de oțel. Nu era prea diferită de cea a încăperii secrete din casa lui Marty și a lui Celine. Ușa nu avea o fantă pentru cheie; închizătorul care elibera pârghiile era ascuns în canalul de scurgere al podelei.

Barele de la grătarul de scurgere formau găuri pătrate de aproximativ doi centimetri, cu excepția celor patru colțuri, în care deschiderile erau mai

mari. Dacă știai în care două colțuri să introduci degetele, puteai să ridici grătarul într-o parte, descoperind scurgerea și pârghiile ascunse care deschideau zăvorul.

În cazul în care introduceai degetele în găurile *greșite*, grătarul nu numai că nu se deschidea, ci îți amputa degetele.

În momentul în care relația mea cu Penny evoluase și se îndrepta inevitabil spre căsătorie, ajunsesem să îi cunosc familia și mă întrebasem la un moment dat, doar pe jumătate în glumă, dacă, pentru a-și proteja fiica de agresori sexuali, nu cumva creaseră pentru ea o garderobă de haine cu capcane inteligente care mi-ar fi secționat mâinile de la încheieturi dacă le puneam unde nu aveau ce căuta.

Luând toate măsurile necesare pentru a-l contracara pe Shearman Waxx, nu am sunat pentru a-i anunța pe Grimbald și pe Clotilda de venirea noastră. De aceea, chiar dacă am fi ridicat grătarul de scurgere cum trebuia și am fi folosit corect pârghiile ascunse pentru a deschide ușa rezistentă la explozii, am fi fost în mare pericol dacă treceam pragul. Cei din familia Boom activaseră funcția de securizare completă, ceea ce însemna că dispozitive letale suplimentare așteptau pregătite pe hol, dincolo de această anticameră.

Pe lângă ușă, o țeavă cu capac ieșea din perete. În centrul capacului cu diametrul de cinci centimetri era un inel conectat la un mic lanț tensionat prins de interiorul țevii. Țeava și lanțul duceau la încăperea principală a adăpostului. Când capătul apropiat al lanțului era tras, capătul îndepărtat legăna un ciocan de alamă în miniatură

spre un clopot de alamă, producând o singură notă răsunătoare și clară.

Trăgând de mai multe ori de lanț, Penny formă codul ei personal de trecere. Așteptă zece secunde și formă din nou codul.

Puteam să aud notele care răsunau ușor prin țeavă dintr-o cameră depărtată a Lumii Boom.

Jumătate de minut mai târziu, sisteme automate declanșate mecanic începură să se rotească în bariera de oțel, retrăgând o serie de zăvoare din suporturi. Ușa se deschise.

Penny ne conduse cu încredere către Sala celor O Mie de Morți.

37.

Grimbald și Clotilda au numit-o Sala celor O Mie de Morți, dar exagerau. În pereții de doi metri înălțime și patru metri lungime ai pasajului erau găuri întunecate ca gurile de pistol, la distanțe neregulate și la diferite înălțimi. În fiecare gaură stăteau câte o bară de oțel cu arc, boantă la un capăt și ascuțită ca vârful unui creion la celălalt. Erau o sută opt zeci de astfel de proiectile letale, nu o mie.

Controlat mai degrabă mecanic, nu electric, întregul arsenal putea fi eliberat într-un singur torent sau în mănunchiuri de câte zece. Arcurile armate erau așa de bine întinse, iar barele așa de ascuțite, încât o armură Kevlar nu ar fi putut proteja un intrus ostil.

Lămpi electrice luminau holul, dar, dacă se lua curentul, alimentarea cu energie electrică era preluată de bateriile de rezervă, care puteau fi reîncărcate de Grimbald sau de Clotilda pedalând pe o bicicletă fixă adaptată ca generator.

Pentru unii oameni, supraviețuirea este un hobby, pentru alții - o filosofie prudentă. Pentru socrii mei, supraviețuirea era o religie.

La capătul îndepărtat al Sălii celor O Mie de Morți se afla o ușă de oțel, diferită de prima prin faptul că avea un hublou din sticlă antiglonț. Acest cerc încadra fața rânjită a lui Grimbald.

Când deschidea, el ocupa complet cadrul ușii. La un metru nouăzeci, o sută douăzeci de kilograme, cu pieptul ca un butoi, cu capul mult prea mare pentru orice pălărie produsă în serie, cu o față veselă și extrem de expresivă, Grimbald era întruchiparea mai multor mituri: puțin din Paul Bunyan[1], puțin din Moș Crăciun, o urmă de Zeus, o măsură din Marte, un strop din Odin...

Vocea de bas îi conferea salutului de întâmpinare al lui Grim o tentă de muzică de operă.

– Copii! Ce surpriză încântătoare. Bine ați venit în refugiul nostru.

Ca de obicei, purta o cămașă hawaiiană vibrantă, pantaloni kaki și tenișii. Cămașa era plină de palmieri luxurianți având ca fundal un apus; unul dintre tenișii lui l-ar fi putut purta pe bebelușul Moise în jos pe fluviu mai sigur decât o plută din stuf.

Milo susținea că îi era teamă ca nu cumva bunicul Grimbald – alias Grimpa – să calce pe el într-o zi și să nu observe decât peste câteva ore, când își va da seama că chestia ciudată lipită de pantoful său era un băiat strivit.

Numele de Grimbald vine de la vechiul cuvânt german pentru „feroce" și de la vechiul cuvânt englezesc pentru „curajos". Nu l-am văzut niciodată feroce, dar de curajos e curajos; nu mă

---

[1] Tăietor de lemne mitologic descris ca un gigant deosebit de priceput în meseria sa; prima mențiune a lui a fost făcută în 1910 de jurnalistul american James MacGillivray (n.red.)

îndoiesc că, dacă l-ai ataca, ar avea ferocitatea de a-ți răsuci gâtul până când ți-ar sări capul.

În ciuda înfățișării ieșite din comun a lui Grimbald și a excentricităților sale – sau poate tocmai datorită lor –, adulții îl considerau charismatic, iar copiii, irezistibil. Milo își iubea bunicul. Cu impermeabilul galben fâlfâind, el alergă la marele om, lăsându-se ridicat de la podea și pus pe masivul braț al lui Grim de parcă nu ar fi fost mai mare decât un pui de găină.

După ce acceptă un pupic și îi dădu și el unul, Grimbald îl întrebă pe Milo:

– Ai mai făcut vreun experiment prin care să arunci în aer ceva?

– Nu Grimpa. Nici unul.

– Păcat. Nu îți pierde speranța. Majoritatea lucrurilor în viață vor să explodeze, deci e doar o chestiune de timp.

Penny se ridică pe vârfuri ca să-și pupe tatăl, iar el se aplecă precum Kong în fața lui Fay Wray[1]. Apoi se ridică puțin și, în timp ce eu îmi dădeam jos gluga, mă pupă pe frunte.

Cum Lassie sărea, sărea și tot sărea ca să-i atragă atenția lui Grimbald, el o prinse în aer de ceafă, îi pupă nasul rece și i-o dădu lui Milo, ținându-i pe amândoi cu ușurință.

L-am urmat prin ușa cu hublou, în prima încăpere din seria de camere subterane, un atelier de zece metri pe șase, unde refăcu sistemul mecanic al adăpostului.

Avea sute de unelte, toate de cea mai înaltă calitate. Nici una nu era electrică, căci, atunci

---

[1] Actriță americano-canadiană cunoscută îndeosebi pentru rolul din filmul *King Kong*, din 1933 (n.red.)

când civilizația avea să se prăbușească, nu voia ca Clotilda să se extenueze pe bicicleta-generator doar pentru a folosi mașina de găurit sau ferăstrăul.

Trecând prin atelier, eu și Penny ne-am dat jos impermeabilele și le-am atârnat în cârligele din perete, dar Milo rămase în galbenul acela fosforescent.

Adăpostul era dotat cu becuri, însă, pentru după sfârșitul lumii, cei din familia Boom se bazau pe lumânări. Adunaseră cu miile.

Dincolo de atelier se afla o cameră mare care conținea cantități enorme de alimente congelate, uscate sau în conserve, precum și butoaie cu semințe, în caz că, după Armaghedon, pământul avea să devină iar cultivabil.

Dormitorul lor era mobilat tradițional, pereții erau luminați de fotografii de dimensiunea unui poster cu clădiri imense aflate în mijlocul colapsului, structuri pe care Grim și Clo fuseseră plătiți să le demoleze prin implozie. Spațiul era elegant, dar claustrofobic din cauza lipsei ferestrelor.

Nu locuiau în permanență în adăpost. La suprafață aveau o locuință în stil fermă unde își petreceau o mare parte din timp, cu excepția acelor ocazii când se deplasau în orașe îndepărtate cu echipa lor de demolare pentru a crea grămezi imense de moloz pentru niște onorarii substanțiale, misiune la care făceau referire spunând „avem o explozie" ca de exemplu: „Avem o explozie în Dallas joia viitoare."

Dețineau buncărul sub un nume fals. Locuiau în el sub un alt nume fals. Un supraviețuitor serios putea să dispară din fața ochiului atotvăzător al statului și să se deplaseze ca fumul, dacă trebuia, înainte să ajungă în cele din urmă în subteran.

Adresa lor oficială era la acea combinație de birou și apartament din Anaheim, unde o secretară care semăna cu actrița Judi Dench selecta oferte de lucru pentru a fi sigură că oamenii care voiau să dărâme o clădire prin implozie aveau atât autoritatea, cât și un motiv legitim necesar pentru a apela la serviciile lor.

Aici, în canion, nu vorbeau niciodată cu vecinii, ceea ce nu era o pierdere, având în vedere că cei mai apropiați erau la o distanță mare, doi soți necomunicativi care, crezând că au fost luați de două ori împotriva voinței lor într-un obiect zburător spațial de pe o stea îndepărtată, se ascundeau de extratereștrii răi.

Deși locuiau în mare parte la suprafață, Grimbald și Clotilda își petreceau în subteran două sau trei zile în fiecare lună pentru a exersa pentru Sfârșitul Lumii.

Fiindcă păreau să găsească mereu scuze pentru a se retrage în subteran – o declarație înfricoșătoare a liderului nebun al Iranului, o declarație înfricoșătoare a liderului ignorant al Statelor Unite și, în acest caz, distrugerea casei noastre –, am bănuit că ei preferau buncărul în detrimentul lumii scăldate de soare, dar că s-ar simți *prea* excentrici dacă ar recunoaște acest lucru.

Camera principală, o combinație între living și bucătărie, avea fotolii, o canapea, minunate lămpi din sticlă colorată, tablouri pe care Penny – o fată educată la domiciliu – le realizase în adolescență și o masă masivă cu noduri de pin pentru a lua masa.

Adăpostul lor se bucura de un sistem eficient de evacuare care putea separa o singură sursă de fum în șapte fuioare subțiri, dispersându-le prin diferite colțuri ale pădurii de deasupra, pentru a evita

detectarea de către bandele hoinare ale barbarilor de după catastrofă, de către bolnavii de ciumă sau de oricare alte ființe diabolice care ar putea să se arate într-o bună zi interesate de ruinele lumii.

În consecință, Clotilda avea confortul unei sobe pe lemne, pe care gătea când am ajuns noi. Aerul înmiresmat mirosea a cartofi prăjiți, ceapă și friptură.

–Scumpo! o strigă Grim. Nu a fost nevoie să omor pe nimeni, erau chiar copiii cei care sunau la ușă.

Clotilda Boom – născută Nancy, cu numele de fată Farnham – era o amazoană: un metru nouăzeci, umeri largi, sâni mari, brațe puternice, o coloană vertebrală la fel de dreaptă ca o riglă. Părul ei des și negru, fără fire cărunte, care stătea de obicei prins în codițe împletite, era acum lăsat liber, niște grozave draperii negre umflate în jurul unei fețe remarcabile, surprinzător de frumoasă, având în vedere că trăsăturile ei erau destul de puternice pentru a te duce cu gândul la un stâlp cu totemuri eschimose sau la prora unei corăbii vikinge.

Purta cizme cu șnururi care urcau probabil până la genunchi, o fustă lungă din material aspru gri desigur, o curea cu capul unui șarpe cu colți drept cataramă, o cămașă bărbătească de blugi cu mânecile suflecate și un pandantiv de argint, o amuletă în care păstra o șuviță de păr din coada unui cal ce călcase în picioare până omorâse un om care încercase fără succes să o violeze pe când avea paisprezece ani.

Când se întoarse, fața ei transpirată se umplu de fericire în momentul în care ne văzu.

–*Știam* că veți veni în seara asta când am văzut modelul ciudat al nervurilor unei frunze de busuioc pe care am pus-o în supă azi la prânz.

O cunoșteam pe Clotilda de un deceniu, dar tot nu pot spune cu certitudine dacă pretențiile ei de clarvăzătoare sunt justificate sau doar o încercare de a fi ironică. Penny, care o cunoaște pe mama ei de mai mult timp decât a cunoscut pe *oricine*, este la rându-i nesigură, fapt ce mă face să cred că Clo ne supune unui test viclean verificându-ne naivitatea, toleranța și încrederea în rațiune.

Numele de Clotilda vine de la vechiul cuvânt german care înseamnă „faimos în bătălie".

Clo își încolăci brațele în jurul lui Penny, o ridică de la podea și o sărută de două, trei, patru ori.

– Dovlecel, ești slabă, tu nu mănânci, o să ajungi invizibilă.

– Mănânc bine, mami, o asigură Penny, așteptând să o lase jos.

– Ai renunțat la carne! exclamă Clo. Oh, fata mea, ai ajuns o uscătură.

– Nu, mami. Nu aș putea face niciodată așa ceva.

– Vegetarianismul omoară, o avertiză Clo. Organele vitale se atrofiază, creierul se micșorează. Uită-te în oglindă la dinții tăi. Ai incisivi, canini – toți cu scopul de a mesteca bine carnea. Vegetarianismul este nefiresc, nepotrivit, *înfiorător*.

– Mănânc chiar multă carne, o asigură Penny. De câte ori am ocazia. *Trăiesc* pentru carne.

– Să mănânci carne des nu este de ajuns dacă mănânci porții mici, ripostă Clo, lăsând-o în sfârșit jos pe soția mea.

Câteodată mi se pare greu de crezut că Grimbald și Clotilda au putut avea o fiică atât de minionă, de suplă și de modestă prin comparație, cum este Penny. Două dintre cele trei dovezi că ea este copilul lor – părul ei negru ca al Clotildei, ochii albaștri ca

ai lui Grimbald – nu sunt convingătoare. Pentru mine, dovada este faptul că, în ciuda staturii, Penny este la fel de puternică și de încăpățânată ca părinții ei.

Clotilda veni la mine de parcă era o walkirie care se prăvălea asupra unui războinic muribund pentru a-i lua sufletul, și mă cam temeam că avea să mă ridice de la pământ pentru a mă strânge în brațe.

Mă pupă pe obraz.

– Văzându-te, îmi tresaltă inima, Hildebrand.

– Și mie la fel, Nancy.

– Ah, da, da, am uitat, preferi Cubby.

– Din moment ce ăsta e numele meu. Arăți minunat, Clotilda.

– În fiecare noapte, înainte să mă culc, pun un săculeț de mătase plin cu frunze de cimbru sub pernă. Și tu arăți foarte bine.

Pentru a-i face pe plac și pentru a preveni o predică, am spus:

– Am mâncat partea cea mai bună dintr-o vacă luna trecută.

– Nu există o parte *mai proastă* la o vacă. Toate sunt delicioase.

Se întoarse, se aplecă spre Milo și îi cuprinse capul cu ambele mâini. Vorbind în galeză între pupici, îi sărută fruntea, ochii, nasul, obrajii, fiecare colț al gurii și bărbia. Cred că se voia un soi de binecuvântare.

Apoi o smulse pe Lassie din brațele băiatului. Ținând câinele, râdea cu încântare și se rotea rapid, iar fusta i se umfla.

Dacă aș fi făcut eu ceva de genul acesta, Lassie s-ar fi smiorcăit de frică sau și-ar fi rânjit colții și ar fi mârâit ca să mă opresc. În mâinile Clotildei, ea rânjea nu de teamă, ci de plăcere evidentă și dădea din coadă neîncetat.

Când o lăsă pe podea, Lassie se clătină din cauza ameţelii, în vreme de Clo se duse fără ezitare la soba pe lemne pentru a se ocupa de mâncare, până nu se ardea ceva.

- Rămâneţi la cină, declară Grimbald.

Înainte ca noi să răspundem, Clo spuse:

- Ei au luat deja cina, am văzut în frunza de busuioc.

- Atunci, în timp ce noi mâncăm, reluă Grimbald, ne spuneţi mai multe despre cum a explodat casa voastră, ce ştiţi despre cauză, cum arăta când cădea, tiparul dărâmăturilor.

- Au venit pentru arme, replică Clo.

- Ai văzut asta în frunza de busuioc? am întrebat eu.

Arătând spre podeaua de piatră, Penny zise:

- Cred că o să îţi spună că a citit tiparul picăturilor de apă care au căzut de pe impermeabilul lui Milo.

- Ai dreptate, dragă, răspunse Clotilda, arătând cu o spatulă de lemn spre ea pentru un efect teatral. Deci în sfârşit admiţi că am cel puţin o parte din darul unei ghicitoare.

- Ceea ce ai tu mamă este un dar pentru drame, pentru enigme şi pentru griji.

- Fiica mea cea sceptică. Dar şi eu te iubesc, dragă.

În cele din urmă, punându-l jos pe Milo, lăsându-se pe un genunchi şi ajutându-l pe băiat să îşi dea jos impermeabilul, Grim spuse:

- Arme? Dar, Cub, am crezut că eşti împotriva armelor.

- Nu sunt împotriva lor dacă le deţin alţi oameni, Grim. Însă eu...am avut întotdeauna o aversiune faţă de ele.

- Şi acum?

- Mi-a cam trecut.

38.

Din camera principală a adăpostului, în drum spre sala armelor, treci prin vechiul dormitor al lui Penny. De cincisprezece ani, de când s-a mutat de acasă, părinții ei au păstrat-o exact cum era în copilăria și în adolescența ei, când petrecea lunar cele câteva zile în subteran cu ei.

În parte din motive sentimentale, ei nu extinseseră sala cu arme și în vechiul ei dormitor. Sperau, de asemenea, ca eu și Penny să recunoaștem semnele iminentului Armaghedon și să ne alăturăm lor în această citadelă de supraviețuitori, înainte ca un politician, un învățat musulman nebun, un dictator țicnit, un grup de utopiști nervoși sau doar munca mistuitoare a birocrației federale să distrugă civilizația.

Nu exclud posibilitatea ca, la un moment dat, să mă adăpostesc cu ei. Totuși, înainte să mă mut aici, voi *insista* să îndepărteze din camera lui Penny posterul cu Jon Bon Jovi dezbrăcat până la talie, căci nu vreau să-i reamintească neîncetat faptul că s-a mulțumit cu mult mai puțin decât ce visa în adolescență.

Sala armelor se află lângă ultima cameră importantă din complexul lor subteran. Conține o grămadă de arme care îți taie răsuflarea, precum și rezerve de muniție care le-ar fi ajuns apărătorilor de la Alamo[1] cel puțin cinci ani.

Desigur, pe vremea când Penny era Brunhild, fusese crescută cu arme. Deși până în prezent respectase aversiunea mea de a deține o armă, de când ne căsătoriserăm îi însoțea pe părinții ei de două ori pe an la un poligon de tragere, unde ei își menținеau în formă talentul de țintași.

Eu aș fi preferat să stau în bucătărie cu Clotilda și cu Milo. Dar, pentru a-mi apăra familia, dacă doream cu adevărat să îmi depășesc aversiunea față de armele de foc, trebuia să mă uit la una și chiar să o ating, mai devreme sau mai târziu.

Penny și tatăl ei erau absorbiți de discuțiile tehnice legate de alegerea armelor disponibile pentru noi, astfel încât, deși am încercat din greu să-i ascult și să învăț, în cele din urmă nu am înțeles nimic din conversația lor, la fel cum nu înțelegeam nici galeza cu care Clotilda îl binecuvântase pe fiul meu. Curând, au reușit să facă ceea ce eu consideram de-a dreptul imposibil: au făcut ca armele să mi se pară brusc mai degrabă plictisitoare decât înfricoșătoare.

Am ieșit din sala armelor și am cutreierat prin ultima și cea mai mare încăpere din adăpost. Aici se afla dovada, dacă avusesem vreodată nevoie, că Grim și Clo nu erau nebuni, ci doar peste limită de excentrici.

---

[1] Referire la bătălia de la Alamo (23 februarie–6 martie 1836), un eveniment-cheie în cadrul războiului texan de independență (n.red.)

Supraviețuirea pentru ei nu însemna doar conservarea propriilor vieți în cazul distrugerii universale. Ei sperau totodată să conserve lucrările fundamentale ale gândirii și ale artei occidentale care a dat lumii – pentru o vreme – singurele societăți convinse că fiecare individ s-a născut cu demnitate și cu un drept de libertate date de Dumnezeu, pe care nici o autoritate nu putea să le nege sau să le limiteze.

Cărți.

Lucrări clasice ale filosofiei grecești: Aristofan... Aristotel... Platon...

Piesele lui Euripide. Plutarh despre viețile legendarilor și adevăraților greci și romani. Herodot despre istoria antică. Hipocrate despre medicină. Euclid și Arhimede despre geometrie și matematică.

Capodoperele Evului Mediu: Dante... Chaucer... Sfântul Toma d'Aquino...

De la Shakespeare la *Viața lui Samuel Johnson* de Boswell, de la Dickens la Dostoievski...

Din lucrările publicate în secolul XX, când au fost scrise cele mai multe cărți, ei păstraseră mai puțin de o sută de titluri.

Conrad, legând secolele cu *Inima întunericului*. Bellow... Churchill... Orwell... O'Connor... Pasternak... Waugh...

Păstraseră exemplare din fiecare carte. Două erau vidate în plastic, folosind un aparat de bucătărie cu care se împacheta în mod normal mâncarea, dar al treilea exemplar era pentru uzul lor.

Am ajuns astfel să cred zvonul că în unele asemenea adăposturi existau biblioteci, că poate unele ascundeau colecții cu reproduceri ale marilor opere realizate înainte de declinul Occidentului,

când scopul artei era de a celebra și de a reflecta, nu de a exagera și de a nega.

Sunt vremuri când excentricitatea extremă nu este anormală, ci doar neuniformă, ba chiar sunt vremuri când excentricitatea înseamnă înțelepciune. Tot ce pare obsedant la adăpostul familiei Boom poate fi văzut într-o altă lumină drept prudent, și tot ceea ce pare egoism poate fi ceva nobil.

Când m-am întors în sala armelor, Penny și Grimbald închideau două cutii metalice care conțineau armele și muniția pe care le aleseseră pentru noi.

Dându-mi una dintre cutii mie, Grim spuse:

– Penny te poate învăța cum să tragi piedica și cum să tragi. Dacă aș crede în reîncarnare, aș spune că într-o viață anterioară ea a fost Annie Oakley[1].

Soția mea, adorabila nebună după arme.

Grim pocni din degete.

– Oh, da! Și am și chestiile pentru care m-a sunat Milo.

Într-un moment de confuzie, am crezut că voia să spună că băiatul nostru îi ceruse arme pentru el însuși.

– Nu, nu, spuse Grimbald. Acum o lună m-a sunat să-mi spună că are nevoie de o serie de drăcii electronice și de microcipuri foarte specializate.

– Dar îi iau întotdeauna tot ce vrea.

Întorcându-se de lângă noi și scotocind prin sala armelor, ca Thor încercând să își aducă aminte

---

[1] Annie Oakley, născută Phoebe Ann Mosey, a fost un țintaș de elită extrem de talentat, care a jucat un rol important în spectacolul *Buffalo Bill's Wild West* (n.red.)

unde a depozitat ultima grămadă de trăsnete, Grim spuse:

- Oh, nu ai fi putut să obții chestiile astea. Sunt interzise.

- Interzise de către cine?

- De guvern. Scoase o valiză mică dintr-un dulap. Trebuie să ai contacte pe piața neagră.

- De ce?

Întorcându-se cu valiza, Grimbald zâmbi și ne făcu cu ochiul.

- Ei bine, hai să spunem doar că aceste articole au... aplicație militară.

Eu și Penny am schimbat zece mii de cuvinte de îngrijorare doar dintr-o privire.

- Ce pune la cale puștiul? întrebă Grimbald.

- Ceva foarte diferit de un aparat de comunicații interstelare, am spus eu. Asta e tot ce știm.

- Într-o bună zi o să realizeze ceva spectaculos, declară Grimbald.

- Suntem pe jumătate speriați de asta, am replicat eu.

39.

Când ne-am întors în bucătărie, Milo stătea pe un scaun, în timp ce Clotilda, trebăluind cu frenezie pe lângă soba cu lemne, îl încânta cu ceea ce aflase ea despre viitor din zațul de la cafeaua de dimineață.

Când Grim îi spuse lui Milo că valiza conținea piesele electronice interzise, Penny interveni:

– Sunt surprinsă că l-ai obligat pe bunicul tău să comită o infracțiune.

– Ei, bine, scumpete, o mustră Grim, am cumpărat arme ilegale aproape toată viața. Chestiile astea nu sunt arme. Sunt doar o mică favoare pentru singurul meu nepot.

Evident rușinat, Milo spuse:

– Nu este o infracțiune așa de mare, mami. Și apoi, nu o să fac nimic rău cu chestiile astea.

– Ce ai de gând să faci cu ele? am întrebat eu.

– Chestia asta super.

– Ce chestie?

– E genul de lucru pe care nu-l poți descrie.

– Nu poți sau nu vrei?

– E genul de lucru pe care trebuie să-l experimentezi, continuă Milo.

- Când o să-l experimentăm?

Băiatul ridică din umeri

- Cândva.

Clotilda făcu o încercare de a ne convinge să-l lăsăm pe Milo cu ei în buncăr.

- Casa voastră a sărit în aer, aveți nevoie de arme. Nu e treaba noastră, dar e clar că aveți ceva probleme, și el ar fi mai în siguranță aici.

- Sigur că e treaba voastră, mamă, spuse Penny. Și i-am relatat lui tata versiunea scurtă când eram în sala armelor. Sinceră să fiu, adăugă ea, poate ar trebui să-l lăsăm pe Milo aici.

Înainte să pot răspunde, Milo rosti într-o șoaptă care păru un adevărat țipăt:

- Dacă nu mă luați, veți fi omorâți amândoi.

Ochii lui albaștri erau și mai convingători decât ai mamei sale. Se uită fix la mine, apoi la Penny.

- Aveți nevoie de mine, îi zise mamei lui. Încă nu știți de ce, dar veți descoperi.

Își îndreptă din nou atenția către mine. Fața lui drăguță era cea a unui copil, dar ochii erau ai unui adult care privise în abis și nu se temea să repete experiența.

Tot pe un ton liniștit, el adăugă:

- Sunt mic, sunt tânăr... și sunt așa de diferit. Întotdeauna ați respectat această diferență și ați avut mereu încredere în ea. Acum aveți încredere în mine! Există un motiv pentru care sunt așa cum sunt și există un motiv pentru care m-am născut în această familie. Întotdeauna există un motiv. Suntem sortiți să fim împreună.

Niciodată nu i se potrivise mai bine ca acum porecla Spiridușul.

- În regulă? am întrebat-o pe Penny.

Ea încuviință din cap.

– În regulă.

– Când Milo zâmbi, am descoperit că zâmbetul lui era contagios.

Clotilda luă un ou dintr-un coș împletit și îl izbi de podea. Preț de o clipă, studie cum se împrăștiau albușul, gălbenușul și coaja.

– Are dreptate. Dacă nu îl luați cu voi, nu o să vă mai vedem pe nici unul dintre voi vreodată.

De pe poziția înaltă a scaunului său, Milo supraviețui oului distrus, apoi zâmbi către bunicul său.

– Bunica e tare haioasă.

– E haioasă foc, aprobă Grimbald și zâmbi cu afecțiune spre soția lui. Îmi amintesc când am văzut-o prima dată – o prezență așa de strălucitoare în pădure, aplecată în genunchi, cu brațele până la cot în carcasa unei căprioare.

O îmbujorare de fetișcană coloră chipul lui Clo în timp ce era absorbită de această amintire romantică.

– După ce o împuști, curățând-o în pădure eviți să faci mai târziu mizerie acasă. Dar există întotdeauna pericolul ca mirosul de sânge să ademenească animale înfometate. Bunicul tău stătea în umbra copacilor și, când mi-am ridicat privirea, am crezut că este un urs.

– S-a deplasat așa de repede de la carcasă la pușcă, își aminti Grim, că era să devin a doua pradă a ei pe ziua aceea.

El și Clo râdeau, iar ea spuse:

– Dar apoi el a rostit: „Am văzut-o pe Diana, zeița romană a vânătorii și a lunii, aici în lumina zilei, și e mai strălucitoare ca soarele."

– Grimpa chiar a spus asta? întrebă Milo.

– Chiar așa. Și am știut imediat că trebuie fie să-l împușc, fie să mă mărit cu el.

Fiindcă ascultase povestea asta de nenumărate ori, Penny era mai puțin vrăjită decât Milo.

– Ne așteaptă un drum lung. Ar trebui să plecăm. Unde este Lassie?

– Probabil în cutia pentru cartofi, își dădu cu părerea Milo.

– Ți-am spus, drăguțule, cutia este goală, îi reaminti Clotilda. Am uitat să o umplu luna trecută, și i-am folosit pe ultimii pentru mâncarea de azi.

– De aceea este acolo, bunico. Este un loc răcoros, întunecat, liniștit și miroase bine. Câteodată, Lassie are nevoie de un loc răcoros, întunecat și liniștit.

În colțul nord-vestic al bucătăriei, două cutii erau încastrate în podeaua de piatră, două pivnițe mici cu pereții din beton, una pentru cartofi și cealaltă pentru ceapă.

Eu, Clotilda și Penny ne-am adunat laolaltă când Grimbald ridică ușor capacul de lemn cu balama de pe cutia pentru cartofi.

Din spațiul de un metru douăzeci pe un metru cincizeci, la un metru jumătate sub noi, așezată confortabil pe un pat de saci goi de cartofi, Lassie ne aruncă o privire și căscă.

– Capacul e greu. Cum a intrat acolo? întrebă Clotilda.

– Ca de obicei.

– Și cum face de obicei?

– Habar n-am!

40.

Cum ne aștepta un drum lung până la destinație, am plecat de la adăpostul familiei Boom într-o lume întunecată, cu ploaie și pericole.

Am descoperit că vizita la Grim și la Clotilda fusese energizantă, dar reîmprospătarea minții și a spiritului pieri curând după ce am pornit la drum.

Cum Penny trăsese un pui de somn de vreo două ore la casa din peninsulă, reușise să recupereze puțin din somnul pierdut în noaptea trecută, când Shearman Waxx ne electrocutase. Pentru a putea a țipi și eu, conduse ea prima bucată de drum din călătoria noastră spre nord.

Pe scaunul din spate, folosind o lanternă, Milo examina articolele pe care bunicul său le obținuse de pe piața neagră, în timp ce Lassie le adulmeca cu zgomot. Băigui emoționat ceva pentru el însuși – sau poate pentru câine.

Ștergătoarele ar fi trebuit să fie la fel de eficiente ca pandantivul strălucitor al unui hipnotizator. Pe autostradă, zgomotul cauciucurilor ar fi trebuit să fie ca un sedativ.

Totuși, în cele mai bune circumstanțe, îmi era greu să dorm într-un vehicul aflat în mișcare. Lucru

sigur, forța primară definitorie a vieții mele a fost o curiozitate legată de locul spre care mă îndrept, nu peste o zi sau peste o săptămână, ci mai degrabă o curiozitate legată de locul unde aș putea ajunge în cele din urmă. Mișcarea unei mașini aprinde în mine această curiozitate de-o viață, care este atât o dorință arzătoare, cât și o nevoie de a ști, și kilometru cu kilometru devin tot mai neliniștit.

Cu ochii închiși, i-am spus lui Penny:

– Câteodată îmi fac griji pentru Milo. La adăpost, mi-am dat seama că ai avut o copilărie ca a lui. Educată acasă. Fără prieteni de vârsta ta. Lumea ta se limita la propria familie – un fel de izolare. Care erau aspectele negative ale unei asemenea copilării?

– Nu au existat, zise ea fără ezitare. Crescând într-o familie iubitoare, cu părinți care au umor, bun-simț și un simț al realității – asta nu înseamnă izolare, ci un adevărat rai.

Iubesc sunetul vocii ei la fel cum ador să-i privesc fața. Cu ochii închiși, nu puteam să-i văd frumusețea, dar o puteam auzi.

– Mai mult decât un rai, continuă ea. E un sanctuar, unde poți decide cine ești și ce crezi despre lume înainte ca lumea să *îți spună* cine ești și ce ar trebui să gândești despre ea.

– Tu ai avut talentul tău, să scrii și să desenezi, așa cum Milo are un talent pentru... ceva. Nu te-ai întrebat dacă mai puțină izolare și o experiență mai vastă în tinerețe te-ar fi transformat într-un altfel de artist?

– Unul care nu aș fi vrut să fiu. Când m-am hotărât să studiez artele, nu îmi doream decât să-mi îmbunătățesc tehnica. Aveam deja propriile teorii

despre artă, așa că ideile profesorilor mei înfumurați nu m-au corupt.

Am mers în liniște. Apoi eu am spus:

– Ce lume magică – părinți ca ai tăi, trăind așa, crescând o minune ca tine.

– Nu sunt o minune mai mare ca altcineva. Și asta face ca lumea să fie magică. Orice copil este o sămânță de minune – care este sau nu udată. Când eram copil, îmi plăcea să cobor în refugiu. Era desprins parcă din opera lui Tolkien, o casă de hobbit.

Am deschis ochii. Dealurile care șerpuiau și autostrada cu șase benzi păreau a nu aștepta lumina farurilor, ci se dizolvau înainte ca acele raze să dezvăluie mai mult. Drumul, alt indicator, parapetul, peisajul se topeau în ploaia nimicitoare, iar noi păream a ne grăbi întotdeauna către un mal abrupt și către un abis.

– Șaptezeci la sută dintre oamenii aflați în închisoare au crescut fără un tată în casă, spuse ea. Eu am fost norocoasă – am avut un tată și jumătate.

Când am închis ochii, imaginea lumii care se topea rămase cu mine și mă purtă în lumea viselor.

Eram din nou pierdut și singur, mergeam pe o autostradă părăsită care șerpuia prin apartamente banale și nici măcar un nor nu împodobea cerul, nici un curent nu mișca aerul, nici o pasăre nu zbura, nici o linie nu despărțea asfaltul în benzi, și singurul detaliu izbitor era urma de sânge care ducea spre un orizont ce nu putea fi clar deosebit.

Sunetul telefonului meu mobil mă trezi. Era telefonul meu obișnuit, nu cel de unică folosință.

Când l-am scos din buzunarul cămășii, Penny spuse:

– Oare e bine?

Am ezitat, dar apoi am preluat apelul.

John Clitherow, autorul cărții *Mr. Bluebird*, pe care Waxx o atacase cu sălbăticie zise:

– Cullen, trebuie să îți spun cum au murit soția și fiicele mele.

41.

– Trebuie să îți spun, repetă John Clitherow. Trebuie.

Fiindcă alunecasem în somn, m-am așezat mai bine pe scaun și am văzut că ajunseserăm pe o porțiune izolată a autostrăzii, cu puține lumini vizibile pe dealurile care o flancau.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta. Am făcut ceva cercetări, știu despre ai tăi. Este așa de... este oribil.

Suferința din vocea lui era firavă, dar nu mai puțin tulburătoare, așa cum marginea unui cuțit ascuțit este subțire, dar taie.

– Imediat după ce poliția din Michigan m-a sunat să îmi spună că au găsit corpurile părinților mei – în ce condiții, ce brutalitate! –, le-am spus despre Waxx, despre recenzie, despre pisica mea moartă. Nu au făcut nimic cu aceste informații, Cullen. *Nimic*. De ce? Și apoi Waxx a sunat iar. A spus doar: „Următorul" și a închis. Era nebun – și serios. Spusese „condamnat", iar părinții mei erau dintr-odată morți. Dar cine avea să creadă... destul de repede ca să salveze restul familiei? Nu poliția.

Așa că le-am luat pe Margaret, soția mea, și pe cele două fete și am fugit. Voiam ca ele să fie într-un loc sigur înainte să mă duc iar la poliție. Nu eram urmăriți. *Știu* că nu eram.

L-am auzit înghițind cu greu, apoi încă o dată.

Când m-am uitat la Penny, ea îmi întoarse privirea.

– Clitherow? a întrebat ea, iar eu am dat aprobator din cap.

– Am condus peste o sută cincizeci de kilometri, continuă el. Fără destinație, îndepărtându-ne de locurile în care el se aștepta să ne găsească. Era mai rău ca frica, Cullen, nu avea nici o legătură cu intelectul sau cu imaginația, era *spaimă* nediluată, nervi bruți. Frica poate fi controlată prin voință, dar eu nu puteam să controlez ceea ce simțeam. Apoi... distanța m-a făcut să mă simt mai bine. Dumnezeu să mă ajute, m-am simțit oarecum în siguranță.

Ploaia se înteți și părea să se abată asupra noastră mai vijelioasă decât înainte. Penny ajustă viteza ștergătoarelor, astfel că lamele lor se arcuiau mai repede, loveau mai puternic.

– Ne-am oprit la un motel oarecare, continuă John. O cameră cu două paturi mari. Nu era genul de loc unde am fi stat în mod normal – ceea ce părea chiar mai sigur. Eu și Margie puteam să ne punem ordine în gânduri, să decidem ce facem mai departe. Emily și Sarah, fetele noastre, de doar șase și șapte ani, nu știau că bunicii lor fuseseră omorâți, dar erau copii sensibili, simțeau că era ceva în neregulă.

Suferința firavă din vocea lui deveni mai ascuțită acum, durere din trecut, chin pasager, dar

tot mai tăios pe măsură ce se apropia de amintirea următoarei pierderi.

– Pentru fete, eu și Margie am încercat să facem ca această excursie să pară un soi de vacanță. Le-am dus la un restaurant dedicat copiilor. Ne-am întors la motel, și fetele au adormit repede în unul dintre paturi, în ciuda știrilor de la televizor. Margie dorea să facă un duș fierbinte. A închis ușa de la baie ca să nu le deranjeze pe fete. Eu mă uitam... mă uitam... la știri.

Un Peterbilt vui pe lângă Mountaineer, deoarece mergea prea repede pentru condițiile de drum, aruncând un val de apă din băltoaca de pe șosea. Cascadele copleșiră ștergătoarele, anulându-ne practic vizibilitatea. Nu mai zăream nimic în față.

– Mi s-a părut că văd ceva la știri despre părinții mei, dar nu era nimic. Apoi... Margie stătea de mult timp în baie. Am bătut la ușă, dar ea nu a răspuns. Am intrat ca să văd dacă era bine, dar ea... ea nu era acolo.

John făcu o pauză. Respirația lui era rapidă și superficială. Înainte să se accelereze, el încercă să o controleze.

În mod obișnuit, pe o vreme așa de nebună, i-aș fi sugerat lui Penny să oprească pe marginea autostrăzii și să aștepte să se mai potolească ploaia. Dar orice oprire în această noapte singuratică părea o invitație la Moarte, și am preferat să ne avântăm pe jumătate orbi în ploaia torențială.

– Dușul curgea, ușa de la cabina de duș era deschisă, continuă John. Lenjeria și capotul ei stăteau pe jos. Era o fereastră mată cu închidere dublă. Cadrul de jos era deschis, draperiile – umflate. Cum putuse să o ia așa în liniște, fără luptă? Am

ieșit afară pe fereastră. În spatele motelului era un câmp, un câmp nesfârșit, și, în depărtare, un șir de copaci, toți vizibili la lumina lunii pline, și nimeni acolo, nimeni.

Penny îmi șopti numele, dorind să știe ce îmi spunea John. M-am uitat la ea, dar am clătinat din cap.

Imaginea ei mi-a sporit neliniștea – că ea ar putea să dispară ca Margaret Clitherow, că ar putea-o lua pe după un colț și ar dispărea până să apuc s-o urmez, că ar putea trece dintr-o cameră în alta până ar dispărea pentru totdeauna.

– Motelul avea trei aripi. M-am dus către partea din față, reluă John, fiind sigur că am văzut cum era forțată să urce într-o mașină. Dar noaptea era liniștită. Nu se vedea nimeni. Doar recepționerul de la motel, care se uita la televizor. Apoi am văzut că ușa de la camera noastră era deschisă. Am crezut... am *știut*... că le lăsasem singure pe fete și că nu mai erau nici ele acolo.

Alt camion mare intră în depășire, luminile lui estompându-se în clipa când valurile de apă ne orbiră. Penny luă piciorul de pe accelerație pentru a lăsa mașina să ne depășească mai repede, deși mie îmi venea să-i spun să țină pedala apăsată.

– Dar, în camera de motel, fetele dormeau, așa cum le lăsasem. Pe al doilea pat... strălucind pe cearșaf... inelul de logodnă și verigheta lui Margie. Atunci am știut că era moartă sau aproape moartă. Waxx nu m-ar fi tachinat cu inelele dacă era în apropiere, unde aș fi putut să o găsesc. Să explic asta la poliție într-un oraș străin – nici o șansă. Ei ar fi crezut că m-a părăsit. Inelele lăsate pe pat demonstrau asta. Nici un răpitor nu ar lăsa inelele.

Waxx o făcuse o dată, așa că putea să o facă și a doua oară, aveau să urmeze fetele. Trebuia să mă gândesc doar la fete.

Vinovăția îi deforma vocea. El credea că dăduse greș în cazul lui Margaret. Chiar dacă asta nu era adevărat, el avea să creadă întotdeauna asta.

– Nu te grăbi, i-am zis eu. Dacă este prea mult pentru tine acum, poți să mă suni mai târziu. Sau să nu mai continui.

– Nu, trebuie să-ți spun. Nu înțelegi. *Trebuie* să îți spun. Trase adânc aer în piept. Așa că am aruncat în valize puținul pe care îl scosesem. Emily și Sarah dormeau așa de bine, încât s-au mișcat foarte puțin când le-am dus în mașina noastră și le-am pus centura de siguranță. Când am plecat, nu ne-a urmărit nimeni. Dar nu ne urmărise nimeni nici de acasă până la motel, nu ne urmărise nimeni pe o distanță de o sută cincizeci de kilometri.

– Cartea de credit, am spus, amintindu-mi avertismentele pe care ni le dăduse el.

– Da. M-am gândit la cardul American Express pe care l-am folosit la motel. Vezi în filme, pot să îți urmărească viața în felul ăsta. Dar nu era vorba despre FBI. Ci despre un critic literar absurd, care nu avea mai multe resurse de urmărire decât mine. Poate pusese ceva pe mașina noastră.

– Un fel de emițător sau ceva, am spus eu.

– Așa că am găsit un cartier rezidențial, cu mașini parcate pe alei. Am început să caut cheile pe la parasolare, pe sub scaune. Nu îmi venea să cred la ce risc mă expuneam. Eram nebun de groază gândindu-mă la cele două fete ale mele. Am furat un Chrysler PT Cruiser, am pus gențile în el, am mutat fetele din mașina noastră. Emily a mormăit, dar am liniștit-o ca să adoarmă.

În timp ce Penny se chiora prin parbrizul murdar, ploaia persista, dar deodată traficul dispăru. Oglinzile reflectau golul din spatele Mountaineerului. În față, nu erau vizibile stopurile altor mașini. Dincolo de raza de acțiune a farurilor, autostrada deveni o nervură ascunsă în trupul umed al nopții, și am gonit înainte ca o embolie către un necunoscut, dar inevitabil moment al distrugerii.

– Asta a fost pe coasta de est, spuse John. Noi locuiam în statul New York, dar ajunseserăm în Pennsylvania. Când am luat PT Cruiserul, am continuat să merg spre sud. Agentul meu, Jerry Simons, locuia în Manhattan, însă deținea o casă de vacanță pe un teren de două hectare, în ținutul Bucks, unde își petrecea weekendurile în timpul verii. Eu și Margie stătuserăm acolo o dată, timp de o săptămână. Acum, la sfârșit de iunie, nu știam dacă Jerry folosea locul. L-am sunat pe telefonul mobil, l-am prins la New York, am inventat o poveste cum că aș avea nevoie de izolare pentru a termina romanul. Casa era disponibilă. Știam unde era ascunsă cheia de rezervă. Eu și fetele am ajuns acolo în trei ore.

În acest punct, emoția controlată cu greu cu care John Clitherow relata aceste evenimente sugera că eu eram primul căruia îi spunea povestea în aproape trei ani și că nevoia lui de a se despovăra era acută. Rapiditatea cu care vorbea părea izvorâtă dintr-o hotărâre de a împărtăși informații care ar putea să mă ferească de pierderi ca acelea suferite de el.

Când a ajuns cu povestea la casa din Bucks, atitudinea și tonul lui se schimbară. Graba se

atenuă, la fel și tonul de vinovăție din descrierea lui. Suferința care se acutizase până la chin acum se micșorase până la o insensibilitate rece, și vocea îl deveni monotonă, cadența – lentă.

– Nu am putut dormi în noaptea aceea în Buck. Am stat într-un fotoliu în dormitor, supraveghindu-le pe fete, sfâșiat de durere, de vină și de frică. Mă uram și îmi uram neputința. Ura de sine este epuizantă. După apariția zorilor am adormit în fotoliu. M-am trezit și am văzut că fetele dispăruseră. M-am împleticit ca un bețiv prin casă, căutându-le. Înainte să le găsesc în camera de zi, le-am auzit țipând.

Aparenta indiferență din vocea lui Clitherow nu era stoicism sau o suprimare intenționată a sentimentelor. Era apatie, consecință a faptului că ajunsese la capătul puterilor. Simțise prea mult pentru o perioadă prea mare de timp și era stors de sentimente și de dorința de a simți.

– În camera de zi, Emily și Sarah, încă în pijamale, au alergat către mine, plângând, țipând. Mi-am deschis larg brațele, dar m-au îndepărtat, s-au ferit de mine. Au alergat spre bucătărie, pe scările din spate. Și am văzut că se uitaseră la televizor. Și am văzut pe ecran... soția mea, goală și legată cu un lanț de perete. Încă în viață. Și un om, cu fața acoperită de o glugă, și el... și el... o tăia.

Ascultându-l pe John Clitherow, telefonul mobil devenise alunecos în mâna mea. L-am ținut strâns.

– Și nu le-am mai auzit pe fete țipând, continuă el. M-am dus sus să le caut. Dar nu erau în dormitorul în care dormiseră, unde le vegheasem. Și nici în camera alăturată sau în următoarea. Nici jos.

Nici în spatele casei. Dispăruseră. Și nu le-am mai găsit niciodată.

Deodată, am vrut să-i spun lui Penny să o ia pe prima ieșire, să se îndepărteze de locul spre care ne îndreptam. Nu eram detectivi, nu știam cum să adunăm dovezi și să construim un caz. În plus, dacă mergeam pe unde fusese Waxx, dacă reușeam să dovedim trecutul lui, mai mult ca sigur avea să ne găsească. Umbra prădătorului nu este un loc în care prada să se poată ascunde.

John Clitherow trecuse printr-un coșmar pe care vocea lui calmă nu reușea să-l facă mai puțin înspăimântător.

– M-am dus înapoi în camera de zi, unde soția mea era încă la televizor. Și încă îi făcea unele lucruri. Și pe jos, în fața televizorului, erau pijamalele pe care le purtau fetele mele când ieșiseră țipând din cameră; îmi fuseseră aduse la fel ca inelele soției mele. Am încercat să scot DVD-ul din aparat, dar nu era nici un DVD. Am schimbat canalul. Murea pe toate canalele. Și atunci mi s-a întâmplat ceva, nu îmi amintesc cu claritate, dar cred că am spart ecranul televizorului cu o lampă. Știam că Jerry avea o armă în casă. Am căutat-o, am găsit-o și am încărcat-o cu un rând de cartușe. Aveam de gând să mă sinucid.

Nu i-am spus nimic lui Clitherow pentru o vreme. Nimic din ceea ce puteam să rostesc nu ar fi contat. Nu avea nevoie să mă audă vorbind ca să știe că îl ascultam.

Vocea lui părea mai fără viață ca oricând.

– Poate că nu am avut curajul să mă sinucid sau poate că toți anii în care am crezut în sanctitatea vieții au făcut sinuciderea imposibilă. Încet, încet

am început să îmi doresc să-l ucid pe Waxx mai mult decât îmi doream să mor. Așa că am mai pus nouă cartușe în armă. Și l-am așteptat. Și au trecut trei zile. Și a sunat telefonul. Waxx a spus doar: „Verandă". Și pe veranda din spate am găsit un DVD.

În mod evident, Penny și-a dat seama din expresia și din postura mea că eram sclavul unui dezgust absolut, care aproape mă paralizase. Mâna mea dreaptă era strânsă pumn pe coapsă, și ea mi-a cuprins-o cu mâna ei dreaptă.

– Timp de o zi, nu am putut să mă uit la DVD. Apoi am îndrăznit. Fetele mele erau legate de un perete. Probabil că fuseseră antrenate, li se promisese milă dacă acceptau să coopereze, pentru că strigau și implorau în fața camerei de filmat: „Tati, nu ne face iar rău. Tati, lasă-ne să plecăm." Și apoi. Și apoi ele... Și a început groaza, și l-am oprit. DVD-ul era dovada, însă o dovadă care mă acuza pe mine pe nedrept.

Accelerând în ploaia rece, grăbiți în noaptea neagră, am fi ajuns în cele din urmă într-un zid, nu de piatră, ci de întuneric solidificat, dens ca fierul și de o răutate desăvârșită al lui Shearman Waxx.

– Nu știu ce a făcut cu rămășițele lor. De atunci, am supraviețuit. Sperând că o să-l găsesc și o să-l ucid. Acum îmi dau seama că a fost o iluzie. El nu poate fi atins, Cullen. El e noaptea însăși.

John ezită și apoi se abătu pe o alee a filosofiei depresive.

– Inocentul moare, ticălosul prosperă. Cu o abilitate ieșită din comun de a transforma adevărul, omul rău pretinde că e nobil, și ceilalți abandonează

rațiunea, se pleacă în fața lui și acceptă orice fel de sclavie.

Cândva un om cu credință, cu încredere în bunul-simț al omului mediu, Clitherow părea surprins acum să se audă pronunțând acele cuvinte sumbre, așa că trase adânc aer în piept și reveni la Waxx.

– El este de neatins, fără îndurare. Cullen, tu crezi că ai scăpat de el. Dar nu a vrut ca vreunul dintre voi să moară în explozia casei. A vrut doar să v-o ia. Dacă nu aș fi telefonat, dacă nu v-aș fi spus să plecați, ar fi sunat să te avertizeze.

De aici se înțelegea că Waxx îmi monitoriza telefoanele, și nu numai că știa că îmi telefonase Clitherow, ci știa și ce-mi spusese.

– Cullen, el nu a vrut ca vreunul dintre voi să moară în explozie pentru că vrea să ne transforme în ruine, pas cu pas, nu dintr-odată. Și acum sunt în turnul *de Paris* cu...

Un sunet deplorabil se auzi în telefon și în primă fază am crezut că emoția revenise la Clitherow cu o lovitură bruscă, că se îneca de durere.

O clipă mai târziu, mi-am dat seama că era mai degrabă agonie decât suferință. Urmă un sunet care nu era al scriitorului: un zgomot spintecător, malițios și umed. Ascultam cum era omorât un om.

Telefonul îi căzu din mână și se lovi de podea, dar convorbirea nu se întrerupse. Pe scurt, chinurile morții sale răzbăteau de la distanță.

Apoi urmă bufnitura unui corp care se prăbușea. Probabil că ajunsese cu capul aproape de telefon, pentru că l-am auzit clar. Părea că încerca în același timp să tragă aer în piept și să vomite.

Mi-am imaginat că gâtul îi fusese tăiat, că se îneca în propriul sânge.

M-am rugat să se termine chinul lui şi în acelaşi timp am sperat la un ultim cuvânt gâlgâit, la o revelaţie.

În câteva secunde, Clitherow era terminat şi tăcut.

Mai devreme, când se emoţionase şi îi sugerasem să mă sune mai târziu, zisese ceva care acum căpătase un alt înţeles: „Trebuie să îţi spun. Nu înţelegi. Trebuie *să îţi spun.*"

Nu fusese surprins în timpul convorbirii de către criminalul său. Erau împreună când mă sunase. Sub ameninţarea cuţitului, John Clitherow fusese forţat să repete îngrozitoarea poveste a distrugerii familiei sale atât pentru beneficiul meu, cât şi pentru umilirea lui.

În faţa mea, rafale puternice de ploaie loveau parbrizul.

La un moment dat, după ce îmi telefonase la noi acasă, John căzuse în mâinile lui Waxx. Folosise un telefon de unică folosinţă, dar sunase pe numărul meu din agenda telefonică, fără să ştie că Waxx era deja pe urmele mele şi că, într-un fel, asta îi semnase condamnarea.

Am trecut pe lângă o maşină parcată pe marginea şoselei. Am reuşit să o văd doar o fracţiune de secundă printre picăturile de ploaie, dar mi s-a părut că era un SUV negru. Nu era un Cadillac Escalade, cu siguranţă, nu. Waxx nu putea fi peste tot în acelaşi timp. Nu se vedeau faruri în spatele nostru.

Din telefon, de la locul crimei, se auzeau alte zgomote: criminalul era în mişcare. Bâjbâi după telefon pentru a-l ridica. Apoi se auzi respiraţia lui înceată şi regulată.

Hotărât să nu fiu eu primul care vorbea, îl ascultam în timp ce el mă asculta pe mine. Însă nu am reușit să mă abțin prea mult și, deși știam cine trebuia să fi fost, am întrebat:

– Cine e la telefon?

Vocea lui era joasă și gravă, plină de un umor fals care nu putea să-i mascheze amenințarea din glas.

– Salut, frate.

Ăsta nu era Shearman Waxx, decât dacă era un individ cu mai multe voci.

– Frate, zise el, mai ești pe față?

– Nu sunt fratele tău, am replicat eu.

– Toți oamenii sunt frații mei, mă asigură el.

– Waxx? Tu ești? Cine e?

– Sunt ucigașul fratelui meu, a spus el. Râsul lui încet era hidos.

Am deschis fereastra din dreptul meu, am închis telefonul și l-am aruncat în noapte.

42.

Cu douăzeci de minute înainte de miezul nopții, Penny ieși de pe autostradă la prima oprire pentru camioane care apăru după ce am aruncat telefonul. Vremea rea făcuse autocamioanele cu semiremorcă să întârzie, așa că șoferii nu se lungiseră la cină. Parcarea era în mare parte goală și treburile lâncezeau.

Ea opri la adăpostul uneia dintre cele câteva benzinării, unde mașina noastră era singura de la pompe. Am ieșit, lăsându-i pe Milo și pe Lassie adormiți pe bancheta din spate.

Nici unul dintre noi nu a socotit înțelept să folosim cartea de credit. Nu prea îmi venea să mă îndepărtez de ea și de Milo, dar m-am grăbit să plătesc pentru a debloca pompa.

Casierul era un tip cam volubil, care molfăia ceva, dotat, fără îndoială, cu o mulțime de povești cu care să te țină de vorbă. Era un material bun pentru un scriitor, dar nici nu eram în Florida și nici nu făceam documentare pentru o carte.

M-am prefăcut că nu știu engleză și am inventat o limbă a mea cvasislavă, care complica

comunicarea suficient cât să-l descurajeze fără să-l insulte. Până m-am întors la Mountaineer, Penny avea furtunul băgat în rezervor și numerele se roteau pe totalizator.

Dincolo de benzinărie, în noaptea fără vânt, ploaia cădea în fire așa de drepte, că liniile perfecte ar fi trebuit să dovedească legea gravitației oricărei persoane suspicioase – și sigur există destule, având în vedere faptul că trăim într-o eră de ignoranță entuziastă, când ceva cunoscut de secole nu este numai suspectat, ci chiar considerat demn de a fi respins în favoarea unei noi teorii mai atractive pentru starurile de cinema și pentru muzicienii rock cu gândire profundă.

În ciuda avertismentului lui Milo cum că el era un copil, dar nu unul oarecare, nu voiam să audă despre uciderea brutală a lui John Clitherow sau despre soarta soției și a fiicelor lui. I-am oferit lui Penny versiunea scurtă, dar nu am scutit-o de adevărul crunt.

Deși nu a spus că povestea mea i-a deschis apetitul, a primit bine detaliile înfiorătoare, uitându-se cu îngrijorare la ferestrele din spate ale Mountaineerului, în direcția fiului nostru care dormea, doar de vreo treizeci sau patruzeci de ori.

A băgat benzină și a așezat furtunul în suport, dar am rămas amândoi în picioare sub adăpost, în vreme ce vălătucii palizi ai respirației noastre se ridicau în aerul rece.

– Deci Waxx are un partener, spuse ea. Un psihopat drept cel mai bun prieten.

– Și pare o adevărată comoară.

– Așa se explică faptul că a putut să facă atât de multe, așa de repede.

– John Clitherow a zis că e fără îndurare. E mai ușor să nu arăți îndurare când ai o armată la dispoziție.

– Ce dracu' înseamnă toate astea, Cubby? Azi-dimineață, Clitherow ți-a spus că Waxx nu era doar un critic cu păreri, ci un critic cu un plan. *Ce* plan?

– Nu cred că știa. Pur și simplu, asta simțea. Dar poate un nebun să aibă un plan altfel decât nebunesc? Dacă i-am cunoaște planul, tot nu l-am înțelege sau nu am putea să ne ocupăm de Waxx într-un mod mai eficient. Tot ar fi nebun, iar țicniții sunt imprevizibili.

– Nu sunt sigură că poate fi catalogat ca nebun.

– Ai grijă, iubito, sau o să cred că poți fi *tu* catalogată astfel.

– Oh, spuse ea, el este nebun în toată regula, bine, dar este unul din clasa de elită, care stabilește regulile culturii, inclusiv cine poate fi catalogat și cine nu. Ei nu se bagă la zdup pe ei înșiși. Ei țin cheia.

– Țăcăniți care au sub control azilul, nu?

– Ai de gând să te faci că nu ai observat?

– Se pare că ești gata să îți construiești propriul buncăr.

– Să nu crezi că nu m-am gândit.

– Ascultă, Penny, acum trebuie să ne schimbăm planurile.

– Să schimbăm ce planuri? Landulf?

Thomas Landulf, autorul cărții *Șoimarul și călugărul*, faimos pentru că și-a torturat cu cruzime și și-a omorât soția și fiica înainte să își dea foc, a trăit și a murit într-o comunitate mică din California, nu departe de granița cu Oregon, un loc numit Smokeville. Într-acolo ne îndreptam.

În disperarea noastră, crimele lui Lundulf par să fie singurul punct de pornire pentru construirea cazului împotriva lui Waxx. Dacă Landulf fusese un tip plăcut în Smokeville, era posibil ca localnicii să nu fi crezut povestea oficială. Poate știu lucruri care nu au fost niciodată discutate la anchetă sau nu au fost raportate în mass-media, lucruri care ne-ar putea ajuta.

– Clitherow este o lecție pentru noi. El era în siguranță. Apoi a încercat să ne ajute. În felul acesta, i-a oferit lui Waxx șansa să câștige o nouă luptă. Dacă începem să facem vâlvă în Smokeville, poate Waxx sau amicul lui, fratele întregii umanități, va auzi despre asta.

Privirea pe care mi-a aruncat-o nu era una pe care aș fi imortalizat-o pentru a o păstra pentru totdeauna în albumul nostru cu amintiri.

– Deci ce vrei să faci în schimb? întrebă ea. Vrei să te duci la casa lui Waxx din Laguna Beach, să bați la ușă și să-l înfrunți?

– Nu, mulțumesc, în nici un caz. Am văzut *Tăcerea mieilor*. Știu ce li se întâmplă oamenilor care intră în casa domnului Gumb.

– Atunci care este Planul tău B?

Am ascultat cu atenție, dar nu m-am auzit spunând nimic. Doar vălătucii înghețați ai propriei respirații îmi ieșeau din gura căscată.

– Tu vrei să renunțăm la viețile noastre și să fim mereu pe fugă, asemenea lui Clitherow? întrebă ea.

– Nu, nu. Știu că nu o să meargă. Noi, familia Greenwich, suntem fugari de felul nostru, însă nu și voi, familia Boom.

– Ai al naibii de mare dreptate! Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să mergem la Smokeville.

Am stat acolo încuviințând din cap ca un prost, ca un câine din ăla ciudat care dă întruna din cap.

– Am terminat discuția?

– Ei bine, se pare că nu sunt în stare să îmi susțin punctul de vedere, deci cred că am terminat.

– Bine. Suntem probabil la trei ore de San Francisco. Conduci tu. E rândul meu să trag un pui de somn.

M-am urcat la volan. Ea se ghemui pe scaunul din dreapta.

Pe bancheta din spate, Milo dormea, iar Lassie îi urma exemplul, dar, în același timp, dădea vânturi. Din fericire, când elimina gaze, cățeaua producea niște sunete asemănătoare cu cele de flaut, neînsoțite însă și de vreo putoare. Fără să latre, fără să pută, părea că făcea tot posibilul să nu deranjeze.

În timp ce urmam lunga rampă de intrare pe autostradă, Penny spuse:

– Care a fost ultimul lucru pe care Clitherow l-a spus, partea aia care nu avea nici un sens, chiar înainte să-i taie gâtul?

– Cred că a fost „și acum sunt în turnul *de Paris* cu..." Apoi doar zgomote și gâlgâieli.

– *De Paris*. Al Parisului. Turnul Eiffel? Te suna de la Paris?

– Nu. Nu cred. Era cu cuțitul la gât, terminase povestea pe care îl forțaseră să mi-o spună, știa ce urma – așa că poate mintea i-a luat-o razna și pur și simplu bâiguia și el ceva.

– Ți s-a părut că bâiguia?

– Nu, am recunoscut eu. A vorbit pe același ton monoton și înfiorător.

– Atunci înseamnă ceva, a spus Penny. Înseamnă ceva.

43.

Eu eram singurul rămas treaz în Mountaineer, incapabil să antrenez pe cineva într-o discuție terapeutică, și nimic nu atenua zgomotul solemn al ploii, cu excepția notelor ocazionale de flaut ale câinelui muzical.

Mă gândeam iar la relatarea lui John Clitherow despre uciderea soției și a fiicelor lui. Waxx dorise ca eu să o aud direct de la scriitorul condamnat.

Scopul lui cred că este, în parte, să mă demoralizeze, să mă sperie până la punctul în care frica va înceta să mă motiveze și doar mă va inhiba, împiedicându-mă să iau măsuri agresive pentru a ne apăra pe mine și pe familia mea.

Amintindu-mi că încercasem s-o conving pe Penny să nu mergem la Smokeville, mi-am dat seama cu disperare că strategia lui Waxx fusese deja extrem de eficientă.

Demoralizarea mea până la punctul paraliziei nu era totuși singura lui intenție. Înainte să-l ucidă pe John, Waxx ținuse să-l tortureze până în punctul în care el să abandoneze imaginea vieții despre care vorbea în cărțile lui.

Cea de-a doua intenție a sa ascundea un indiciu al planului lui Waxx, motivul pentru care – pe lângă fiorul crimelor – hotărâse să ne omoare pe mine, pe John și pe Thomas Landulf.

În vreme ce înaintam cu mașina prin noapte și ploaie, mi-am dat seama că Penny murmura ceva într-un vis care părea plăcut și că Milo sforăia pe bancheta din spate – și tocmai atunci Lassie orchestră zgomotele lor într-o serenadă, adăugând o serie de sunete de flaut fără miros.

Această secvență ce se scurse rapid, nu numai că mă amuză, ci mă și emoționă în egală măsură, fiind unul dintre acele momente prozaice din care se poate extrage atât de multă încântare, încât lumea *trebuie* să fi fost creată ca un loc al bucuriei. Nici un mecanism al universului, mergând prostește înainte, nu ar putea genera asemenea momente de grație dintr-un material așa modest.

Iată de ce lui Waxx și oamenilor ca el nu ar trebui să li se permită să își atingă scopurile. Lumea nu era a lor. Ei o pot revendica doar prin folosirea minciunilor, a intimidării și a violenței. Dacă îi lăsăm să câștige, nu vor mai exista momente de grație, modeste sau de-a dreptul glorioase.

O mare parte a vieții mele, am căzut la înțelegere cu Moartea să-i cruț pe ceilalți la fel cum fusesem și eu cruțat, să fiu un om al păcii. O astfel de înțelegere a încetat să mai fie un lucru nobil și a devenit ceva rușinos dacă presupunea ca eu să nu apăr viața mea sau pe a inocenților.

Curând după ivirea zorilor, aveam nevoie să găsim un loc retras unde Penny putea să mă învețe să trag cât de cât cu arma.

Apoi avea să afle că încă de la începutul relației noastre am mințit-o prin omisiune și că m-am

înșelat pe mine însumi crezând că faptul că-i ascundeam informații nu era un soi de minciună, când nu putea fi altceva decât o minciună sfruntată.

Ea știa că părinții mei muriseră când eu aveam șase ani. Înțelesese greșit că pieriseră într-un accident de mașină, și eu am lăsat-o să creadă acest lucru.

Ea știe că de atunci am fost crescut de o mătușă necăsătorită, înțeleaptă și iubitoare – Edith Greenwich –, care a murit de un cancer galopant când eu aveam douăzeci de ani.

Penny a presupus că mătușa Edith era sora tatălui meu. Nu am corectat această presupunere.

Blânda Edith, singura soră a mamei, m-a adoptat pentru a se asigura că nu voi crește ca o persoană compătimită sau bănuită numai pentru că poartă un nume de familie notoriu asociat în mintea națiunii cu groaza și cu violența extremă.

Pentru că nu aveam rude în viață cu excepția unor veri cu care nu păstram legătura, Penny a presupus, de asemenea, că proveneam dintr-o familie mică, a cărei descendență a pierit cu vremea. Am permis și acea presupunere greșită.

Odată am avut un frate, Phelim, care a fost vreme de șase ani fratele meu mai mare. Numele de Phelim este irlandez și înseamnă „mereu bun". Din câte îmi amintesc, și-a meritat numele, un frate bun.

Numele tatălui meu era Farrel. E un nume celtic și înseamnă „om viteaz". Cea mai vie amintire legată de el dovedește că a fost vrednic de acest nume.

Pe mama o chema Kirsten, nume provenit din limba engleză veche, care înseamnă „biserică", derivat, la rându-i, din cuvântul grecesc care înseamnă „al lui Dumnezeu". După douăzeci și opt de ani, îmi amintesc cu claritate trei lucruri

despre ea: frumusețea ochilor săi verzi, tandrețea cu care ne trata pe mine și pe Phelim și râsul ei sănătos și contagios.

Tatăl meu avea trei frați: Ewen, forma galeză a lui John; Kenton, derivat din cuvântul galez „chipeș", și Trahern, numit Tray, care în galeza veche înseamnă „tare ca fierul".

Despre Ewen și Kenton, frații mai mari ai tatei, îmi amintesc prea puține lucruri. Erau oameni de afaceri și, la fel ca tatăl meu, erau mereu ocupați.

Trahern, cel mai mic dintre cei patru frați, avea părul blond tuns scurt, o cicatrice vânătă de cinci centimetri care îi brăzda fruntea, ochi albaștri injectați, buze crăpate, respirație neplăcută, murdărie sub unghii și mâini reci.

Îmi amintesc foarte bine acele lucruri despre el din acea zi de septembrie de demult, dar nu îmi aduc aminte nimic despre el din întâlnirile anterioare. Pentru mine, el pare să se fi născut pentru a doua oară în acea seară de toamnă, așa de diferită și de unică, încât trecutul său fusese șters din arhiva timpului, așa cum un om care renaște prin credință va spune că păcatele sale au fost șterse prin botez, deși Tray s-a botezat în seara aceea nu în apă, ci în sânge.

Numele de familie al lui Tray – ca și al tatălui meu și al meu în acel septembrie – era Durant, care poate că trezește o amintire mai vagă decât a făcut-o în vremea în care s-a aflat pe prima pagină a ziarelor timp de câteva săptămâni, cu litere de-o șchioapă pe coperțile celor mai murdare reviste de scandal, și repetat ca o incantație malefică la știrile de la televizor.

I-am deschis ușa.

44.

Am șase ani. Fiecare dimineață este un apel la aventură. Fiecare seară este o promisiune de mister, în special această seară de la mijlocul lui septembrie.

Aerul e rece, iar lumina - stridentă, dar până spre seară are să se retragă, după care ziua va deveni albastră, aurie și magică, în timp ce noi vom ieși cu mașina din oraș.

Amurgul distilează albastrul în violet și reduce violetul la roșu intens, pe măsură ce familia se adună pentru o petrecere la spațioasa casă de la ferma pe care unchiul Ewen a cumpărat-o și a restaurat-o.

Proprietatea lui de douăzeci de hectare de lângă râu nu este o fermă de lucru. O proprietate funciară mare fusese subdivizată în parcele mai mici.

Râul are culoarea roșie în lumina amurgului. Bucle, spirale și valuri mici care plescăie sugerează că forme exotice de viață mișună sub apă.

Unchiul meu cumpărase ferma pentru a avea un refugiu departe de oraș pentru sfârșiturile de săptămână. Ca un om care face planuri pentru viitor, el intenționează să se retragă pe aceste câmpii și dealuri domoale peste două decenii.

În șemineul din sufragerie, suporturile pentru lemnele de foc au forma unor balauri de aramă. Ei au aripi și par să zboare către mine, ieșind din foc.

Tatăl meu, Ewen și Kenton au o afacere numismatică. Ei cumpără și vând monede vechi de colecție și lingouri de aur contemporane, căutate datorită protecției pe care o oferă împotriva inflației.

Frații și-au extins afacerile printr-un lanț de magazine de bijuterii din aur și argint și obțin profituri pe măsura efortului depus.

În timp ce umblu de colo-colo pe la petrecere, sunt atras de un orologiu neobișnuit al bunicului, aflat în camera de zi. O maimuță sculptată din mahon se cațără pe cutie. Brațele lungi, ridicate, îi înconjoară fața, în timp ce degetele de la mâini se încolăcesc mai sus de ora douăsprezece. Coada sa formează pendulul.

– Timpul e o maimuță, îmi spune unchiul Ewen. Plină de nebunii, imprevizibilă, rapidă ca o pisică, cu o mușcătură afurisită.

La șase ani, nu am idee ce vrea să spună, dar îmi plac vorbele lui și caracterul lor enigmatic.

Ewen, Kenton și tatăl meu sunt genul de oameni care văd succesul ca pe un motiv de a împărți cu ceilalți. Întreaga familie este ridicată pe umerii lor. Fiecare angajat este o rudă și se bucură de o parte din profit.

Numai Tray nu face parte din afacere. Îi lipsește responsabilitatea pentru a avea o funcție alături de frații săi. În plus, nefiind atras de muncă, el i-ar fi refuzat dacă i-ar fi făcut o ofertă.

Tray a reușit să nu facă pușcărie în ciuda necazurilor cu legea. După cum se va afla, el are un laborator ilegal de metamfetamină.

Petrecerea lui Ewen a atras toată familia, cu excepția lui Tray, care nu a fost invitat, și a surorii mamei mele, Edith, care locuiește la o mie cinci sute de kilometri depărtare.

Punându-i la socoteală pe Ewen, pe soția sa Nora și pe fiica lor Colleen, sunt prezenți treizeci și nouă de membri ai familiei, cu tot cu copii.

La o oră după apus, Tray apare pe neașteptate. El este așa de înstrăinat de familie, încât nici unul dintre cei prezenți nu l-a văzut de șase luni. Nimeni nu își închipuia că știa de petrecere.

Eu mă aflu în holul din față când bate el la ușă.

Prin modelul cu lună și nori al geamului din sticlă transparentă combinată cu sticlă jivrată, îl recunosc pe Tray, care se afla pe veranda din față. Când mă vede, își lipește capul de geamul transparent și-mi face cu ochiul.

Îi deschid ușa.

–Cubby, spune el, șterge-ți nasul, băiete. Îți atârnă mucii din nas.

În vreme ce mă șterg la nas cu o mânecă, el râde, pune o mână umedă și rece pe fața mea și mă împinge într-o parte așa de tare, că sunt cât pe ce să cad.

Închizând ușa, scoate arma de sub haina lui lungă: o pușcă automată compactă, în esență, o armă automată cu țeavă scurtă, capabilă să tragă un singur glonț sau foc continuu.

Mă ia de păr și mă trage după el în intrândul dintre hol și camera de zi. Apoi mă împinge înainte în timp ce el rămâne locului cu picioarele depărtate.

Oamenii văd arma și sar într-o parte, dar nu încearcă să fugă, ca și cum recunoașterea fățișă a amenințării violente va agrava lucrurile.

Oaspeții sunt risipiți în cele patru încăperi principale de la parter, dar unchiul Ewen e în camera de zi în clipa când aventurierul său frate mai mic își face apariția.

– Hewey, spune Tray, ce mai faceți?

Ewen rămâne calm.

– Ce vrei, Tray? De ce ai nevoie?

– Nu știu, Hewey. Poate... două milioane în monede?

După câte se pare, Tray auzise un zvon – sau își imaginase – că frații săi țin câștigul în două locații: în seiful de la magazin și într-un seif secret de la ferma recent restaurată a lui Ewen.

Adevărul e că suma în cauză reprezintă doar o parte din ceea ce își imagina el, iar seiful de la magazin conține toate acțiunile lor.

Tray susține că nu îl crede pe Ewen. Are loc o scurtă discuție între ei.

Eu nu îmi pot lua ochii de la pușcă. Arma strălucește ca un obiect magic, ca o sabie care fusese cândva cimentată într-o piatră și acum era scoasă, cu excepția faptului că vrăjitoria în acest caz are de-a face cu magia neagră.

Cu toate astea, nu îmi dau seama că poate fi folosită. Arma este un obiect care mă nedumerește, magic din cauza apariției singulare – și nici măcar nu e nevoie să funcționeze ca să arunce o vrajă.

Din cauza muzicii ce răsună în toată casa și a conversațiilor vesele, musafirii care se aflau în alte încăperi nu aud drama tăcută din camera de zi. Situația nu rămâne mult timp așa, pentru că Tray face imediat gălăgie.

Fiica de șaisprezece ani a lui Kenton, verișoara mea Davena, stă lângă un fotoliu.

După ce îl acuză pe Ewen că e mincinos, Tray zice:

– Hei, Davena, ai crescut și ești frumușică. Când s-a întâmplat asta?

Davena zâmbește nervos, neștiind ce să spună. Când zâmbește, se formează o gropiță în obrazul ei drept. Urechile ei sunt delicate și fine ca sticla suflată.

Tray o împușcă de două ori, și ea cade moartă pe taburet, cu fața pe covor, acoperită de păr, cu fundul în sus, fusta ridicată și chiloții la vedere.

Deși cuvântul demnitate nu e încă în vocabularul meu, știu că e în neregulă. Aș vrea să-i las fusta în jos, să o întind pe podea pe spate și să-i dau părul de pe față.

În mod straniu, nu mă gândesc la ea ca fiind moartă, nu imediat. Refuz să accept acest lucru.

Nu vreau ca Davena să pară prostuță sau neîndemânatică, pentru că ea este de fapt deșteaptă și grațioasă. Deși simt că ar trebui să accept acest lucru, să o aranjez într-un mod mai adecvat, nu mă pot mișca.

Arma de foc atrage țipete de surprindere din alte încăperi.

Unii oameni încearcă să fugă.

Dar Tray a venit cu doi prieteni. Ei intră cu forța în bucătărie și, prin ușa laterală, în sufragerie.

Oamenii țipă, dar nu există vecini în apropiere.

Tatăl meu, aflat tot în camera de zi, cred că își dă seama că momentul oportun pentru a opune rezistență trece foarte repede. El observă o statuetă de bronz de patruzeci și cinci de centimetri reprezentând un tânăr fermier și câinele lui și se grăbește spre Tray, pregătindu-se să îl lovească zdravăn cu ea când este destul de aproape.

Tray îl împușcă în față. Și îi mai trage două gloanțe când e întins pe podea.

Văd totul foarte limpede, apoi mă întorc.

Recurgând la gândirea magică pe care copiii o folosesc pentru a face față traumei, îmi spun că tatăl meu are să fie bine până vine ambulanța. Medicii îi vor duce în grabă, pe el și pe verișoara Davena, la spital, unde amândoi vor reînvia în ultimul moment – vor reînvia, se vor vindeca și vor veni acasă repede.

În ultimul moment. Lucrul potrivit se întâmplă întotdeauna în ultimul moment. Așa scrie în toate cărțile de povești.

Nimeni nu apucă să iasă pe vreo fereastră înainte ca acești trei pistolari să preia controlul reședinței.

Ei conduc familia în camera de zi și în sufragerie. Îi obligă pe toți să se așeze pe mobilă sau pe podea.

Tray se duce să discute iar cu Ewen, cerându-i să-i dezvăluie locația seifului secret, dorind averea în bani cash care nu există.

Ewen se oferă să-l ducă pe Tray la magazin și să deschidă acel unic seif.

Tray consideră că nu merită să-și asume un asemenea risc din moment ce o comoară stă ascunsă chiar în acea casă.

Eu nu aud mare lucru din cearta lor; și totuși, deși tânăr, cu o capacitate de înțelegere limitată, simt că Tray nu crede cu adevărat în camera secretă cu comoara. Este o poveste pe care a inventat-o pentru a-i determina pe amicii lui să îl însoțească.

Adevărul este că singura lui intenție este să ne omoare pe toți. O parte atavică a creierului meu, arzând de o înțelepciune primitivă mai matură decât mine, mă face să admit faptul că cei doi sunt morți și că vor fi omorâți și alții.

Cum Davena și tatăl meu erau morți, oamenii care veniseră cu Tray nu aveau nimic de pierdut.

În calitate de complici și de răpitori, erau deja candidați la sentința capitală sau la închisoare pe viață.

Mai târziu, poliția avea să descopere că Tray și ceilalți doi erau drogați cu amfetamină și că aveau chef de un sport sângeros.

Enervat, Tray folosește patul puștii pentru a-l lovi pe Ewen peste față, apoi îl împușcă în stomac.

În acest moment, sunt cât se poate de conectat la ceea ce se întâmplă. Îmi e extrem de frică, dar, dintr-un motiv anume, simt că trebuie să privesc.

Tray nu mai pare interesat de comoara secretă despre care știa că nu există. El este Destinul și, etalând un entuziasm rece ca al unui șarpe care mănâncă ou cu ou din cuibul găinii, el se mută în mod deliberat de la o rudă la alta.

Îi salută pe rând spunându-le pe nume, câteodată le adresează câte un cuvânt urât sau le sugerează lucruri obscene, alteori le face câte un compliment. Indiferent de ceea ce spune, îi omoară pe fiecare în parte.

Două lucruri bizare se întâmplă la acea fermă și iată-l pe cel dintâi: chiar și după primele omoruri, în camera de zi sunt încă suficienți oameni cât să sară la Tray și să-l doboare înainte să-i omoare pe toți; cu toate astea, nici unul nu ripostează. Ei privesc cum îi omoară pe rând în funcție de locul în care sunt așezați, iar cei încă în viață plâng, se milogesc sau așteaptă cu o uluire tăcută, dar nu se împotrivesc.

Noi aveam să vedem acest lucru și cu alte ocazii în cei douăzeci și opt de ani scurși de la crimele Durant, dar în acea noapte era un fenomen nou.

Sunt victimele așa de convinse de inexistența Răului, încât, fiind puse față în față cu reprezentantul său, sunt incapabile să își recunoască greșeala?

Sau sunt capabile să recunoască Răul, dar nu pot să creadă că există o forță opusă lui care stă pregătită să le ofere puterea – și un motiv – pentru a supraviețui?

Poate că narcisismul cultivat al timpurilor noastre îi face pe unii incapabili să își imagineze propria moarte chiar și atunci când glonțul e pe țeavă.

Iată și al doilea lucru bizar care se întâmplă la fermă: eu supraviețuiesc. Cum am supraviețuit e ușor de descris. *De ce* am supraviețuit depășește capacitatea mea de a explica.

După ce îl privesc pe Tray omorând încă trei oameni, frica îmi dispare și știu ce trebuie să fac.

Nu alerg. Nu mă ascund. Nici una dintre aceste opțiuni nu îmi trece prin cap.

Întâi mă duc la verișoara mea Davena și îi redau decența îndreptându-i fusta. Și acest lucru mi se pare corect.

Cu toată grija de care sunt în stare, o răsucesc pe taburetul pe care stă căzută și o așez pe spate. Îi îndepărtez părul de pe fața ei drăguță.

„La revedere", am spus.

Fața tatălui meu e desfigurată. Peste brațele unui fotoliu văd șalul mătușii Helen. Îl folosesc ca să acopăr chipul distrus al tatălui meu.

„La revedere."

Tray înaintează prin încăpere, omorând oamenii unul câte unul, și îl urmez la câteva cadavre în spate, redându-le, pe cât posibil, o urmă de demnitate celor decedați.

Un psiholog ar putea spune că acestea sunt acțiunile unui băiat aflat într-o stare disociativă, dar nu este corect. În timp ce îngrijesc de morți, sunt permanent conștient de ceea ce fac și de locul unde mă aflu, și știu că acele crime se întâmplă

fără ca eu să le pot controla, în această cameră și apoi în cealaltă.

Nu numai frica m-a părăsit, ci și groaza și, urmând să-mi duc la bun sfârșit sarcina, se pare că nu mai simt repulsie pentru nimic. Sunt cu toții membri ai familiei mele și nimic legat de ei nu mă poate dezgusta, fie ei morți sau vii.

Îmi iau rămas-bun de la fiecare.

Durerea trece cumva peste mine, căci trebuie să duc totul la capăt, și, deși va veni o zi când durerea mă va copleși, acum nu plâng.

Verișoara Carina, care peste o săptămână împlinea douăzeci de ani, stă pe un scaun cu spătarul din nuiele, cu capul rezemat de perete. Înainte să fie împușcată, făcuse pe ea. Fusta și ciorapii ei sunt leoarcă.

În vreme ce mă îndrept spre canapea ca să iau o pătură maro de cașmir și să acopăr poala și picioarele Carinei, mă trag într-o parte ca să-l las pe unul dintre prietenii lui Tray să treacă.

E un om palid cu mustață. O rană urâtă îi mutilează buza de jos. Caută gențile doamnelor.

În timp ce aranjez pătura de cașmir pentru a o acoperi pe Carina cum trebuie – „La revedere" – și în timp ce examinez celelalte victime ca să văd cum le pot face mai prezentabile, omul cu rana urâtă cotrobăie prin genți după bani și ia portofelele de la bărbații morți.

El nu mi se adresează și nici eu lui.

Tray intră și îi spune prietenului său:

– Mă duc să văd ce rahat au sus.

– Grăbește-te, asta a scăpat al naibii de mult de sub control, răspunde prietenul lui. Unde este Clapper?

– În sufragerie, face fix ce faci și tu.

Când termin cu cei douăzeci de morți din camera de zi, mă duc în sufragerie pentru a-mi continua misiunea.

Celălalt prieten al lui Tray, Clapper, este un om mare, cu barbă. Pe masa din sufragerie sunt adunate genții și portofelele a optsprezece dintre victimele din acea încăpere. El îndreaptă banii îndoiți în timp ce pe jumătate bombăne și pe jumătate cântă *Another One Bites the Dust*, un hit al formației Queens cu vreo doi ani în urmă.

Fratele meu, Phelim, în vârstă de doisprezece ani, stă pe podea într-un colț, cu spatele la perete. Picioarele îi sunt întinse în față, iar brațele atârnă pe lângă el. Cu excepția găurii din gâtul său, pare liniștit. Nu îmi dau seama ce aș putea face pentru el.

– La revedere.

Nu șoptesc cuvintele, ci le spun cu voce tare.

Se pare că oamenilor din sufragerie li se ceruse să pună mâinile la spate și să le strecoare printre barele de la spătare. Nu numai că stau pe scaune, ci sunt de-a dreptul agățați de ele. Acest lucru împiedică trupurile fără vlagă să cadă pe podea.

Soția vărului meu Kipp, Nicola, fusese umilită înainte să fie omorâtă. Puloverul îi era ridicat pe cap, ascunzându-i fața, și sutienul fusese smuls de pe ea.

Eu sunt un băiat care se rușinează ușor. Cu mare grijă, încercând să nu-i ating sânii, îi desprind puloverul de pe cap și îi acopăr părțile care nu trebuie expuse.

În timp ce mă lupt cu puloverul, Clapper termină de scotocit prin poșete și portofele. Cu pumnul plin de bani, se duce în camera de zi.

El și omul cu rana urâtă vorbesc, dar eu nu sunt interesat de ceea ce au ei de discutat.

Pe ultimul scaun o găsesc pe mama.

Vreau din tot sufletul să fac un lucru mărunt pentru ea.

După un moment, îmi dau seama ce anume. Ea e mândră de părul ei negru strălucitor, însă acum îi e încâlcit și nearanjat, ca și cum cineva îl apucase și îl răsucise ca să o forțeze să stea pe scaun.

Printre poșetele de pe masă, o recunosc pe a ei. Iau din ea un pieptăn și mă întorc la mama.

Ține capul plecat, cu bărbia pe piept. În timp ce mă gândesc cum să o apuc de cap ca să îl ridic, pentru a fi mai ușor de pieptănat, Tray se întoarce în cameră după ce căutase pe la etaj.

El are arma, care nu îmi mai pare magică, și eu aștept să văd ce vrea să facă.

În timp ce traversează camera spre mine, știu că ar trebui să îmi fie frică, dar nu îmi este.

Trece de mine, se duce la Nicola, ia sutienul acesteia de jos și îl învârte în mână. Încruntat, se holbează la sânii ei acoperiți.

Fâșii de piele se dezlipesc de buzele lui crăpate și le mestecă pierdut.

După un timp, aruncă sutienul într-o parte, îl strigă pe Clapper și se duce în camera de zi.

Eu aștept să o pieptăn pe mama.

Toți trei se întorc ca să se uite la Nicola, la puloverul ei.

Ridicând arma, cu grijă, dar iute, Clapper împinge ușile batante și intră în bucătărie.

Omul cu rana urâtă dispare pe hol, și Tray - în camera de zi.

Eu aștept să o pieptăn pe mama.

De sus se aude zgomot de pași grăbiți. În pivniță, o ușă se deschide cu o lovitură puternică. Pentru aproximativ un minut, fiecare colț al casei scoate zgomote.

Cei trei se întâlnesc în hol. Nu pot auzi ce spun, sau prefer să nu ascult, dar, judecând după tonul vocilor lor, Tray e supărat, iar ceilalți doi - alarmați.

Vocile și pașii lor se îndepărtează. O ușă se deschide, apoi se închide zgomotos, și eu sunt aproape sigur că e ușa de la intrare prin care Tray îmi făcuse cu ochiul.

Casa e liniștită.

Afară pornește o mașină. Ascult zgomotul motorului cum se îndepărtează în jos pe alee.

Pun o mână sub bărbia mamei mele și îi ridic ușor capul. Îi pieptăn părul frumos.

După ce îi aranjez părul, o sărut pe obraz. În fiecare noapte, ea mă învelea și mă săruta pe obraz. În fiecare noapte până acum.

- La revedere.

Îi las capul la loc cum era. Pare cufundată în somn. S-a dus în alt loc, dar tot mă iubește și, deși stau aici, tot o iubesc.

După ce pun la loc pieptănul în poșetă, nu îmi dau seama ce trebuie să fac. Am făcut tot ce am putut ca să-i scutesc pe morți de rușine, și acum nu mai are nimeni nevoie de mine.

Deodată, mă simt mai extenuat ca oricând. Urcând scara ca să caut un pat, aproape că îmi vine să mă opresc și să dorm pe scară.

Mă forțez, totuși și aleg patul din camera lui Colleen și mă sui în el fără să îmi amintesc să îmi dau pantofii jos. Cu capul pe pernă, sunt prea obosit ca să mă îngrijorez că o să mă certe cineva.

Mă trezesc în timpul nopții și văd o lună înghețată la fereastră. Dar e departe de fereastră și reală.

După ce folosesc baia de pe hol, mă întorc în camera lui Colleen și mă holbez la telefon. Am

sentimentul că trebuie să sun pe cineva, dar nu știu pe cine.

Cu câteva luni în urmă, mama mă ajutase să memorez numărul nostru de telefon, toate cele șapte cifre, în caz că mă pierd.

Sunt în casa cea nouă a unchiului Ewen, deci nu m-am pierdut. Și totuși, ciudat, simt că sunt într-un loc în care nu ar trebui să fiu și mă simt singur.

Mă hotărăsc să sun acasă și ridic receptorul. Nu are ton.

Nu îmi e frică. Sunt calm. Mă duc în dormitorului unchiului Ewen și al mătușii Nora. Încerc și telefonul lor, dar nici acesta nu funcționează.

Coborând scările, sunt copleșit de perspectiva unei descoperiri, nu știu dacă bună sau rea, dar extrem de *importantă*. Ezit să cobor, dar continui.

Casa e tăcută ca un vis fără sunet. Niciodată în această lume n-am mai experimentat așa tăcere.

Când încerc telefonul din camera de zi, observ că nu funcționează, la fel ca toate celelalte.

Stând în fața orologiului bunicului, decid că maimuța nu înseamnă timpul, așa cum spunea unchiul Ewen. În schimb, maimuța fură timpul.

Mai devreme, fața creaturii era neastâmpărată și jucăușă. Acum pare o maimuță dintr-o altă junglă. Parcă rânjește, și în ochii săi văd o amenințare pe care nu pot să o numesc.

Îndepărtându-mă de orologiu, mi se pare că aud o femeie râzând în sufragerie. Într-adevăr, e râsul contagios al mamei mele, dar de data asta nu mă face nici măcar să zâmbesc.

Ajuns în sufragerie, nu mai aud râsul și nu găsesc nici un telefon.

Balaurii de aramă încă ard în șemineu, dar bușteni din spatele lor sunt acum cenușă și jăratic.

Tăcerea se așterne iar și nu pot să aud balamalele ușii sau măcar pașii mei în timp ce intru în bucătărie.

Telefonul de pe peretele de lângă frigider este la fel de nefolositor precum celelalte trei.

Printr-o fereastră a bucătăriei mă uit la noaptea luminată de lună. Nu e nimeni nici în curtea din spate.

Toți au plecat.

Colind prin casă, jos și sus, și iar jos, și mă simt pierdut și singur. De două ori mi se pare că aud pași la distanță, dar, când stau nemișcat și ascult, nu aud nimic.

În cele din urmă, ajung în biroul unchiului Ewen pentru a treia sau a patra oară. Mai devreme, nu am văzut telefonul.

Când pun receptorul la ureche, sunt surprins că are ton.

Așa cum aveam să aflu mai târziu, cablul de la telefon era tăiat afară. Dar, pentru securitatea afacerilor, datorită discuțiilor financiare foarte importante pe care le avea la telefon, unchiul Ewen ceruse o linie privată separată pentru biroul său, și aceasta fusese trecută cu vederea.

Folosind tastatura, apăs cifra 1 plus cele șapte cifre de la numărul nostru de telefon de acasă pe care le învățasem pe de rost. Las să sune până când robotul preia apelul. Aud vocea înregistrată a mamei mele.

După semnalul sonor, nu îmi vine în minte nici un mesaj pe care să îl las. Deși nu zisesem nimic altceva, spun „La revedere" înainte să închid.

După ce mă mai gândesc puțin, formez 911.

Când operatoarea de la secția de poliție răspunde, eu zic:

–Toți au plecat, și eu sunt singur aici.

Ca răspuns la întrebarea ei, îi spun numele, că am șase ani, că sunt acasă la Ewen Durant și că sunt singur de dinainte de ora opt seara trecută.

Potrivit ceasului de birou al lui Ewen, e ora 4.32 dimineața.

De asemenea, pe birou se află o fotografie înrămată a mătușii Nora și a verișoarei Colleen.

–Am dormit puțin, vreo două ore, îi spun operatoarei, dar de dinainte de miezul nopții tot caut și nu e nimeni aici. Nu mi-am dat jos pantofii când m-am urcat în patul lui Colleen, așa că probabil am dat de belea.

Ea mă întreabă dacă știu unde au plecat, iar eu spun că nu, și ea îmi zice că va veni un polițist să mă ajute, eu îi mulțumesc, ea îmi spune că nu trebuie să îmi fie frică, iar eu îi spun că nu sunt înspăimântat, ci singur.

Ieșind din casă pe ușa principală, sunt surprins să văd toate mașinile pe alee. Se înșiră în jos până la strada principală, și o mulțime de mașini stau una în spatele celeilalte.

Noaptea este liniștită și plină de stele, cu miros de iarbă cosită.

Urmăresc fluturii atrași de lumina slabă de pe tavanul verandei, unde unul dintre cele două becuri este ars. Ei nu scot nici un sunet.

Stau pe treapta de sus a verandei și aștept.

Aud motorul care se apropie înainte de a vedea mașina de poliție departe pe șosea. Nu are sirena și girofarul în funcțiune. Încetinește, intră pe alee și ajunge până la șirul de vehicule parcate.

Polițistul care se dă jos din mașină îmi amintește de polițistul înalt de pe motocicletă din serialul

acela de la televizor, CHIPS, și știam că mă va ajuta imediat ce îl văd.

Mă ridic în timp ce se apropie, iar el spune:

– Tu trebuie să fii Cubby.

– Da, domnule.

– Așadar, ești singur aici.

– Da, domnule.

Iar el mă întreabă ale cui sunt toate mașinile.

– Ale mătușilor, ale unchilor și ale verilor mei. Aceea de acolo e a tatălui meu, răspund eu.

El se uită la toate ferestrele luminate ale casei și mă întreabă unde sunt părinții mei, eu îi spun:

– S-au dus, domnule.

– Știi unde s-au dus?

– Nu, domnule.

El mă urmează până la ușa deschisă de la intrare, unde apasă pe sonerie și, cum nu primește nici un răspuns, strigă:

– E cineva acasă?

Eu mă gândesc că polițiștii trebuie să facă totul după regulament, așa că nu îi reamintesc faptul că sunt singur.

El mă roagă să-l conduc, și îl invit să intre prin ușa cu model cu nori și lună.

După ce trecem pragul și pășește în holul principal, polițistul îmi spune:

– Fiule? Cubby? Așteaptă un minut.

Mă întorc să mă uit la el. Fața lui s-a schimbat, și nu numai din cauză că lumina e mai puternică aici.

– Ce s-a întâmplat?

– Pantofii tăi.

Tenișii mei sunt mai mult roșii decât albi, îmbibați de sânge. Pe podeaua de lemn din jurul meu sunt urme de pași cu sânge.

Din trei pași ajunge la intrândul dintre hol și camera de zi și exclamă:

- Oh, Dumnezeule!

Uitându-mă dincolo de el, văd pe toată lumea moartă și îmi amintesc ce s-a întâmplat înainte să mă duc să mă culc în camera lui Colleen.

Curând, mulți polițiști și chiar și șeful poliției vin în casă, plus alți oameni care nu poartă uniformă, dar care par la fel de ocupați ca polițiștii.

Șeful poliției este un om drăguț, înalt, mai în vârstă și cu burtă, dar nu ascultă cum trebuie.

Eu îi spun că datorită faptului că mie nu îmi fusese frică, Tray și prietenii lui nu mă putuseră vedea. El spune că probabil am găsit un loc să mă ascund.

Îi mai spun că, după ce m-am trezit în camera lui Colleen, am uitat ce se întâmplase mai devreme. Dar, pentru că nu îmi era frică și pentru că oamenii morți nu voiau să mă sperie, nu puteam să îi văd, așa cum Tray nu putuse să mă vadă pe mine.

Autoritățile trag concluzia că am pieptănat-o pe mama și am redat demnitatea celorlalte victime *după* ce Tray și amicii lui au plecat.

Dar eu știu adevărul. Majoritatea amintirilor din copilărie se atenuează sau dispar cu totul, dar amintirile mele din noaptea aceea sunt la fel de clare de parcă evenimentul a avut loc cu o săptămână în urmă.

Știu cum am supraviețuit. Nu știu de ce.

În noaptea aceea și în ziua următoare, nu plâng. Ei spun că sunt curajos, dar nu e așa. Primesc, în schimb, un val de simpatie, pentru că mie mi se conferise o putere de rezistență, emoțională și mentală, mult peste cei șase ani ai mei. Va rămâne cu mine până îmi schimb numele și va părea nemeritată pentru tot restul vieții mele.

Luni după aceea, o curte judecătorească decide cu ușile închise, și de atunci sunt Cubby Greenwich, locuind cu mătușa Edith într-un nou oraș.

În cele din urmă, în aceea seară vin și durerea și lacrimile. Criminalii sunt în celule, și morții – în morminte. Lacrimile pot spăla tot ce blocase speranța, iar durerea care nu ne distruge ne face mai puternici.

Problemele psihologice pe care le-am avut timp de vreo câțiva ani au fost legate de următoarele lucruri: am fost cel care l-a auzit pe Tray când a bătut la ușă; am fost primul care l-a văzut pe verandă; sunt cel căruia i-a făcut cu ochiul prin modelul cu lună al geamului, de parcă eram conspiratori; eu i-am deschis ușa; eu sunt singurul supraviețuitor.

Mă simt într-o oarecare măsură responsabil și am convingerea absurdă că nimeni altcineva nu i-ar fi deschis ușa lui Tray.

Mai mult, timp îndelungat aveam să nu deschid ușa de la intrare din cauza fricii iraționale că alții ca Tray și cei doi prieteni ai lui vor fi atrași spre mine pentru că știu că eu le voi deschide mereu ușa de la intrare.

Ședințele cu psihologul nu au dat rezultate.

Deși avea puțină experiență cu copiii, mătușa mea Edith avea înțelepciunea și răbdarea de a-mi dovedi că sentimentul de vină are nevoie de greșeală și că greșeala are nevoie de intenție. Ea a lucrat, de asemenea, și la frica mea irațională și m-a convins cu timpul că nu am motive să îmi fie frică de o bătaie în ușă sau de sonerie: „Eu nu sunt un magnet pentru monștri."

La fel ca sora ei, mama mea, lui Edith îi plăcea să râdă, și de la ea am învățat că râsul reprezintă armura și spada noastră.

Mai târziu, când aveam douăzeci de ani și Edith se afla pe patul de moarte, i-am spus că eu cred că există un motiv pentru care am fost cruțat în acea noapte de septembrie, ceva de o importanță extremă, pe care mi se va cere într-o zi să îl duc la îndeplinire. Și providența mă lăsase în grija ei pentru că era blândă și destul de inteligentă cât să mă vindece și să mă pregătească pentru sarcina pe care o voi primi. I-am spus că este cel mai bun suflet pe care l-am întâlnit sau pe care speram să-l întâlnesc vreodată, că este un înger în carne și oase și că voi pronunța numele ei în fața lui Dumnezeu în fiecare seară a vieții mele înainte să merg la culcare.

45.

Penny dormea, la fel și Milo, iar câinele privea pe geam și ofta periodic în timp ce traversam Golden Gate Bridge, îndreptându-ne spre nord.

Cam pe la mijlocul golfului, picăturile de ploaie se răriră brusc și, când am ajuns la țărmul nordic, am putut opri ștergătoarele.

La mai bine de o oră după ce trecuserăm de Santa Rosa, pe la patru dimineața, Milo se trezi și spuse că mai rezistă o oră fără să meargă la toaletă, și scotoci printre lucrurile lui până când bancheta din spate străluci într-o lumină albastră.

Sperând ca Penny să nu se trezească, l-am întrebat încet:

– Ce e aia?

– Lucrul acela, spuse Milo tot în șoaptă.

– Ce lucru?

– Lucrul acela care face să se întâmple.

– Face să se întâmple ce? am întrebat eu.

Câinele oftă, probabil din milă față de mine, și Milo spuse:

– Ceea ce nimeni nu ar crede că se poate întâmpla.

-Eu aș putea crede că se poate întâmpla. Pune-mă la încercare!

-Oh, Doamne, șopti Milo, impresionat de ceea ce tocmai văzuse. Asta e radical.

-Am o imaginație solidă și flexibilă, i-am amintit.

-Nu atât de flexibilă.

-Haide, spune-mi!

-Este prea complicat să-ți spun, replică Milo.

-Îmi plac lucrurile complicate.

-Tată, nu ai suficiente cunoștințe științifice ca să înțelegi.

-Dacă nu îmi spui, pornesc radioul.

-Mda, pornește-l!

-Voi căuta un predicator care vorbește pe post doar despre iad.

-Atunci voi arunca mașina în aer.

-Nu vei arunca mașina în aer.

-Pune-mă la încercare! zise Milo.

-Nu ai putea să îi faci rău mamei tale.

-Aș putea să arunc în aer doar scaunul șoferului.

-E o păcăleală. Nu poți arunca în aer doar scaunul șoferului.

-Pune-mă la încercare.

-Hai, Milo! Este plictisitor să conduci ore în șir. Am nevoie de un pic de stimulare mentală.

-Bine. Ce a fost mai întâi, oul sau găina? Gândește-te!

-Asta e o chestiune născocită. Nu există un răspuns. Este un paradox.

-Există un răspuns.

-Atunci spune-mi-l, l-am provocat.

-Dacă ți-l spun, pur și simplu nu mai este nici o stimulare mentală.

– Nu mă interesează găinile și ouăle.

Lumina albastră pulsă pe bancheta din spate:

– Uau! exclamă Milo.

– Vreau să știu despre *lucrul* acela care face să se *întâmple*.

– Face să se întâmple ce? întrebă Milo.

Proaspăt trezită din somn, Penny spuse:

– Amintiți-mi, care dintre voi este geniul cu IQ-ul pe care nu îl poate nimeni măsura?

– Milo, am spus modest.

– Nu rezultă din conversația voastră, spuse Penny.

– Au! zise Milo.

– Ți-a zis-o, amice.

– Și care dintre voi trebuie să dea un exemplu de comportament matur? continuă Penny.

– Lassie, am spus.

– Bună asta, tată.

Lumina albastră pulsă din nou.

– Doamne, sfinte! spuse Milo și începu să mormăie ecuații pentru el însuși.

– Gata, uite-l cum se întoarce în coconul lui, am remarcat eu. Era cât pe ce să îi fur secretul, aproape aflasem despre lucrul care face să se întâmple ceea ce nu ar crede nimeni că se poate întâmpla și fix acum te-ai trezit tu.

– Da, cum să nu. Ce a fost mai întâi, oul sau găina?

– Paradox. Nu există răspuns.

– Răspunsul este oul: e timpul pentru micul dejun.

La următorul popas pentru camioane, după ce am alimentat Mountaineerul, am luat micul dejun

la tejgheaua unui chioșc, în timp ce prima rază a răsăritului de soare dezvăluia pe suprafața de sticlă urmele lăsate de muște și ascunse până atunci privirii de întunericul nopții.

A trebuit să o lăsăm pe Lassie în SUV, dar parcasem astfel încât să o putem vedea în timp ce mâncam. La rândul ei, Lassie putea să se uite la noi. Ne fixa speriată prin geam, cu o privire acuzatoare.

După ce i-am cumpărat un hamburger pregătit la grătar, pe lângă mâncarea specială pentru câini, am fost încă o dată eroi în ochii ei.

California este un stat de mari dimensiuni, mai mare decât multe țări. Drumul de la Lumea Boom, din ținutul Orange, la Smokeville măsura peste 1300 de kilometri, și mai aveam cel puțin cinci ore până acolo.

Am fi putut zbura spre nord, dar nu cu toate dispozitivele lui Milo din categoria „arunc mașina în aer dacă nu mă lăsați să le iau cu mine", nu cu Lassie și nu fără să apărem pe lista de pasageri pe care omniscientul Shearman Waxx ar fi aflat-o la câteva nanosecunde de la decolarea avionului.

Pentru că dormise mai bine de patru ore înainte de micul dejun, Penny trecu la volan pentru următoarea bucată de drum.

Eram supărat și furios, barba nerasă îmi provoca mâncărimi, deja mă durea stomacul de la omleta mâncată și știam că nu voi putea dormi din cauza luminii prea strălucitoare a zilei. Cu toate astea, i-am spus lui Penny:

– Când autostrada se apropie din nou de coastă și drumul devine pustiu, trezește-mă. Vom găsi un loc izolat, unde să mă înveți cum să folosesc arma.

După vreo jumătate de kilometru, am adormit.

Când Penny mă trezi, două ore și jumătate mai târziu, nu ne mai aflam pe Autostrada 101. Mergeam cu soarele în spate, pe un drum neasfaltat plin de buruieni. Țepene și uscate din cauza căldurii, buruienile se zbârleau în fața noastră și se frângeau sub roți. Nu mai trecuse nimeni pe aici cel puțin de primăvara trecută.

Drumul cobora spre coastă printr-o pădurice de pin. Valurile se spărgeau de o pantă scurtă de nisip perlat. Acesta se pierdea prin pietrișul răspândit pe o suprafață întinsă: un strat adânc de pietricele lustruite de ape timp de secole.

Penny trase mașina pe pietriș, într-o zonă protejată de faleză.

Când opri motorul, i-am spus:

- Dacă ești îngrijorată că o armă este o mașinărie prea complexă pentru mine sau că îmi voi trage un glonț în nas, aș vrea să știi că acum e diferit. Pot să o fac.

- Mă pot împăca cu ideea unui nas zburat de un glonț. Aș vrea doar să nu mai avem un incident similar celui cu aspiratorul.

- Serios, Penny. Pot să o fac.

Îmi puse o mână pe obraz.

- Știu că poți, iubitule. Tu poți face orice.

Nu mi-am imaginat că, înainte de a învăța să trag cu arma, trebuia să învăț cum să stau, lucru care implica nu doar picioarele, ci întregul corp, de la brațe și până la poziția mâinii pe armă. Penny prefera poziția Weaver în unele situații, iar în altele – poziția Isoscel. Toate astea erau mai ușoare decât să înveți să dansezi vals, dar mai grele decât mă așteptasem.

Milo și Lassie rămaseseră în Mountaineer. Eram sigur că Milo continua să fie preocupat de ciudățeniile lui științifice și nu era atent la spectacolul pe care îl dădeam eu. Dar, de fiecare dată când mă uitam spre SUV, câinele privea și părea să râdă.

Cutiile metalice pe care le luaserăm din Lumea Boom conțineau hamuri pentru a purta armele pe sub haine, provizii, muniție și câte un pistol Springfield Armory, de calibru 45, pentru fiecare dintre noi, o versiune din inox a Coltului Commander.

Pe această parte izolată a coastei, cea mai apropiată casă trebuie să fi fost la cel puțin opt kilometri depărtare. Vântul care adia ușor ar fi putut duce o parte din zgomotul de armă către mare.

La primele douăzeci sau treizeci de apăsări pe trăgaci, rugămințile și țipetele victimelor din acel septembrie îmi reveneau în minte și erau tot atât de reale ca zgomotul pistolului și valurilor care se spărgeau în spatele nostru.

În această perioadă a anului, vremea pe coasta nordică era rece, și totuși, în scurt timp eram scăldat în sudoare. Mintea este un jongler cu repertoriu infinit, iar a mea transforma mirosul de praf de pușcă în cel al respirației acre a lui Tray, la fel de real cum fusese în acea noapte de septembrie din trecut.

Exersând, am tras vreo sută de gloanțe Federal Hydra-Shok ACP de calibru 45 și aș fi avut nevoie de cinci sute dacă instructorul meu nu ar fi fost atât de priceput și de răbdător. La sfârșitul lecției, nu devenisem țintaș după nici un fel de standard, dar înțelesesem ce este reculul și cum să îi fac față.

Dacă evenimentele mi-ar fi impus autoapărarea de la mică distanță, nu m-aș fi făcut de râs.

Folosiseră drept ținte plante cu frunze late aflate pe faleză. Unele dintre ele, marcate pentru a fi țintite, erau neatinse, însă un procent mulțumitor erau acum mici fărâme.

În timp ce Penny îmi arăta cum să curăț arma, ne-am așezat pe o piatră mare aflată la hotarul dintre plajă și zona cu pietriș.

Venise timpul, așa că mi-am luat inima în dinți și i-am spus:

– Știi că nu te-aș minți niciodată.

– Lucru valabil și-n cazul meu.

– Te-am mințit prin omisiune când ți-am spus că îl iau pe Milo la prânz la Roxie's, dar nu ți-am zis și că Waxx avea să fie acolo.

– Am notat asta în carnețelul care conține delictele tale.

– Nu știam că ții un jurnal al delictelor mele.

– Se intitulează *Păcatele lui și modul în care va plăti*.

– Sună cam medieval.

– Ce pot să spun?! Sunt o fată tipică pentru secolul al XIV-lea.

Briza ușoară dinspre țărm nu îi răvășise părul, iar soarele nu-i diminuase strălucirea, ba dimpotrivă, îi stătea chiar mai frumos, de parcă natura o considera copilul ei favorit.

– Ei bine, sper să mai ai ceva pagini în carnețelul ăla.

– O altă minciună prin omisiune sau o minciună în toată regula?

– Prima variantă. Are legătură cu perioada când ne-am cunoscut. Este ceva atât de întunecat... încât

nu am dorit să fie o povară pentru tine, pentru viața noastră de cuplu. Dar acum mă gândesc că poate ar fi trebuit să îți spun.

– E vorba despre vreo dansatoare de striptease ori este și o lamă implicată?

Am inspirat adânc, apoi am expirat aerul.

– Mătușa Edith nu doar că m-a crescut, ci m-a și adoptat. Numele meu de la naștere nu este Greenwich.

– Nu poate fi Hitler, că nu ești așa de bătrân. Oricum, este Durant.

Nu aș fi fost mai surprins nici dacă mă împușca.

– De unde știi? De cât timp știi?

Curățând pistolul cu aceeași expresie de afecțiune care îi luminează fața atunci când o perie pe Lassie, Penny răspunse mai întâi la a doua întrebare:

– Am aflat la scurt timp după ce ne-am căsătorit.

O singură explicație mi se păru plauzibilă.

– Grimbald. El a dorit să afle totul despre cel cu care se mărita fata lui. El este genul care sigur cunoaște un detectiv particular.

– La ce gen anume te referi? Un Boom? Dar nu a fost tata. A fost mătușa ta Edith.

Nu aș fi fost mai surprins dacă, după ce mă împușcase o dată, m-ar fi împușcat din nou.

– Edith a murit cu patru ani înainte de a ne cunoaște.

– Cubby, când un om bun știe că trebuie făcut un lucru important, nu va lăsa moartea să îi stea în cale.

Lui Penny îi făcea, cu siguranță, plăcere să mă necăjească cu această mărturisire, fapt care presupun că era un lucru bun, de vreme ce însemna că nu era supărată.

– Edith a bănuit că vei ascunde aceste evenimente de noi dintr-un sentiment de vină, de rușine sau din modestie. Știa că întâmplarea ar fi dezvăluit cât de curajos și de cinstit ești.

– Nu curajos, am contrazis-o.

– Ba da. Foarte curajos pentru doar șase ani. Pentru că ea credea că fusese un miracol că ai scăpat, *modul în care ai scăpat*. Credea că o soție trebuie să știe că soțul ei are un destin special. Așa că a scris totul într-o scrisoare lungă, pe care i-a încredințat-o avocatului ei.

– Johnson Leroy.

– Da. El ți-a urmărit evoluția la cererea ei. Când a aflat că te căsătorești, mi-a trimis scrisoarea lui Edith.

– Și nu mi-ai spus niciodată.

– Ea m-a rugat să nu îți spun. A dorit ca tu să ai șansa să îmi spui din proprie inițiativă, mai devreme sau mai târziu.

M-am înfiorat amintindu-mi detaliile îngrozitoare. La paisprezece ani de la moartea ei, Edith ridicase această greutate de pe umerii mei.

– Cred că a fost o femeie extraordinară, spuse Penny.

Am oftat.

– Semăna foarte mult cu sora ei. Așa că, într-un fel, nu mi-am pierdut complet mama la șase ani.

– Îmi aduc aminte de primul rând al scrisorii sale: *Dragă fată fără nume, știu că ai o inimă plină de bunătate, un suflet generos și un râs minunat din moment ce Cubby a ales să își petreacă viața alături de tine, și Cubby prețuiește toate lucrurile bune.*

Preț de o clipă am rămas mut. Apoi am spus:

– Aș vrea să citesc această scrisoare.

– Am păstrat-o pentru tine, spuse. Și, într-o zi, pentru Milo.

– Știu și eu...

– Bineînțeles că știi, replică Penny. La un moment dat, Milo ar trebui să o citească. Dacă a fost vorba despre un miracol, să nu pretindem că nu știm de ce ai fost salvat. Fără tine și fără mine, nu ar exista nici Milo. Și, dacă este ceva sigur, atunci cândva, cumva, lumea va fi mai bună pentru că Milo face parte din ea. Nu crezi?

I-am întâlnit ochii, acea privire încărcată de adevăr.

– Cred, da, cred asta.

– Și mai știi de ce sunt sigură? întrebă Penny terminând de curățat pistolul.

– Dacă mai ai vreo surpriză, să știi că nu mai pot suporta încă una.

– Sunt sigură că nu vei mai avea probleme cu vreo unealtă sau cu vreo mașinărie. Gata cu degetele lovite cu ciocanul, gata cu catastrofele produse cu aspiratorul.

– Pentru asta e nevoie de un al doilea miracol.

– Toată această neîndemânare nu a fost niciodată altceva decât o scuză elaborată pentru a nu avea o armă și a nu învăța să o folosești.

– Unde ți-ai luat licența în psihologie?

– La școala bunului-simț. Dacă poți transforma prăjirea unei felii de pâine într-o catastrofă, nimeni nu își dorește să te vadă cu o armă.

– Catastrofă este un cuvânt destul de dur.

– Factura de reparații la bucătărie a fost de trei sute de dolari. Și nu ești neîndemânatic. Gândește-te la felul în care scrii. Și la cum ești în pat.

– Nu sunt Jon Bon Jovi.

– Nu mai sunt o şcolăriţă să am pretenţii aşa de mici. Ai învăţat astăzi elementele esenţiale pentru utilizarea unei arme şi nu a venit sfârşitul lumii.

– Ziua nu s-a terminat.

Mă sărută. Limba ei era dulce.

– Mătuşa Edith avea dreptate în privinţa unui lucru, am spus. Sigur mă pricep să le aleg.

Privindu-mă din Mountaineer, Lassie se amuzase atât de mult, încât acum avea nevoie să facă pipi.

Apoi, Penny ne duse departe de plajă pe drumul neasfaltat, înapoi pe autostradă.

– Cum a mers treaba cu arma? întrebă Milo.

– Mama ta a supravieţuit, am răspuns.

– Şi picioarele tale?

– Nu am tras în nici unul dintre ele.

– Victorie!

Telefonul de unică folosinţă sună. Era Vivian Norby. Îşi luase şi ea un telefon nou şi îmi dăduse numărul.

– Cum merge? întrebă Vivian.

– Nu ne-am oprit cu maşina ta în nici o stâncă.

– Asta înseamnă că ai lăsat-o pe Penny să conducă tot drumul?

– Nu te mai las să ai grijă de Milo. În mod evident, are o influenţă proastă asupra ta.

– Ascultă, am mai făcut ceva cercetări pe internet, spuse Vivian, şi am noutăţi. Thomas Landulf nu a fost singura victimă a lui Waxx în Smokeville. Se pare că mai există cineva. Se numeşte Henry Casas şi este, într-un fel, încă în viaţă.

46.

Smokeville era un orășel atât de pitoresc, încât îți venea să te uiți în jur după gnomii și elfii care îl construiseră.

Clădirile de pe strada principală și majoritatea locuințelor erau în stil victorian, suficient de împopoțonate încât să îl facă să scrâșnească din dinți pe orice arhitect adept al mișcării moderniste.

Această așezare de patru mii de suflete era situată într-o zonă joasă, chiar deasupra mării. În partea de vest, era mărginită de cedri și de tufe de cucută care coborau până spre țărm.

Din mare răsăreau stânci, adevărate turnuri modelate de natură în forme fanteziste, dintre care, atunci când bătea cu suficientă forță, vântul ridica voci plângătoare de oboaie, de cimpoaie și de flaute care jeleau dorul de Irlanda.

Warburton Motor Court era un mănunchi de vile de modă veche, din anii '30, umbrite de coroana bogată a imensilor cedri de Himalaya, ca niște călugări gigantici adunați la rugăciune.

Plata în avans și numărul de înmatriculare al mașinii ne-au asigurat suficientă încredere din

partea recepționerului încât să nu fiu nevoit să dau datele cardului de credit sau permisul de conducere. M-am înregistrat sub numele Kenton Ewen, împrumutând două dintre prenumele defuncților mei unchi.

Milo își abandonase unul dintre cufere când fugiserăm de la casa din peninsulă, dar salvase chestia aia cât cutia de pâine, lucrurile de care îi făcuse rost Grimbald și un al doilea cufăr cu ciudățenii, curiozități și alte lucruri lipsite de înțeles pentru noi.

Era nerăbdător să își instaleze toate astea în livingul strâmt al vilei pe care o închiriasem.

Conform adresei pe care o găsise Vivian Norby, Henry Casas locuia la mică distanță de mers pe jos de Warburton Motor Court. Ținând cont de starea în care se afla, simțeam că aveam șanse maxime să îl văd dacă mergeam singur.

Nu ne prea venea să ne despărțim, dar și eu, și Penny eram acum înarmați și mai puțini vulnerabili ca mai înainte. Ea rămase, așadar, cu Milo și cu Lassie la vilă.

Casa lui Henry Casas era o construcție splendidă în stil victorian, cu o verandă mare și cu o ușă dublă italiană, cu fereastră în evantai din sticlă colorată.

Cu doi ani și jumătate în urmă, mama lui Henry se mutase din Atlanta în Smokeville, să aibă grijă de treburile casei și de el.

Femeia care deschise ușa părea să aibă cincizeci și ceva de ani. Pielea impecabilă, ochii de căprioară și constituția minionă sugerau o floare delicată, dar mâinile ei erau puternice, marcate de muncă, și emana o atitudine de om care nu s-ar fi dat la o parte din fața unei provocări.

– Bună ziua.

Accentul ei era sudist.

– Sunteți doamna Casas?

– Da, sunt mama lui Henry.

– Doamnă Casas, sunt...

– Știu cine sunteți, domnule Greenwich. Nu am nici cea mai vagă idee de ce sunteți aici, dar îmi face plăcere să vă primesc.

Se dădu un pas înapoi și mă pofti înăuntru.

Deși își imagina că îmi doream să îl văd pe fiul său, mă conduse mai întâi spre bibliotecă, unde erau o mulțime de cărți, dar nici un DVD.

Cele mai impresionante lucruri din încăpere erau două tablouri pictate de Henry – avea un talent uriaș.

Henry era un artist narativ de un geniu autentic, cu o tehnică meticuloasă. Una dintre lucrări reprezenta o *tempera*, pe o bază de ghips, cealaltă era o acuarelă realizată cu pensula neumezită. Simțul luminii și claritatea execuției atrăgea atenția. Cu certitudine, fusese influențat de către Andrew Wyeth[1], dar subiectele îi aparțineau – la fel și complexitatea.

Întorcându-mi privirea de la cea de-a doua pictură, am trecut direct la subiect.

– Domnă Casas, fiul dumneavoastră a fost prieten cu Thomas Landulf?

Mi-a susținut privirea la fel de direct cum o făcea și Penny, și am văzut că decisese deja să îmi acorde toată încrederea.

– Da, au fost prieteni buni.

---

[1] Pictor realist american, care a lucrat preponderent într-un stil regionalist (n.red.)

– Fiul dumneavoastră crede că Thomas Landulf și-a ucis soția și fiica, apoi și-a dat foc?

– Nu, domnule Greenwich, nu crede așa ceva.

– Vă rog să îmi spuneți Cubby.

– Mulțumesc, Cubby. Eu sunt Arabella. Bella pentru prieteni.

– Henry crede că persoanele care l-au agresat sunt aceleași care i-au ucis pe membrii familiei Landulf?

– Este sigur de asta. Dar poliția consideră că afacerea Landulf este rezolvată. Și nu au mai progresat nici în cazul lui Henry.

– Bella, cei care i-au ucis pe Landulfi și l-au brutalizat pe Henry încearcă acum să îmi ucidă familia și pe mine.

– Dumnezeu să te ajute, Cubby! Sunt sigură că Henry ar dori să îți dea și el o mână de ajutor. Presupun că vrei să îl vezi.

– Dacă nu este prea mare deranjul.

– Ești pregătit să îl vezi? Știi ce anume i-au făcut?

– Da. Dar presupun că să auzi povestea nu e la fel ca atunci când vezi cu propriii ochi.

– Nicidecum. Important de ținut minte este că Henry nu dorește milă sau compasiune. În nici un caz, nu de la o persoană pe care o admiră, așa cum ești tu.

Am încuviințat.

– Nu îl voi ofensa.

– Poate că ai auzit teoria poliției potrivit căreia Henry și-a comandat bărbați într-un bar de homosexuali și a plecat cu ei undeva, fără să își dea seama că era în mâinile unor psihopați.

– Nu știam acest lucru.

– Ei bine, nu este adevărat. Henry nu este homosexual și nici cei care l-au mutilat nu erau.

A fost trezit în această casă, luat cu forța în miezul nopții și adus înapoi două luni mai târziu. Te rog, așteaptă aici până îl anunț că ai venit să îl vizitezi.

Rămas singur timp de zece minute, mi-am lăsat mintea și inima să aprecieze cele două picturi.

Henry Casas nu avea să mai picteze așa ceva. La treizeci și șase de ani, fusese orbit prin aplicarea graduală de acid. Mâinile îi fuseseră amputate din încheieturi cu o precizie chirurgicală.

Probabil pentru că era de notorietate faptul că își expunea foarte clar opiniile despre pictură și cultură, ca o formă de rezistență față de o anumită artă ideologică, limba și corzile vocale îi fuseseră îndepărtate.

Acum trăia fără vedere, fără a simți vreun gust, fără vreo modalitate de a comunica, fără posibilitatea de a-și exprima talentul, încă de partea asta a liniei dintre viață și moarte, dar întrebându-se, probabil, în zilele proaste, dacă nu ar fi mai bine să facă pasul final.

47.

Un fost atelier de desen, cu podea din lemn și fără covor, fusese transformat într-o combinație de dormitor, cameră de zi și studio.

Șevaletele și articolele pentru pictat sugerau faptul că într-un fel Henry încă mai lucra, deși nu era nici o pictură la vedere.

Cu picioarele goale, în blugi și cu o bluză de flanel, Henry stătea într-un scaun cu rotile în fața unui computer; se întoarse în timp ce ne apropiam de el.

Ochii din sticlă – de fapt, emisfere din plastic – erau atașați mușchilor oculari și se mișcau la fel ca ochii reali, deși erau lipsiți de vedere.

Rămăsese un bărbat arătos și nimic din atitudinea sau din expresia lui nu dădea de înțeles că ar fi fost un om învins.

Mâini mecanice, nu doar proteze care să semene cu niște mâini adevărate, ci dispozitive electronice cu trei degete, erau atașate cioturilor încheieturilor și funcționau pe bază de impulsuri nervoase.

Când i-am spus că îmi făcea plăcere să îl cunosc și mi-am manifestat admirația mea pentru

picturile din bibliotecă în cuvinte pe care speram să le perceapă drept sincere, mă ascultă cu un zâmbet.

În replică, se întoarse către computer și începu să scrie cu unul dintre degetele sale din oțel.

Cu greu îmi puteam imagina efortul laborios pe care îl făcuse pentru a învăța cum să identifice tastele fără să le poată vedea și cu degete cu care nu simțea ceea ce atingea. Când termină, am presupus că mă pot apropia să citesc cuvintele de pe ecran, dar, înainte de a mă putea mișca, apăsă o ultimă tastă, și o voce sintetizată rosti ceea ce scrisese:

-Sunt un fan entuziast al tău. Sunt la jumătatea noii tale cărți. Splendid.

Bella mi-a arătat un CD-player portabil și o ediție audio a volumului *Saltul de la ora unu* pe masa de lângă canapea.

Mama lui îi explică motivul vizitei mele. Era nerăbdător să mă ajute, să îmi răspundă la întrebări.

I-am povestit despre Shearman Waxx, versiunea prescurtată a ceea ce îndurasem din partea acestui critic.

Mai devreme, la telefon, Vivian Norby îl catalogase pe Waxx nu o enigmă, ci, mai exact, o gaură neagră. După ore de căutat pe internet, nu reușise să afle despre el mai multe decât știam deja.

Cine erau părinții lui? Unde se născuse? Unde studiase? Ce anume lucrase înainte ca primul său volum despre scrierea creativă să fi fost adoptat în universități și el să fie angajat în calitate de critic literar? Nici măcar la întrebări de bază ca acestea nu exista răspuns.

Frustrată și întrebându-se dacă era posibil ca Waxx să fi scris ceva sub pseudonim, Vivian își

extinsese căutările la expresii unice repetate de acesta în recenziile sale și astfel ajunsese la un critic de artă, Russel Bertrand, care scria cu regularitate în principalul ziar de artă al țării.

Russel Bertrand jupuise de vii câțiva pictori și sculptori la fel de malițios cum o făcuse Waxx cu o serie de scriitori. Nu doar că expresiile favorite ale lui Waxx erau inserate în textele critice ale lui Bertrand, dar și scrierea sa purta amprenta sintaxei lui Waxx.

Când Vivian căutase datele biografice ale lui Bertrand, descoperise că erau mai puține decât cele despre Waxx – nici măcar o adresă de identificat cu Google Earth. O altă gaură neagră. Sau aceeași.

Apoi, Vivian cercetase arhiva textelor critice scrise de Bertrand, căutând artiști pe care să îi fi atacat cu un entuziasm aparte, unul dintre aceștia fiind Henry Casas din Smokeville, California.

Henry și Bella erau entuziasmați de progresul pe care îl făcuserăm în cadrul investigației noastre, dar i-am avertizat să fie realiști în ceea ce privea așteptările. Eram foarte departe de a deține probe că Waxx, alias Russel Bertrand, comisese crimele.

Speranța mea că Henry ar putea să îl descrie pe răpitorul său nu se împlini. Fusese sedat în cea mai mare parte a timpului cât stătuse în captivitate.

Vorbindu-mi cu ajutorul computerului, îmi spuse ceva ce îmi atrase atenția:

– Nu a fost doar unul. În timpul celor două luni, am auzit, opt... zece voci. Poate mai multe.

Dacă percepțiile sale din perioada captivității nu fuseseră atât de alterate de droguri încât să fi ajuns de neutilizat, atunci am plecat de la un psihopat singuratic și am ajuns la mai mulți – de

fapt, la o întreagă *organizație*, lucru care îmi părea greu de crezut.

– *Încă ceva*, spuse Henry. *Arată-i, mamă!*

– Ești sigur? întrebă mama lui.

Henry încuviință din cap cu putere.

– Vino să vezi, îmi spuse ea și mă conduse către două dulapuri înalte.

Din unul dintre ele scoase un tablou și mă lăsă să îl privesc.

Acest tablou nu era deosebit, comparativ cu cele din bibliotecă. Îi lipseau claritatea și capacitatea puternică unică de a utiliza lumina extremă. Tehnica era lipsită de îndemânare, imaginile nu erau complexe, iar obiectele nu aveau proporțiile potrivite. Și totuși, se puteau intui aceeași gândire artistică și aceeași sensibilitate creativă.

M-am întors spre Henry să îl întreb cum reușise să facă asta și am văzut că ținea o pensulă cu piciorul drept, pe care o manipula cu o finețe deosebită.

Hotărârea lui și spiritul său neînfrânt erau admirabile, dar aceasta nu făcea mai puțin tragic faptul că devenise un talent de primă mână redus la metode de execuție care nu vor putea nicicând să exprime așa cum trebuie viziunile sale.

– Știe că nu se poate apropia de calitatea lucrărilor sale de dinainte, spuse mama lui. Trebuie să se folosească de ochii mei, de descrierea a ceea ce obține cu fiecare atingere a pensulei înainte de a trece la următoarea. Dar ceea ce speră el, ce sper și eu, este că, până la urmă, va crea expresii mai primitive ale viziunii sale care, în felul lor, vor fi minunate. Și, chiar dacă asta nu se va întâmpla niciodată, tot merită efortul. Tot ce va picta va

fi ca un scuipat pe fața nenorociților ăstora. Dar nici unul nu trebuie să știe. Nu vrem să se întoarcă. Dacă Henry reușește să-și ducă picturile la un anumit nivel, acesta va fi testamentul său, dezvăluit abia după moarte.

Devotamentul față de fiul ei nu era mai puțin impresionant decât hotărârea lui Henry de a-și explora talentul în aceste condiții îngrozitoare.

Punând deoparte pictura și extrăgând o alta din dulap, Bella spuse:

-Răpitorii și cei care l-au maltratat cât timp era conștient aveau mare grijă să-și ascundă fețele. Unul singur umbla fără mască. De atunci, Henry s-a tot străduit să reproducă acel chip, dar nu cred că te poate ajuta cumva. Nu e doar faptul că acum nu mai are tehnica necesară pentru a realiza un portret. Cu certitudine, drogurile care i-au fost administrate i-au afectat simțurile.

Când întoarse tabloul spre mine, am zărit o reconstituire nu foarte reușită și nici foarte asemănătoare cu ceva ce mai văzusem, dar am recunoscut fără dubii fața deformată a individului din Maserati.

PARTEA A TREIA:

ZAZU, *WHO'S WHO,* VINO CUŢU, DU-TE CUŢU, DOOM, ZOOM, BOOM

48.

Scriitorii, producătorii de film și liderii religioși au descris și au prezis întotdeauna sfârșitul lumii prin foc sau prin gheață, din cauza unui asteroid sau prin inversarea polilor magnetici ai Pământului și au găsit de fiecare dată un public numeros care să le îmbrățișeze viziunile.

În inimile femeilor și ale bărbaților moderni, există o conștientizare indubitabilă a faptului că este ceva în neregulă cu această parte de istorie pe care au moștenit-o, că, în ciuda orașelor cu zgârie-nori, a armatelor superdotate și a tehnologiei science-fiction devenite realitate, momentul este fragil, iar fundația – gata să explodeze din clipă-n clipă.

În timp ce mergeam de la casa lui Casas către vila unde stăteam, în ciuda spiritului vesel, a optimismului înflăcărat și a locului fruntaș în cadrul Societății Marilor Prostănaci, o senzație de catastrofă iminentă mă apăsa.

Dar, dacă dezastrul ar veni, ar însemna sfârșitul civilizației, însă nu și al lumii. Acest cer albastru transparent, marea, pământul, plantele cu frunze

verzi care vor creşte mereu, toate vor supravieţui neafectate de nefericirea umană.

Cu arhitectura în stil victorian şi cu străzile mărginite de copaci, orăşelul Smokeville servea drept simbol a ceea ce lumea modernă dăduse uitării: respectul pentru tradiţie, care poate constitui baza solidă de sub picioarele noastre, certitudinea locului pe care îl avem în univers şi a rolului nostru, care aduc împăcarea de sine.

Foc, gheaţă, asteroizi şi inversarea polilor reprezintă baubaul cu care ne distragem atenţia de la ameninţările reale ale lumii noastre. Într-o lume în care fiecare îşi inventează propriul adevăr, nu există comunitate, ci doar facţiuni. Fără comunitate, nu există consensul necesar pentru a rezista narcisiştilor lacomi, invidioşi şi avizi după putere care preiau controlul şi transformă instituţiile omenirii într-o serie de maşinării ale judecăţii de apoi.

Să aveţi o zi bună!

Când am ajuns la vilă, am făcut un efort pentru a-mi revigora starea de spirit. Civilizaţia nu avea să se prăbuşească. În cel mai rău caz, senzaţia de catastrofă iminentă pe care o aveam s-ar fi tradus prin faptul că eu, Penny, Milo şi Lassie aveam să murim. Acolo. Cu o mică schimbare de atitudine, salvasem viaţa a milioane de oameni.

Penny trăsese draperiile. În timp ce mă apropiam, am observat-o la fereastră, trăgând cu ochiul printre perdele.

Când îmi dădu drumul înăuntru, spuse:

- Mă simt ca un şoarece.

- Mă gândeam să comandăm mâncare chinezească.

Penny îmi spuse cu toată sinceritatea:

– Noi suntem șoarecele care încearcă să ajungă la capătul celălalt al pădurii, exact ca în povestea mea, iar Shearman Waxx este bufnița. Eu *știu* că șoarecii sunt eroii, întotdeauna șoarecii sunt eroii, pentru că sunt micuți și drăguți, și nu pot exista răufăcători micuți și drăguți, dar trebuie să îți spun, Cubby, că vreau să fiu bufnița, să mă năpustesc asupra lui, să îl lovesc de nenumărate ori cu ciocul și să îi smulg măruntaiele. Rolul de șoarece e *nasol*.

– Deci ți-a fost dor de mine, nu?

– Când suntem despărțiți e nasol. Când vei merge la casa lui Landulf?

– Într-o oră se va întuneca, așa că acum nu e momentul potrivit. Aș vrea să aștept până dimineață.

– Vom merge cu tine. Nu ne ascundem aici ca șoarecii.

– Ai stat la fereastră tot timpul?

– Nu chiar. Am tot butonat laptopul, dar după un timp am devenit claustrofobă, apoi la asta s-a adăugat un pic de amețeală, și la amețeală s-a adăugat greața. Nu a fost la fel de rău ca atunci când am rămas blocată în lift cu Hud Jacklight, dar nici mult nu mai avea.

Laptopul lui Penny și cel al lui Milo rămăseseră la casa din peninsulă, dar îl mai aveam pe al meu.

– Ce anume ai căutat?

– Am încercat să aflu ce alți pictori a atacat cu brutalitate Russel Bertrand.

– Locul acesta este conectat la internet?

– Da, este un afiș informativ la recepție. Un program guvernamental care facilitează accesul la internet în motelurile ieftine, în avantajul săracilor care călătoresc. Motelul acesta nu e totuși chiar atât de ieftin.

– Când va fi Milo șef la FBI, va avea grijă de asta.

– Stai că mi-ai amintit de ceva, spuse Penny. Milo m-a cam speriat. Este un pic cam... ciudat.

– Ei, na! Milo?

Milo stătea pe jos, cu toate dispozitivele răspândite în aproape jumătate din livingul vilei. Un mic instrument ciudat, al cărui scop nu îl puteam ghici, se afla după urechea lui Milo, exact cum ai ține un creion. De urechea lui stângă atârnau o mulțime de fire ultrasubțiri ondulate, și asta nu din dorința de a se înveșmânta într-un costum de supererou gen Iron Man, ci pentru că își dorea să le găsească atunci când avea nevoie de ele.

În timp ce meșterea la niște obiecte care semănau cu niște solnițe și pipernițe, continua ceva care părea o discuție.

– Mda... presupun... asta ar avea nevoie de un condensator... aha, înțeleg, mă întreb câți megaherți... hei, mulțumesc... e grozav...

În primă fază am crezut că vorbește cu prietenul lui canin, dar câinele nu era lângă el. M-am uitat după Lassie și în dormitor, dar nu am zărit-o.

Întorcându-mă în living, am întrebat:

– Milo, unde e Lassie?

– Probabil într-un sertar.

– Ai băgat-o într-un sertar?

– Nu. Presupun doar că e acolo.

– Ce sertar? Unde?

Arătă spre un dulap noduros de pin. Cele două sertare de jos erau mai adânci, celelalte două – mai mici. Când l-am deschis pe cel de jos, Lassie era întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute și cu labele din față strânse la piept. Rânjea cu limba atârnată, iar coada foșnea frecându-se de interiorul sertarului.

– Cum a ajuns aici? am întrebat-o pe Penny.

– Habar nu am.

- Nu ai băgat-o tu acolo?
- De ce aș băga un câine într-un sertar?
- Pare să îi placă.
- De unde Dumnezeu să știu eu că îi place?
- Relaxează-te! Nu ai băgat-o tu acolo. Te cred.

Am încercat să o conving să iasă din sertar, dar a rămas neclintită.

- Ceva nu este în regulă cu câinele ăsta, conchise Penny.
- E un pic excentric, atâta tot.
- Poate aș putea-o păcăli cu biscuiții cu șuncă pe care îi adoră.
- Bună idee.

Lăsând câinele în sertarul deschis, am îngenuncheat lângă Milo. Se pare că mama lui îl convinsese să facă duș. Purta haine curate. Pe tricoul lui alb scria cu litere roșii îngroșate: „PERSISTĂ".

Colecția lui de tricouri personalizate fusese cumpărată dintr-un mall obișnuit. Periodic, îi dădea mamei sale noi cuvinte pe care dorea să le poarte scrise pe haine.

Nu, nu pot explica, așa cum nici Milo nu ne putea explica nouă. Întotdeauna conversația cu el era cam așa:

- De ce trebuie să porți cuvinte, Milo?

- Numele sunt importante.

- Acestea nu sunt nume.

- Cum îți dai seama de asta?

- Fiecare cuvânt denumește un obiect, o acțiune, o calitate, o cantitate, o condiție...

- Atunci de ce sunt importante numele?

- Nimic nu poate fi mai important.

- Dar de ce?

- Pentru că nimic nu există cu adevărat dacă nu are un nume.

–Comand de mâncare, l-am anunțat eu. Ce ai vrea să mănânci?

Absorbit de ceea ce făcea, Milo spuse:

–Nu mi-e foame.

Când ne opriserăm să luăm masa de prânz la McDonald's în Eureka, fusese atât de absorbit de imaginile ciudate afișate pe Gameboy-ul lui, încât mâncase doar jumătate din cheeseburger și nici un cartof prăjit.

–Trebuie să mănânci, Milo. Nu am de gând să te las aici... să faci chestia asta... orice ar însemna ea... dacă nu mănânci.

–Pizza, zise el. Vegetariană cu măsline negre.

–Bine, i-am spus bătându-l ușor pe umăr. Și promit să nu te spun bunicii tale că te-ai dat pe chestii vegetariene.

–Nu, zise el cu o grimasă. Bunica Clotilda va citi în zațul de cafea chestia asta. Mai bine pune și niște pepperoni.

Pe drumul spre casa lui Casas, zărisem o pizzerie la doar un cvartal distanță de locul unde ne aflam. Am sunat și am făcut comandă.

Mai târziu, când eram pe punctul de a pleca, Milo îmi spuse:

–Tată, fii cu adevărat precaut. Fii vigilent. Am intrat în criză de timp.

Cuvintele lui o alarmară pe Penny.

–Ce vrei să spui? Să fie vigilent cu ce?

–Nu vă temeți, am zis eu. Mă întorc în zece minute.

–Ar fi bine să o faci, spuse Penny. Ascultă-mă, Cubby, ar fi al naibii de bine să te întorci în zece minute.

Am îmbrățișat-o și i-am spus:

–Și eu te iubesc.

49.

La pizzeria din Smokeville nu a încercat nimeni să mă omoare.

Întorcându-mă la vilă în lumina amurgului, mi-am dat seama de ce i se spunea orășelului Smokeville[1]. În anumite condiții de temperatură și umiditate se crea un dezechilibru între ocean și țărm, apa ceda o parte din ea însăși, iar pământul însetat ducea ceața spre est atât de rapid, încât aveai senzația că nu era ceață, ci un fum mânat de căldura focului din urma lui. Falsul fum se agita printre copaci, casele parcă ardeau mocnit, iar apusul dispărea în spatele acestui clocot de fum.

Milo înfulecă tot, dar nu la masă, ci pe jos, cufundat în proiectul lui. Lassie îl supraveghea de deasupra, de pe comoda pentru televizor.

I-am povestit lui Penny despre Henry Casas, despre Anabella, mama lui, și despre metoda dureroasă și anevoioasă prin care picta acum.

Se arătă la fel de mirată cum fusesem și eu de faptul că portretul impresionist al unuia dintre

---

[1] În engleză, în original, *smoke* înseamnă „fum" (n.red.)

torționarii săi putuse fi recunoscut instantaneu ca fiind individul hidos din Maserati. Oricum, cel mai mult ne-a speriat relatarea lui Henry potrivit căreia fusese reținut și mutilat nu de un singur individ sau de doi, ci de o adevărată organizație cu mai mulți membri.

Mâinile și limba îi fuseseră îndepărtate cu precizie chirurgicală, sub anestezie, și primise îngrijiri medicale postoperatorii competente pe toată durata nedoritei sale detenții. În consecință, organizația conținea cel puțin un chirurg și personal suplimentar cu bogate cunoștințe medicale.

Nu puteam crede că un grup numeros, incluzând personal cu înaltă calificare medicală, s-ar fi reunit în viața secretă pentru a se asista unul pe celălalt în postura de ucigași în serie. Era ceva mult mai grav decât crezusem eu.

Cu cât aflam mai multe, cu atât șansele noastre de supraviețuire scădeau.

Căutând artiștii pe care Waxx îi atacase sub pseudonimul Russel Bertrand, Penny mai găsise o victimă a acestuia - și nu doar a cuvintelor unui critic.

-Cleveland Pryor, pictor. A fost găsit mort într-un tomberon de gunoi din Chicago, orașul în care locuia.

Trupul său era atât de strâns înfășurat în sârmă ghimpată, că arăta ca o mumie. Conform raportului legistului, sârma fusese înfășurată în timp ce el era încă în viață.

-Cleveland nu și-a cunoscut niciodată tatăl, continuă Penny. Mama lui a murit când el avea nouăsprezece ani. Nu s-a căsătorit niciodată, nu a avut copii, deci cel puțin nu a fost obligat să vadă maltratată o persoană dragă lui înainte ca Waxx să îl omoare.

În cercetările ei, Penny descoperise că o parte dintre scriitorii și artiștii dintr-o mișcare filosofică nouă se mutaseră în Smokeville sau se credea că făcuseră acest lucru. Sperau să înființeze o comunitate creativă.

La fel ca în cazul lui Henry Casas și al lui Tom Landulf, acești artiști respingeau nihilismul și utopianismul acestor vremuri, precum și pe cel al ultimilor o sută cincizeci de ani. Căutau un viitor care să nu se bazeze pe teoriile unui singur om sau pe o singură ideologie limitată, ci pe secolele de tradiție și de înțelepciune din care răsărise civilizația lor.

– Ceea ce explică, am spus eu, de ce Waxx ar fi putut avea două ținte în același orășel.

– Probabil are mai multe, spuse Penny. Așa că... iată-ne...

Mergând la culcare la ora nouă, de-a dreptul epuizat, m-am trezit pe la ora unsprezece noaptea. Înainte de a ne retrage, stinseserăm doar una dintre cele două lămpi de veghe. Penny continua să doarmă lângă mine.

Dormitorul avea două paturi duble, cu saltele care fuseseră, cu siguranță, oferite de un kinetoterapeut aflat în căutare de lucru. Cel de-al doilea pat era gol.

Amintindu-mi de cele două fete dispărute ale lui John Clitherow, m-am năpustit în living. Milo lucra încă, așezat pe podea. Era prins în mijlocul unei zone mult mai întinse de dispozitive, ce-or-fi-uri și alte nu-știu-ce-uri care fuseseră acolo și mai înainte.

Laptopul meu se odihnea pe un taburet, iar Milo privea fix monitorul pe care rulau imagini

misterioase ale unor construcții complexe, dar imposibil de identificat.

– Când vii la culcare, puștiule?

– Nu încă.

– Trebuie să dormi.

– Nu prea.

Lassie se cuibărise sub un scaun cu spătar drept. Picioarele scaunului și șipcile care le uneau formau o cușcă în jurul ei. Abia încăpea în spațiul acela strâmt, dar rânjea și dădea veselă din coadă.

Sigur deja de răspunsul pe care aveam să-l primesc, am întrebat:

– Tu ai băgat-o pe Lassie sub scaun?

– Nu, răspunse el. S-a băgat singură.

– Nu poate fi prea confortabil acolo.

Am ridicat scaunul de deasupra câinelui și l-am pus alături.

Lassie se ridică, se scutură, își înălță capul și mă privi de parcă, în opinia ei, eram de departe cel mai ciudat membru al familiei.

Privind filmul care rula pe laptop, am întrebat:

– Ce e aia?

– O structură, răspunse Milo.

– Are vreun sens să întreb ce fel de structură?

– Nu.

Imaginea se mărea pe măsură ce camera părea să coboare în interiorul ei, la fel cum un microscop ar mări imaginea unei mostre de țesut, la o putere de multiplicare care tot creștea, ca mai apoi să apară o nouă imagine în locul celei de dinainte.

– Asta ce e?

– O structură de profunzime.

– Așa ziceam și eu. Hai la culcare, nu mai sta mult.

– OK.

– E un OK sincer?

– OK.

Din cadrul ușii dintre living și dormitor, i-am aruncat încă o privire lui Milo. Își ridicase o mână către ecran de parcă ar fi dorit să atingă imaginea acelei structuri și să îi simtă substanța. Câinele se băgase iar în cușca de sub scaun și rânjea

Când m-am trezit din nou la 1:22, Penny dormea lângă mine, iar patul lui Milo era tot gol.

Am fost brusc conștient de spiralele și de pulsațiile de lumină albastră combinată cu roșu de dincolo de ușa deschisă, ca și cum cineva ar fi parcat o mașină de poliție lângă cabană.

Când am intrat în cameră, am descoperit că tavanul devenise un ecran de proiecție pe care se plimbau structuri mult mai complexe decât cele pe care le văzusem pe monitor la vizita mea anterioară.

Versiuni bidimensionale ale imaginilor rulau ca un film pe ecran. Un cablu ducea de la computer la un dispozitiv ca o oliță de noapte care le proiecta apoi 3D pe tavan.

Milo stătea pe podea, într-o încrengătură de chestii ciudate, holbându-se la tavan.

O mișcare îmi atrase atenția spre canapea. Lassie era acolo, întinsă pe spate, uitându-se și ea pe tavan, cu labele mișcându-se de parcă ar fi alergat pe o pajiște. Nu părea nervoasă, ci mai degrabă în extaz.

M-am așezat pe podea lângă Milo și am întrebat:

– Structură?

– Mai de detaliu decât cealaltă.

– Structura a ce?

– A orice.

– Tu înțelegi la ce te uiți?

– Da.

Am încercat o altă abordare:

– De unde vine chestia asta, Spiriduşule?

– De undeva.

– De pe internet?

– Nu.

Am împins într-o parte câteva ciudățenii şi încă vreo câteva chiar mai ciudate şi m-am întins pe spate lângă fiul meu. Din această poziție, imaginile de pe tavan erau grozave.

– Ăsta este, până la urmă, dispozitivul de comunicare interstelară? am întrebat eu.

– Nu.

– Hai... Chestia asta vine de la extratereştri?

– Nu.

– Din viitorul îndepărtat, o transmisie temporală sau ceva asemănător?

– Nu.

– Mai poți spune şi altceva decât *nu*?

– Da.

– Fac doar ce scrie pe tricoul tău. Scrie „persistă".

– Ar trebui să mergi la culcare, tată. Va fi prea mult pentru tine.

– Glumeşti? Fac asta tot timpul. Aşa că... ce facem aici?

– Învăț, spuse Milo.

– Voi învăța şi eu?

– Nu prea cred. Mai bine te-ai duce la culcare, tată. Dacă vei continua să priveşti, va deveni prea înspăimântător pentru tine.

– Ba nu. Îmi place. Ție îți place, Milo?

– Este uluitor.

– Este ca un foc de artificii, fără riscul de a-ți arde sprâncenele.

Pe canapea, câinele care își mișca labele în aer scoase un scâncet de plăcere.

– Este frumos, am spus. Nu-i așa?

– Este elegant, replică Milo. În șaptezeci și șapte de feluri.

– Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut. Nu este cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut, Milo?

– Este foarte frumos, tată.

– Nu-i așa? Nu e frumos, Milo?

– Da.

– Este atât de frumos, încât pare un pic amenințător.

– Închide ochii, tată. Este amenințător în sensul bun, dar nu ești pregătit pentru așa ceva.

– Doar un pic amenințător, Milo. Și acum, parcă mai mult decât un pic.

– Te-am avertizat că ar putea fi prea înspăimântător pentru tine.

– Nu mă sperii așa ușor, fiule. Odată, am fost blocat trei ore într-un lift cu Hud Jacklight.

– Înspăimântător.

– M-am temut că mama ta o să-i sfâșie gâtul. Și nu aș fi vrut ca ea să ajungă la închisoare. O iubesc pe mama ta, Milo.

– Știu, tată.

– Este mai frumos al doilea, dar și mai amenințător. Simt că... atunci când mă uit la chestia asta, ce o fi ea, simt că se uită și ea în interiorul meu.

– Închide ochii, tată, altfel vei ameți.

– Nu, nu sunt amețit deloc. Este atât de ciudat, și de complex, și de înfricoșător de frumos. Milo, simți că îți explodează capul?

– Nu. Nu simt.

– Simt toată această presiune, ca un submarin aflat la câțiva kilometri sub apă, e ca și cum capul mi-ar exploda asemenea unui balon, iar creierul mi-ar ieși pe urechi.

Milo nu spuse nimic. Pe canapea, câinele mai scoase un scâncet de plăcere, apoi trase un pârț.

– Chestia asta de pe tavan, am spus eu... Devine alarmant de îngrozitor de frumoasă, Milo. Oribil, înspăimântător de frumoasă, și toată camera se învârte.

– Te-am avertizat în legătură cu amețeala, tată. Dacă nu închizi ochii, următoarea senzație va fi de greață.

– Nu, nu mi-e rău deloc. Sunt doar neliniștit și alarmat, știi, poate și puțin înfricoșat. Și umil. Este foarte copleșitor, Milo. Este mult prea frumos pentru mine.

– Închide ochii, tată.

– Structura asta, orice ar fi, este mult prea profundă pentru mine, Milo. Cam de o mie de ori prea profundă. Mi se face greață.

Am leșinat înainte să vomit.

În comparație cu mine, pentru tatăl lui Mozart a fost floare la ureche.

M-am trezit puțin după ora patru dimineața pe podea, și nu îmi explodase capul. Și încă un lucru bun: mă simțeam revigorat și plin de viață, cu senzația că experimentasem ceva transcendental, deși nu puteam exprima în cuvinte ce se întâmplase.

La lumina unui singur bec, vedeam tavanul alb – nimic altceva în afară de tencuială și de vopsea.

Când m-am ridicat, am observat că Milo își strânsese toate dispozitivele. Nu mai rămăsese nimic împrăștiat pe podea.

În dormitor, Penny dormea într-un pat, iar Milo și câinele – în celălalt.

Am stat și i-am privit dormind.

În ciuda faptului că ne aflam unde ne aflam, a felului și a motivului pentru care ajunseserăm aici, simțeam că în acest moment aici ne era locul. Nu hoinăream, ci evoluam, evoluam către ceva bun și important.

Tot ce evoluează trebuie să conveargă către ceva. Suprema convergență dintre om și creator presupune călătoria prin acel pasaj final, moartea. Cu toate acestea, în momentul de față, când îmi priveam familia adormită, mă aflam în robia unei exaltări tăcute și nu mă gândeam la moarte, deși avea să se dovedească în curând că Moartea se gândea la mine.

50.

În lumina liniștită a dimineții, ceața nu mai semăna a fum. Umedă și rece, nu se mai învolbura aproape deloc, deplasându-se cu înțeles doar în jurul mașinii.

Mașina era încărcată la maximum. Deși plătiserăm pentru două nopți la vilă, nu am lăsat nimic acolo. Aș fi vrut să putem pleca din Smokeville și din împrejurimi și să ne îndreptăm spre autostradă cât mai repede, dacă plecarea ar fi devenit esențială.

Tom Landulf, a cărui primă carte fusese publicată cu doar paisprezece luni în urmă și care murise la trei luni după aceea, locuise în afara orașului, pe un drum șerpuitor, cu puține case, de unde nu se putea vedea marea, ci doar pădurile din jur.

Pe internet, Penny descoperise într-o revistă o relatare recentă despre caz și consecințele acestuia, în care un agent imobiliar sugera că proprietatea nu avea să se vândă niciodată. Potențialii cumpărători erau reticenți la ideea de a locui într-un loc în care avuseseră loc niște crime atât de violente.

Casa era mai retrasă de la stradă, învăluită în ceață. Indicatorul pus de agentul imobiliar lângă cutia poștală ne atrase atenția.

Nu am vrut să parchez pe alee. Dacă o mașină trăgea în spatele nostru, ne putea bloca fără probleme chiar dacă aveam tracțiune integrală.

În fața proprietății, nici una dintre cele două alei asfaltate nu era suficient de lată ca să îmi permită să parchez.

Am continuat să merg spre nord, coborând o pantă pe distanța a vreo trei sute de metri, am trecut de o vale abia vizibilă prin perdelele de ceață, apoi am trecut de o pădure țepoasă și am dat de o suprafață plană în partea dreaptă. Aici puteam opri mașina la zece metri în afara carosabilului, iar ceața avea să o țină la adăpost de traficul puțin intens.

Intenția mea era să merg singur, dar Penny reacționă de parcă aș fi avut de gând să mă dezbrac și să intru gol-pușcă în cușca leului, lăsându-i pe ea și pe Milo ca pe niște miei gata de sacrificare.

– Doar mă duc până acolo și dau un pic târcoale, am spus. E mai sigur să merg singur. Nici măcar nu știu ce caut, am completat.

– Nici noi nu vom ști ce căutăm, spuse ea. Dacă noi trei nu știm ce anume căutăm și căutăm acel lucru împreună, îl vom găsi sau nu, mai repede decât l-ai găsi tu de unul singur.

– Nici eu n-aș fi spus-o mai bine.

– Știu. Suntem căsătoriți de prea multă vreme.

– Uite, Penny, poliția a fost deja acolo. Dacă a fost ceva de găsit, au găsit ei.

– Și atunci de ce am mai bătut atâta drum până în Smokeville?

– Să întâlnim localnici care l-au cunoscut pe Landulf. Casa este pe planul doi.

– Atunci, nu intra, și nici unul dintre noi nu o va face.

Una dintre portierele din spate se deschise și ne-am întors să îl privim pe Milo.

– Eu intru, spuse Milo, și îmi voi imagina că ați venit cu mine, așa voi puteți sta aici și să vă imaginați că am rămas cu voi, deci trebuie *fie* să mergem, *fie* să nu mergem împreună.

După ce îi zise lui Lassie să șadă, ieși și închise portiera.

– Cu siguranță are încăpățânarea familiei Boom, am spus.

– Vrei să spui determinarea caracteristică familiei Boom.

Am ieșit, am încuiat Mountaineerul și am lăsat-o pe Lassie să îl păzească. Dacă dorea să se strecoare în torpedou era numai treaba ei.

Ceața părea să mă străpungă până la oase și să își strecoare limba rece până la măduvă.

Milo își trase fermoarul jachetei vătuite. Pe bluzonul negru cu mâneci lungi pe care îl purta pe sub ea scria „LIBERTATE" cu litere albe.

Penny verifică sub blazerul ei albastru, iar eu mi-am pipăit haina sport din catifea reiată pentru a mă asigura că hamurile sunt bine fixate pe umăr și că pistoalele erau pregătite să fie folosite. Fiecare dintre noi avea un încărcător de rezervă.

Cu toate astea, mă simțeam ca un șoarece. Cred că și Penny.

Cum nu doream să fim văzuți în apropierea fostei reședințe Landulf, am evitat șoseaua principală. Eu mergeam înainte, Milo la mijloc,

printre copaci, și, după vreo cincizeci de metri, am ajuns la pajiștea întinsă care cobora spre sud, acolo unde ar fi trebuit să găsim casa poziționată pe o ridicătură.

Un vehicul trecu pe șosea cu zgomot de motor și lumini de faruri. Ceața nu îmi permise să identific tipul de mașină, producătorul sau modelul.

În lumina difuză, sub apăsarea uriașei amenințări care atârna deasupra noastră, înaintând pe pajiște, mă simțeam ca un scafandru de mare adâncime croindu-și drum către un vas scufundat, în căutarea a cine știe ce comori aflate în epavă.

Casa se înălța din ceață, frumoasă, în stil victorian, înconjurată de o verandă. Garajul era construit separat.

Intenționam să sparg o fereastră, dar Penny spuse:

– Mai bine ai ciocăni.

– Dacă răspunde cineva, atunci sigur e o fantomă.

– Hai, ciocănește, să fim siguri!

Am urcat treptele de la intrare. Am găsit o sonerie și am apăsat pe buton.

Când mă pregăteam să plec, am zărit o lumină dincolo de ferestrele acoperite de draperii care flancau ușa.

Penny oftă.

Ușa se deschise și în fața noastră apăru un bătrân de vreo șaizeci de ani, care părea să fi avut un câine de vânătoare în arborele genealogic. Avea ochii mari și triști, iar din pielea de sub ochi ai fi putut croi o pereche de mănuși.

Fălcile, gușa și umerii căzuți dădeau impresia unui om împovărat de vârstă și de oboseală. Era însă un bărbat masiv, cu mâini mari. La o a doua

privire mi-am dat seama că ar fi un adversar formidabil într-o luptă.

– Pot să vă fiu de folos cu ceva, oameni buni?

Așteptându-ne să găsim o casă părăsită, nu pregătiserăm nici o poveste în caz că răspundea cineva la ușă.

M-am auzit spunând:

– Bună dimineața, domnule. Dacă ați avea un pic de timp, aș dori să stăm de vorbă despre Iisus.

– Ei bine, fiule, te admir pentru faptul că răspândești cuvântul Domnului, dar am propria biserică de treizeci de ani și nu vreau să o schimb.

Știam că un bun propovăduitor al evangheliei nu ar ceda așa ușor, dar habar nu aveam ce ar fi trebuit să răspundă la o asemenea replică, așa că am zâmbit, am oftat și mi-am plimbat limba în gură, cu speranța că voi găsi ceva de spus.

– Scuzați-mă, domnule, dar nu cumva sunteți șeriful Walbert? întrebă Penny.

– Am fost, doamnă. Acum sunt doar Walbert. Truman Walbert.

– A fost o nedreptate ceea ce v-au făcut, continuă Penny.

– Ei, doamnă, cam tot ce-și fac oamenii unul altuia este nedrept, iar în majoritatea cazurilor este mai rău decât am pățit eu.

Mai dezorientat decât eram când mergeam prin ceață, i-am zâmbit lui Penny, așa cum mi-am imaginat că ar fi putut zâmbi un evanghelist soției sale evangheliste, atunci când și-ar dori să afle despre ce naiba vorbește.

– Din cercetarea mea rezultă că domnul Walbert era șerif atunci când Tom... când s-au întâmplat toate lucrurile acelea, mă lămuri Penny. Abia

începuse investigația, când districtul a invocat regula „la șaizeci și doi de ani te așteaptă pensia".

– Șeriful de dinaintea mea, spuse Walbert, nu s-a retras decât la șaptezeci și doi de ani. Regula nu mai fusese aplicată niciodată. De fapt, scuze pentru cinism, dar nici nu cred că a existat vreodată.

Prins în joc și înțelegând din atitudinea lui Penny faptul că Walbert ar putea să ne devină aliat, i-am dat șansa de a se autodeclara astfel spunând:

– Îngrozitor lucru a făcut Thomas Landulf.

– Aș spune că e îngrozitor oricine ar fi făcut-o.

– Dar să-și omoare propria soție și fiică, am spus înspăimântat.

– Porunca adevărată spune: „Să nu ucizi". Nu spune „să nu omori" în limba originală, deoarece „a omorî" este total diferit de „a ucide". În plus, Moise nu ne-a dat și tipurile de crime, unele mai rele decât altele. Dacă ai de gând să mergi cu cuvântul Domnului din ușă în ușă, va trebui să mai studiezi un pic, domnule Greenwich.

Am tresărit la auzul numelui meu și i-am spus lui Penny:

– Părul m-a dat de gol. Trebuia să îmi fi pus o pălărie.

– Domnule șerif, spuse Penny, cred că știm cu toții că Tom Landulf nu a omorât pe nimeni și nici nu s-a sinucis. Prezența dumneavoastră aici mă face să cred că am putea avea cu toții de câștigat dacă facem schimb de informații.

– Mai bine ați intra, spuse Walbert.

L-am luat și pe Milo în casa crimei, acolo unde crimele nu se sfârșiseră încă.

51.

Pentru mine și pentru Penny, Truman Walbert umplu două căni de cafea neagră, mai bună decât orice espresso am băut vreodată.

– Ți-am citit cărțile, domnule Greenwich, deoarece mi le-a recomandat Tom, și a avut dreptate. Uriașule, pentru tine am o cola sau un suc de portocale, îi zise lui Milo.

În loc să se supere, Milo părea mulțumit de porecla lui și ceru suc.

– Roberta Carillo, agentul imobiliar care se ocupă de vânzarea proprietății, mi-a spus că aș putea sta aici o lună sau două, pentru că oricum nu vrea nimeni să cumpere. Nu că aș vrea să locuiesc aici. Dar poate că, locuind aici, are să apară ceva despre caz sau o să găsesc ceva ce nu am văzut atunci. Tom, Jeanette și Melanie mi-au fost dragi, aproape ca o familie. Un polițist este călit de câte vede, dar asta a lăsat urme adânci.

Walbert lua micul dejun când sosiserăm noi. În timp ce vorbea, se oprise în dreptul chiuvetei cu farfuria în mână și își termina oul ochi cu o jumătate de felie de pâine prăjită.

– De la început, scenariul nu mi s-a părut real. Locul nu părea scena unei crime, arăta ca un tablou bine regizat. Dovadă erau cele trei crime, nu două crime și o sinucidere, dar abia primisem cazul de cinci zile când m-au pensionat împotriva voinței mele.

– Cine anume?

– Cei din comitetul regional de inspecție. Jumătate dintre ei sunt ca niște nevăstuici, te poți aștepta la orice din partea lor. Dar ceilalți sunt oameni de treabă, și m-am mirat că votul a fost unanim.

– Cineva a vrut să vi se ia cazul, spuse Penny.

– Așa trebuie să fi fost, cineva a plătit bani grei să obțină votul acela unanim sau le-a băgat frica în oase acelor oameni de treabă. După expresiile celor din comitet, aș spune că s-au petrecut ambele lucruri. Erau pământii la față, cu ochii holbați de parcă le-ar fi fost teamă, dar și satisfăcuți într-un fel anume, de parcă erau speriați să lase un lucru bun să li se întâmple.

– Cine este acum șerif? întrebă Penny.

– L-au numit pe Ned Judd, ajutorul de șerif, până la următoarele alegeri. Ned nu e băiat rău, dar nu e un luptător. A acceptat scenariul crime-sinucidere. Acum, de rușine, mă evită, deși el nu știe că face asta din cauza rușinii, ci crede că tot ce mi s-a întâmplat e stânjenitor.

În timp ce Walbert punea farfuria în chiuvetă, am spus:

– Chiar credeți că, locuind aici, v-ar putea veni vreo idee genială în legătură cu acest caz?

– Poate. Ca să fiu sincer, o fac mai ales pentru a-i enerva pe inspectorii regionali și a-i face să își piardă cumpătul. Dacă vor crede că am găsit ceva, vor veni să scormonească să vadă ce anume și vor lăsa să scape detalii utile, cu sau fără voie.

Se auzi soneria, iar Penny întrebă:

– Așteptați pe cineva?

Walbert clătină din cap.

– Nu trece nimeni pe aici cu excepția Robertei, agentul imobiliar, dar nu e o persoană așa matinală.

În timpul acesta, eu și Penny am schimbat o privire scurtă.

– Domnule, cei care i-au ucis pe membrii familiei Landulf au încercat să ne ucidă și pe noi, am spus eu.

La jumătatea drumului spre ușă, se întoarse și îmi aruncă o privire care mi-ar fi înghețat sângele în vine dacă l-aș fi mințit.

– Este adevărat, zise Penny. Nu au cum să știe că am venit aici. Dar poate au reușit să afle că am fost în Smokeville.

Soneria se auzi din nou.

Arătându-ne o ușă între bucătărie și sufragerie, îmi zise:

– Du-te în direcția aceea spre camera de zi și vei putea auzi ce se vorbește la ușă. Poate recunoști vreo voce. Oricine ar fi, îl voi lăsa să pălăvrăgească, dar nu și să intre.

Milo era lângă fereastră, dincolo de care se întindea veranda din spatele casei. Penny îl trase de acolo, aproape de ea.

În timp ce Walbert se îndrepta spre hol, eu mergeam spre sufragerie pentru a ajunge în camera de zi. Stăteam de o parte a arcadei care ducea către hol, imediat după foaier.

L-am auzit pe Walbert deschizând ușa.

– Bună dimineața, oameni buni. Cu ce vă pot fi de folos?

– Domnule Walbert, spuse unul dintre ei, suntem reprezentanții acestei proprietăți, și nu i-am

dat nicicând doamnei Carillo permisiunea să vă lase să locuiți aici fără să plătiți chirie.

– Pot vedea o carte de vizită?

– Numele meu este Booth, iar dumnealui este domnul Oswald. I-am luat în această dimineață doamnei Carillo dreptul de a se ocupa de proprietate.

– Sunteți avocați? De obicei, avocații au cărți de vizită.

– Vrem să părăsiți această locație numaidecât, spuse Booth.

– Dacă despre chirie este vorba, atunci sunt dispus să plătesc.

– Prea târziu pentru asta, spuse Oswald. Trebuie să plecați chiar acum.

– Dacă dumneavoastră domnilor, sunteți amabili să așteptați pe verandă, o voi suna pe Roberta să îmi confirme că nu se mai ocupă ea de proprietate.

Unul dintre oameni a spus ceva, dar nu am auzit ce anume, apoi am deslușit mișcare în foaier. Ușa din față se închise.

Tăcerea lui Truman Walbert mă alertă mai mult decât orice ar fi putut spune. Tăcerea unui om care avea mereu ceva de spus.

Am tras pistolul din ham și, în viteza cu care am acționat, mi se păru tot atât de inedit și de incomod ca prima dată pe plajă, când primeam instrucțiuni de la Penny. Nu trebuia să mă gândesc la cum să îl apuc, pentru că riscam să țin degetele țepene. Lași, pur și simplu mâna să se adapteze strânsorii.

– Ce este camera asta din stânga? răsună în apropiere vocea Booth.

– Este un cabinet de lucru, zise Walbert.

Cred că erau exact în spatele arcadei dinspre living.

– Un urs bătrân ca tine chiar are nevoie de așa ceva, comentă Orwald.

Dacă îmi mutam greutatea corpului, podeaua mă putea trăda. Nu erau lumini aprinse în living, ceea ce era bine, iar lumina din hol arunca umbra mea în spate, nu în direcția lor. Dar îmi puteam auzi respirația, rapidă și precipitată, ca un gâfâit de câine, iar asta nu era bine, căci, dacă ar fi ascultat, ar fi auzit-o și ei, atât de aproape erau; respirația vieții devenise brusc cea a morții. „Trage aer în piept și ține-ți respirația."

– Deschide ușa și intră tu primul, *șerifule*, spuse Booth, accentuând cuvântul pe un ton batjocoritor.

Odată ce te-ai implicat, mergi înainte fără ezitare. Fără să respir, ținând cu ambele mâini pistolul și brațele întinse, am pășit în intrând.

Truman Walbert era în ușa cabinetului, uitându-se în altă direcție. Unul dintre ei, probabil Booth, ținea o armă la capul șerifului și era cu spatele la mine.

Oswald era în urma lor, tot cu spatele. Avea un pistol uriaș în mână, îndreptat spre podea.

Din doi pași, am fost lângă Oswald.

– Aruncă arma! am spus dintr-odată, cu o expirație explozivă, în timp ce îi înfigeam pistolul în ceafă, dând uitării tot ce aflasem despre pozițiile Weaver, Isoscel și variantele lor multiple.

Oswald tresări și îngheță când simți în teastă apăsarea rece a țevii pistolului de 45 de milimetri.

Booth întoarse capul. Era tuns zero, avea o față dură și înfricoșătoare, cu buzele strânse ca un cordon de sudură, nas subțire osos, ochi înguști ca fanta pentru monede: o mașină de ucis.

Credeam că îi pusesem în dificultate și toată lumea trebuia să dea înapoi încet, pentru a ieși din

impas, dar Booth fu de altă părere. Îl împușcă pe Truman Walbert.

Țintitul vegetației de la distanță nu te pregătește pentru a trage un glonț în capul unui om, de la câțiva centimetri. Ca țintă teoretică, aflat la câțiva pași de mine, Oswald era numai bun, dar, stând atât de aproape de el, mirosindu-i apa de colonie și văzându-i alunița de pe ceafă, nu era doar o țintă ușoară, ci un om, diferit de mine în atât de multe feluri, dar și asemănător mie în unele privințe. Am ezitat să îi fac ceea ce Booth îi făcuse lui Walbert.

Profesionist desăvârșit și citindu-mi rapid lipsa de experiență, Booth se întoarse spre mine, cu o piruetă de dansator, cu arma rotindu-se în aer, chiar în momentul în care fostul șerif se lăsase în genunchi și căzuse într-o parte.

Oswald nu aruncase arma, nefiind la fel de impresionat de faptul că avea o armă îndreptată spre cap cum aș fi fost eu dacă m-aș fi aflat în locul lui. Inima îmi bătea cu putere, sângele îmi pulsa cu zgomot în urechi și îmi dădeam seama că Oswald analiza mai rapid situația decât aș fi putut-o face eu, acționând mai iute decât ar fi putut un scriitor să umple o pagină, în timp ce Booth se apropia nemilos și sigur pe el, ca un animal de pradă. Oswald își roti capul spre dreapta, ca și cum ar fi încercat să mă vadă, chiar dacă avea țeava armei în ceafă.

Booth se întorsese deja spre mine, un profil îngust, cu arma ridicată pentru a mă ochi. Cu o fracțiune de secundă înainte ca eu să mă aflu față în față cu țeava pistolului său, două împușcături răsunară în hol și gloanțele îl loviră în gât și în umăr. Începu să se prăbușească exact în momentul în care șeriful se întindea pe podea.

La capătul holului, o spirală de fum, pistolul de 45 mm și Penny în poziția de tragere Isoscel.

Oswald ridicase pistolul nu pentru că spera să se întoarcă să mă împuște, cu o mișcare neașteptată, ci pentru că intenționa să o omoare pe Penny și să îl răzbune pe Booth.

L-am împușcat în cap.

Nu știu dacă Oswald se prăbuși mai departe de mine sau l-am împins eu cu dispreț, însă, în cădere, trase în mod reflex un glonț, înainte ca arma să îi cadă din mână.

Lovitura nu o atinse pe Penny, ci smulse așchii de lemn din tocul ușii de la bucătărie.

Urechile îmi vâjâiau, asurzite de zgomotul de armă ce răsunase în spațiul acela închis, și m-am rezemat de perete, simțind nevoia de a mă sprijini de ceva pentru o clipă, cu ochii la Booth, singurul care ar mai fi putut fi în viață, ceilalți doi zăcând cu țestele crăpate.

Încă o casă plină de cadavre, la douăzeci și opt de ani de la prima crimă, un om bun mort, dar și alți doi tipi răi morți, nici un om devenit invizibil pentru ceilalți, nici un miracol, contractul meu cu Moartea revocat: de acum, se putea întâmpla orice.

„Să nu ucizi...", dar omorul este total diferit de ucidere. Autoapărarea nu reprezintă un delict, apărarea unui nevinovat este necesară, se dau medalii celor care îi apără pe cei inocenți. Un gust metalic îmi invadase gura, mirosul de cupru încins îmi ardea nările și aveam senzația de vomă, dar m-am stăpânit.

Booth rămase întins pe jos și nemișcat, dar Penny ținea cu ambele mâini pistolul îndreptat spre el în timp ce se apropia. Cu o lovitură, îi aruncă pistolul departe de el, îl cercetă încercând

să nu calce în urmele de sânge de pe jos și îmi confirmă faptul că era mort.

Mi-am pus la loc pistolul. Mă durea mâna.

– Stai acolo, Milo, strigă ea spre bucătărie. Suntem bine. Stai acolo.

Încă îmi vuiau urechile, dar începusem să îmi recapăt auzul când Penny se apropie de mine. Ne-am îmbrățișat.

– Ești bine? am întrebat.

– Nu. Nu am vrut să fac asta, nu lucrul acela, niciodată.

– Omoară sau vei fi ucis, am spus. Ai făcut bine, exact ce ar fi trebuit să faci.

– Și tu. Doamne, tremur din cap până în picioare, din cap până în picioare.

– Nu am reacționat suficient de rapid, am spus.

– Ba ai fost suficient de rapid, mă asigură ea. Walbert era mort și într-un caz, și în celălalt, nu puteai schimba asta. Au venit aici să îl ucidă. Și apoi să ne aștepte pe noi.

Avea dreptate, dar am spus:

– Cum de știau că vom veni aici?

– Cum de știu totul? Gândește-te la asta mai târziu. Trebuie să plecăm de aici. Încuie ușa, trage draperiile din living, să nu poată vedea careva în hol. Voi șterge cănile de cafea și orice am fi putut atinge în bucătărie.

În timp ce se îndrepta în grabă spre hol, am pășit peste cele trei trupuri, străduindu-mă să nu mă gândesc la natura bălților lipicioase de pe jos, și m-am îndreptat spre ușă.

Degetele mele umede au alunecat pe mânerul yalei în timp ce încercam să îl răsucesc în direcția greșită. Am pus siguranța și am șters cu una dintre mâneci urma de amprentă pe care aș fi putut să o las.

Mi-am adus aminte că, după ce ne lăsase să intrăm, el fusese cel care încuiase ușa. Nici unul dintre noi nu atinsese clanța, dar l-am șters totuși cu mâneca.

În timp ce vuietul din urechi mi se mai domolea, am auzit un alt zgomot afară. Un motor care se apropia.

Luminile scăldau ușa de o parte și de alta. Am ridicat un colț de perdea și m-am uitat afară.

O limuzină verde-închis era parcată pe alee, lângă veranda din fața casei – probabil a lui Oswald și a lui Booth.

Un Hummer negru care semăna cu o mașină de luptă mai mult decât Humvee-ul utilizat în mod normal de militari apăru prin ceață. Opri în spatele limuzinei, însă șoferul lăsă motorul să meargă, cu farurile și cu luminile de ceață aprinse.

Portierele se deschiseră ca ușile unei navete spațiale, trei oameni coborând din vehiculul uriaș. Chiar și prin ceață, mi-am dat seama că printre ei era și Shearman Waxx.

Eram singuri împotriva unei organizații, și nu era vorba despre Societatea Națională a Criticilor Literari și de Artă.

Waxx ținea un telefon la urechea stângă și, în spatele meu, din hol, un telefon sună în unul dintre buzunarele lui Booth, cu câteva acorduri din melodia lui Rod Stewart *Da Ya Think I'm Sexy*.

Am plecat din fața ușii, am iuțit pasul în zona holului unde se desfășurase atacul oribil și am fugit spre fundul casei în timp ce telefonul lui Booth sună din nou.

52.

În bucătărie, Penny lustruia cu o cârpă cana de cafea, iar Milo ştergea urmele de pe paharul de suc cu un prosop de hârtie.

Poate că aceasta era doar imaginaţia mea, subiectivă şi departe de adevăr, dar Milo părea să se fi schimbat în câteva minute, ca şi cum evenimentele din hol, pe care şi le putuse cu uşurinţă imagina, fuseseră ca o scufundare într-un baptisteriu ce îi înlăturase inocenţa şi îi lăsase un soi de experienţă care nu avea să poată fi ştearsă niciodată.

Când se uită spre mine, ochii lui albaştri frumoşi păreau să ascundă umbre pe care nu le mai văzusem niciodată. Faţa îi era palidă, buzele livide, mâinile albe ca varul, de parcă tot sângele îi fugise spre inimă, pentru a o întări după lovitura pe care o primise, în timp ce părinţii lui ucideau şi erau cât pe ce să fie ucişi.

Aş fi vrut să îl ridic în aer, să îl strâng tare la piept, să îl sărut şi să îl consolez într-un astfel de moment îngrozitor, dar asta ne-ar fi garantat moartea amândurora, în aşa hal o luase razna viaţa noastră.

– Waxx este aici, am spus. Și nu a venit singur.

Penny scăpă din mână cârpa de bucătărie, puse cana jos și își scoase pistolul. Am descoperit că și eu țineam pistolul în mână, deși nu îmi aminteam să îl fi scos din toc în timp ce alergam pe hol.

Soneria țârâi.

Zgomotul ei se suprapuse peste un ultim acord din *Da Ya Think I'm Sexy* înainte să intre pe mesageria vocală.

Deschizând ușa din spate, am spus:

– Nu traversăm pajiștea spre sud. Riscăm să ne observe înainte de a ne putea pierde urma în ceață.

M-au urmat spre veranda din spate, și am închis ușa în spatele nostru.

– Direct spre est, traversăm curtea din spate și intrăm în pădure. Vom încerca să ne apropiem de Mountaineer prin pădure.

Eram la capătul verandei când am auzit zgomotul unui motor apropiindu-se de noi. Dinspre partea de sud a casei se apropia Hummerul, accelerând pe pajiște, cu cauciucurile neincomodate de iarba udă. Era la fel de negru ca un dric, lucru aproape firesc în acest context.

În loc să facă dreapta și să parcheze lângă treptele verandei, blocându-ne evadarea, Hummerul își continuă fără ezitare drumul către est. Cum nu privise în direcția noastră, șoferul nu ne văzuse.

Vehiculul uriaș se pierdu în ceață, iar luminile lui se diminuară, devenind o lucire nepământeană, ca lumina unui spiriduș.

Aparent, intenționa să parcheze dincolo de casă, astfel încât, dacă ne făceam apariția, așa cum sperau, să considerăm locul părăsit. Aveau să mute și limuzina din aceleași motive.

Hummerul parcă, pierdut în ceață. Șoferul opri motorul și stinse luminile.

Dacă intenționa să vină pe jos spre casă, nu mai puteam să ne îndreptăm spre pădure, căci riscam să ne întâlnim cu el. Sunetul portierei trântite se auzi cu claritate în aerul umed. Se întorcea pe jos.

Singura noastră șansă de scăpare era spre nord, depărtându-ne de casă, apoi spre vest, traversând șoseaua, după care spre sud și, în final, spre est, traversând din nou șoseaua pentru a ajunge la Mountaineer.

Am arătat spre nord, și Penny încuviință. Când am pășit toți trei pe verandă, am auzit voci: doi oameni care veneau dinspre partea de nord a casei, cu intenția evidentă de a verifica ușa din spate.

Puteam ieși din raza lor vizuală doar dacă intram în bucătărie.

Era evident de ce Penny ezita să intre din nou în casă. Într-o clipă, își dădu seama că nu puteam să îi surprindem pe acei doi oameni și să îi ucidem, fiindcă mai rămânea unul plus șoferul, amândoi alertați de zgomotul armei. Norocul nu putea fi de partea noastră de fiecare dată.

În afară de asta, aici, în spațiu deschis, nu l-am fi putut proteja pe Milo de un eventual foc de armă.

Traversând veranda, m-am gândit cu groază că ușa din spate se încuiase automat atunci când o închisesem, dar nu se întâmplase așa. Cu Milo de mână, Penny se strecură în casă, și eu am urmat-o.

Am vrut să închid ușa și să răsucesc mânerul yalei, dar apoi m-am răzgândit. Am lăsat-o întredeschisă, ca și cum am fi reușit să fugim pe acolo.

Nu ne atrăgea etajul întâi. Am fi putut scăpa pe fereastră pe acoperișul verandei, să sărim pe

pajiște, dar, pentru a face asta în liniște, și cu Milo pe deasupra, ar fi trebuit ca Soarta să fie în toane mai bune decât până acum.

Când Penny deschise o ușă, am văzut niște trepte de beton coborând în întuneric. Aceasta părea să fie cea mai proastă opțiune.

Afară se auzeau voci. Pe treptele verandei – sunet de pași.

Pivnița nu mai era doar o opțiune. Era singurul loc unde puteam merge.

I-am urmat pe Milo și pe Penny pe treptele care coborau spre pivniță și am închis încet ușa în urma noastră.

53.

Camera de sub noi nu era un puț întunecat. O lumină palidă semnala partea pivniței construite mai la suprafață, cu câteva ferestre înguste lângă tavan.

Cu toate acestea, domina întunericul. Dacă am fi încercat să ne croim drum prin beznă, am fi dat mai mult ca sigur peste ceva și am fi făcut zgomot.

La capătul treptelor, am pipăit peretele, am găsit întrerupătorul și am riscat să aprind lumina.

Penny și Milo se grăbiră să coboare treptele. În timp ce îi urmam, am auzit voci în bucătărie.

Îndepărtându-mă de capătul scării, am numărat trei ferestre cu canaturi pe peretele dinspre nord și trei spre sud, ce corespundeau laturilor casei pe care nu exista verandă. Poziționate imediat sub tavan, aceste deschizături măsurau probabil cincizeci de centimetri lățime și vreo treizeci înălțime. Ferestrele aveau balamale și fuseseră făcute pentru a asigura ventilația permanentă.

În această dimineață cețoasă, lăsau să treacă extrem de puțină lumină; chiar și lui Milo i-ar fi fost necesare abilități de contorsionist ca să poată ieși prin vreuna dintre ele.

Tuburile fluorescente din tavan emiteau o lumină nefirească, împărțind pivnița în porțiuni de umbră și de lumină intermitentă.

De sus se auzi o exclamație de uimire, urmată de pași grăbiți. Fuseseră descoperite cadavrele din hol.

Ușa din spate rămasă deschisă îi dădea de înțeles lui Waxx că persoana care îi omorâse pe Booth și pe Oswald părăsise casa. Dar, ca niște adevărați profesioniști, aveau să cerceteze casa pentru a confirma această concluzie.

Erau patru. Cercetarea ar dura foarte puțin.

Penny deschise una dintre cele două uși și aprinse o lumină, scoțând la iveală o încăpere micuță cu o placă de metal fixată în balamale pe un perete. În această cămară pentru cărbuni, din vremurile în care nu existau sobele pe gaz, placa se ridica pentru a permite camionului să livreze cărbunele. Un praf negru, impregnat în perete, păstra în încăpere un miros de antracit.

Placa de metal atârna de niște balamale ruginite. Dacă ar fi putut fi deschisă, ar fi făcut un zgomot asemănător celui scos de placa de pe mormântul unui faraon, veche de două mii de ani.

Sus, vocile și pașii se domoliseră. Căutarea începuse în liniște și cu mare grijă. Cel mai probabil, aveau să cerceteze de sus în jos.

În timp ce Penny închidea prima ușă, am deblocat o yală și am deschis-o pe a doua. Dincolo de ea se aflau niște trepte exterioare.

O copertină, înclinată la douăzeci de grade față de casă, acoperea treptele. Era asigurată cu o încuietoare mai ciudată, ce putea fi deschisă doar cu cheia.

Nici o ieșire.

În timp de închideam și încuiam ușa, lăsând-o așa cum o găsisem, Milo șopti:

– Tată, ia asta.

Când m-am întors, l-am văzut întinzându-mi o sticlă din cristal cam de zece centimetri, cu un capac din argint fără orificii.

– Ce e asta?

– A fost un fel de solniță.

– Și-acum ce este?

– Este un lucru care face ceva. Nu încerca să îi scoți capacul. E înțepenit bine. Ține-o într-un buzunar și n-o pierde, n-o pierde.

Din capătul estic al pivniței. Penny șopti:

– Cubby, aici.

Stătea în spatele sobei cu cărbune, acum inutilă, dar păstrată pentru că era prea greu de demontat și de aruncat sau pentru că cineva avea o idee greșită despre valoarea ei istorică.

În stânga se afla modelul actual de sobă cu gaz, ceva mai mică, dar tot de dimensiuni impresionante. În dreapta se vedeau o matahală de boiler și un dedurizator de apă cu un rezervor mare de sare brută.

– E prea slabă lumina aici, spuse Penny. Cam greu de spus dacă există un spațiu mai mare de șaizeci de centimetri între astea și perete.

Unul dintre cele două becuri pâlpâia continuu, deranjând privirea cu efectul de stroboscop care făcea să pară totul tremurător.

Nu este un alt loc unde ne-am putea ascunde, spuse Penny, în timp ce Milo scoase altă solniță din cristal din buzunarul jachetei vătuite și i-o dădu mamei sale.

– Ce e ciudățenia asta?

– Substanțe cuantice electrodinamice.

– Treci în spatele sobei celei vechi, am spus eu. Mai este un întrerupător la ușa exterioară, trebuie să sting lumina.

În timp ce mă îndepărtam, l-am auzit pe Milo șoptindu-i mamei sale:

– Nu încerca să deschizi capacul. E lipit. Ține-o într-un buzunar și n-o pierde, n-o pierde.

M-am întors la ei prin întuneric, pipăind peretele nordic, apoi pe cel estic, până când am dat peste rezervorul de sare brută. Mi s-a părut că spațiul nu era așa de strâmt cum crezusem, și m-am strecurat cu ușurință până în spatele boilerului.

– Sunteți acolo? am șoptit.

– Aici, spuse Penny din spatele vechii sobe cu cărbuni.

În timp ce mă strecuram cu grijă, cu spatele la zid și cu genuchii sprijiniți de platforma pe care se afla boilerul de apă caldă, Milo șopti:

– Tată, ce ai făcut cu lucrul acela?

– Cu ce anume? Ah, cu solnița cuantică termonucleară?

– Cuantică electrodinamică, mă corectă el.

– Este în buzunarul drept al pantalonilor mei.

– Nu o pierde.

– Dar dacă se sparge?

– Nu se va sparge.

– Păi, e din cristal.

– Nu prea. Nu mai e.

– Liniște! zise Penny

Am rămas în liniște aproape un minut.

– Cum o pot folosi? am întrebat eu.

– Nu o folosești, spuse Milo.

– Dar ce face?

– Ceva.

– E automat?

– Unitatea mea este cea care o acționează.

Simțind că Penny era pe punctul de-a ne atrage din nou atenția să facem liniște, am tăcut.

Cu cât așteptam mai mult în întuneric, cu atât mi se părea că nu fusese o idee inspirată să ne ascundem aici.

Țineam mâna pe pistol – și eram sigur că Penny făcea la fel –, dar tot mă simțeam ca într-o capcană, fără șansa de a scăpa.

Dacă aș fi dat glas acestei îndoieli, Penny m-ar fi întrebat dacă aveam un plan B. Nu aveam. Așa că am tăcut.

Luminile se aprinseră.

54.

Înclinându-mi capul spre dreapta, puteam să trag cu ochiul prin spațiul îngust dintre vechea sobă și boiler. Vedeam foarte bine ușa cămării pentru cărbuni, aflată la nici zece metri distanță.

Puțin mai departe, în dreapta, zăream în umbră silueta lui Penny și pe a lui Milo.

Cum pivnița forma un spațiu deschis și era aproape goală, cu doar câteva lăzi și un șir de coloane de susținere, individul apăru în cămara pentru cărbuni la mai puțin de jumătate de minut după ce aprinsese lumina.

De la această distanță și în lumina slabă, nu puteam să îl văd prea de bine pentru a-i face o descriere detaliată. E suficient să spun, folosind termeni care redau calitățile fizice ale starurilor de cinema de demult, că semăna mai degrabă cu Lon Chaney Jr. decât cu Bela Lugosi sau cu Boris Karloff și în nici un caz nu aducea cu Cary Grant.

Era înarmat. Mă cam așteptam de-acum ca toate persoanele pe care le întâlneam să poarte armă, chiar dacă urma să trăiesc o sută de ani.

Deschise ușa cămării pentru cărbuni și, așa cum se întâmplă în filme, se lăsă pe vine cu rapiditate,

cu arma scoasă și lăsată ușor sub linia privirii și cu mâna stângă dibuind rapid întrerupătorul, ca din instinct.

Când observă că încăperea era goală, stinse lumina și ieși mult mai relaxat decât intrase. Părea convins că persoana care îi ucisese pe Booth și pe Oswald părăsise casa.

Înclinându-mă spre stânga să trag cu ochiul printre boiler și dedurizator, l-am privit cum se îndreaptă liniștit către ușa exterioară, deblochează yala și dispare spre treptele care duceau la copertina încuiată.

Din capătul celălalt al scărilor cineva strigă:

– Brock?

– Aici, răspunse cel care ne vâna, în timp ce închidea ușa exterioară.

Aplecându-mă din nou, am văzut cum Brock se întâlnise cu Shearman Waxx în fața cămării pentru cărbuni.

Waxx renunțase la jacheta sport cu petice din piele la coate pentru un cardigan cafeniu. Încă mai purta papionul roșu.

– Două urme clare de pantof în sângele din hol și o parte din a treia, spuse Waxx. După dimensiuni și forma pantofului, trebuie să fi fost o femeie.

– Ce femeie?

– Trebuie să fie soția lui Greenwich, acea Boom.

– Au fost *deja* aici?

– Și au și plecat. Trei căni de cafea în bucătărie, una cu cafea caldă.

– Caldă?

– Foarte caldă. Celelalte două curate, una uscată pusă pe un prosop de bucătărie ud, cealaltă spălată, dar încă udă. Cred că își beau cafeaua cu Walbert când Rink și Shucker au venit să îl omoare pe

bătrân, apoi, după cele întâmplate, au șters toate urmele pe care le lăsaseră.

– Și mai este un pahar curat pe blatul de bucătărie, probabil al ciudatului ăluia mic de Einstein al lor, iar pe podea sunt vărsate câteva picături de suc de portocale.

– Waxx, vrei să îmi spui că scriitoarea unor cărți pentru copii i-a ucis pe Rink și pe Shucker? replică Brock.

– Fie ea, fie Greenwich – sau au făcut-o împreună.

Evident, Rink și Shucker erau numele reale ale lui Booth și Oswald.

– Nenorociții naibii, ce fel de scriitori le-ar veni de hac lui Rink și lui Shucker? Au trecut prin oamenii ăștia ca... ca...

– Cuțitul prin unt, spuse Waxx și se îndreptă spre scară.

În spatele lui Waxx, Brock declară:

– Acum știu care e treaba cu scriitorii, e amuzant să te joci cu ei, faci ce vrei cu ei, căci ei nu se vor juca *la fel* cu tine.

– Urmele ei din hol aveau o dâră fină de sânge, spuse Waxx. Ar fi trebuit să se fi uscat în cinci minute, dar erau ude. Cred că au fugit prin spate, dar erau încă aici în momentul când am sosit noi.

În timp ce vocile lor se auzeau din ce în ce mai slab, m-am ridicat de după boiler și am alunecat într-o parte, dincolo de dedurizator și de rezervorul de sare.

Din spatele sobei, Penny șopti:

– Cubby, nu!

Trebuia să aud cât mai multe. În spațiu deschis, îi puteam vedea pe Brock și pe Waxx la jumătatea pivniței, cu spatele la mine.

Ghemuit, dar expus dacă s-ar fi întors, m-am ascuns repede după o coloană de susținere.

– Unde era mașina lor? întrebă Brock. Nu au venit cu o mașină?

M-am ascuns după prima grămadă de lăzi.

– Au venit cu o mașină, spuse Waxx. Au lăsat-o pe undeva prin zonă, apoi s-au apropiat pe jos de casă. Imediat ce mi-am dat seama că urmele sunt proaspete, am sunat la biroul șerifului să mă ajute cu baraje de aici până la Smokeville și spre sud către Titus Springs, căci sunt doar vreo zece kilometri între ele.

Erau chiar la baza scării. Am riscat să fiu descoperit, dar i-am urmat.

– Deci vor fi prinși?

– Prinși și pedepsiți.

M-am lăsat în spatele unei alte grămezi de lăzi.

– Nu pot avea mai mult de patru minute avans, și este insuficient. Zona este în carantină. Venim din ambele părți.

– Doar ai noștri sau și oamenii șerifului?

– Șeriful este bun doar pentru baraje, pentru că poate pune totul la punct mai repede decât am reușit noi. Restul nu e treaba lui. Oamenii noștri au fost uciși. Nimeni nu ne ucide oamenii și scapă basma curată. Acum e război.

– Câte case sunt pe parcursul acestor zece kilometri?

– Poate douăzeci, le vom lua la cercetat pe toate.

Au urcat treptele, și vocile s-au pierdut.

– Dar drumurile laterale? întrebă Brock.

– Nici unul nu este asfaltat. Toate drumurile neasfaltate sunt fundături.

M-am apropiat de trepte, atât cât să nu fiu văzut dacă s-ar fi întors.

– Orice vehicul care nu ne aparține va fi oprit, spuse Waxx.

– Ce se întâmplă cu Rink și cu ceilalți doi?

– Îi vom transporta mai târziu, vom da foc locului, astfel încât să pară opera unor puști idioți. Acum avem nevoie de toată lumea pentru căutări.

Am îndrăznit să mă apropii de scară, pentru a-i auzi mai bine, la timp pentru a prinde întrebarea lui Brock:

– Ne mai distrăm cu ei sau îi omorâm pe loc?

Păşind în bucătărie, Waxx spuse:

– Îi vrem vii. Zazu manifestă un interes special pentru ei.

Brock ajunse la capătul scărilor. Când stinse lumina, am urcat prin întuneric, cât mai silențios cu putință, și l-am auzit spunând:

– Zazu? Își vor dori să îi fi torturat și să le fi dat foc.

Închise ușa, și am fost lângă ea imediat, ascultând.

Waxx spuse din bucătărie:

– Am un avion pregătit în Eureka, să îi transport către sud.

– Ceața se va ridica în curând, zise Brock. Asta ne va ajuta.

O ușă se deschise, apoi se închise și, în cele câteva secunde de pauză, am auzit motorul unei mașini mari apropiindu-se în viteză de casă.

Presupunând că plecaseră, am întredeschis ușa și am aruncat un ochi spre bucătărie.

Pe fereastră, îi puteam vedea pe Waxx și pe Brock pe treptele verandei, cu un al treilea individ.

Dinspre est, Hummerul apăru din ceață. Se apropie de cei trei oameni. Se urcară cu toții, și mașina se îndepărtă.

Când am aprins lumina, Penny și Milo erau la capătul scărilor, urmându-mă așa cum îi urmasem și eu pe Brock și pe Waxx.

– Ai auzit? am întrebat.

– Totul până au intrat în bucătărie și au închis ușa, răspunse Penny.

În timp ce urcau către mine, am spus:

– Când ne vor prinde, ne vor duce la Eureka, unde au un avion cu care să ne transporte spre sud.

– Unde în sud?

– Este tot ce știu.

În bucătărie, Penny întrebă:

– Ai auzit mai multe despre Zazu?

– Nu sunt sigur că aș vrea să aud mai multe. Oricum nu ne vor prinde. L-am ridicat pe Milo de la podea. Spiriduşule, te voi duce prin sufragerie, în camera de zi, apoi sus pe scări. Până ajungem la trepte, o să te rog să ții ochii închiși, bine?

– Pot să fac față, tată.

– Ține ochii închiși.

– Sunt doar niște oameni morți.

– Dacă nu închizi ochii, arunc ciudățenia aia de solniță termonucleară.

– Nu face asta! După cum merg lucrurile, vom avea nevoie de chestiile astea.

– Atunci închide ochii.

– Bine.

– Ce este sus? întrebă Penny

– Trebuie să fac ceva. Și tu la fel, aici jos. Caută prin buzunarele jachetelor și ale pantalonilor lui Rink și ale lui Shucker.

– La naiba!

– E de preferat asta decât ceea ce o să fac eu sus. Avem nevoie de cărțile lor de identitate, orice ne

poate ajuta să aflăm cine sunt. Și de cheile de la mașină.

– Presupun că am jurat „la bine și la rău".

– Distracția abia a început. Am sărutat-o scurt. Ne vedem în foaier în trei minute. Trebuie să ne mișcăm repede.

Smulse o rolă întreagă de șervete de hârtie din suportul de lângă chiuvetă și bâigui ca pentru sine:

– Saci de gunoi din plastic.

Apoi se apucă să deschidă sertarele.

– Ochii închiși, i-am amintit lui Milo.

55.

În brațele mele, Milo își lipi fața de gâtul meu. I-am pus o mână pe cap ca să îl țin acolo. Dacă ar fi deschis ochii, i-aș fi simțit genele pe pielea gâtului.

Am trecut prin sufragerie, prin living, pe lângă cadavre, apoi am luat-o în sus pe scări.

– Gata, cercetașule.

Deschise ochii și ridică ușor capul.

– Ce facem sus?

– Ceva *à la* Bruce Willis.

– *Greu de ucis!*

– Ceva ulterior lui *Greu de ucis*[1].

L-am pus jos pe Milo și am localizat amândoi dormitorul unde Truman Walbert își stabilise culcușul.

În baia alăturată, am răscolit prin sertare după ceva de bărbierit. Pentru că avea fălcile așa de voluminoase, ridurile adânci și fața aceea de câine de vânătoare, mă îndoiam că se bărbierea cu un aparat obișnuit, și m-am simțit ușurat să descopăr unul electric, care avea să grăbească lucrurile.

---

[1] Aluzie la filmul *Șacalul*, din 1997, în care personajul interpretat de Bruce Willis se deghizează, luând diferite înfățișări (n.red.)

Utilizând capul pentru perciuni, am ras o fâșie de la frunte până la ceafă.

Privind șuvițele șerpuitoare din părul meu ciudat care cădeau pe podea, Milo spuse:

- Extrem.

- Ce ai spune dacă tu ai fi următorul?

- Aș fi nevoit să te anihilez, să te pun la pământ.

- Să mă anihilezi, zici?

- Nu mi-ar face plăcere.

- E drăguț să aflu asta.

- Dar un bărbat trebuie să facă întocmai ce are de făcut, replică Milo.

Când nu au mai rămas decât niște țepi, am comutat mașina de tuns la tuns standard și am scăpat și de ei.

- Cum arăt? am întrebat.

- Ca un șmecher.

- Iau asta ca pe un compliment. Hai să mergem!

Arătând spre părul de pe podea ce aducea cu niște șobolani morți, Milo întrebă:

- Nu ar trebui să strângem de pe jos?

- Suntem niște fugari disperați. Trăim după propriile reguli.

- Grozav!

La capătul scărilor, l-am luat în brațe și i-am spus să închidă iar ochii până la noi ordine. L-am coborât până în foaier.

În hol, în jurul celor trei cadavre, Penny întinsese un covor de pungi de gunoi din plastic pentru a evita să își mânjească și mai rău de sânge tălpile pantofilor. Scena nu arăta ca în reclamele TV tradiționale, dar era de apreciat versatilitatea produsului, utilizarea sa fiind limitată doar de imaginația consumatorului.

Penny intră în foaier cu o pungă albă de gunoi conținând tot ceea ce adunase de la victime.

Mi-am amintit de amicii unchiului Tray, îndopați cu metamfetamină, care adunau acum douăzeci și opt de ani portofele și poșete de la victimele aflate la ferma unchiului Ewen, și m-am gândit la seria evidentă de ciudățenii care mi s-au întâmplat până acum după un anumit tipar.

Văzându-l pe noul Cubby, Penny spuse speriată:

– Nu se poate! Unde este căpița aia minunat de ciudată?

– Se târăște prin baie, pe podea. Se pare că are o viață proprie și a încercat să ne atace. Cheile de la mașină?

Penny le pescui din sacul alb de gunoi.

– Condu tu până o recuperăm pe Lassie, timp în care eu voi da un telefon.

Afară, după ce m-am uitat mai atent la limuzina verde cu care veniseră Rink și Shucker, am spus:

– Pare o mașină guvernamentală standard.

Un abțibild pătrat era lipit în partea stângă, la baza parbrizului, cu fața spre exterior, pentru a fi scanat de dispozitivele de securitate. La bază avea un număr și o dată sub forma unui cod de bare.

Elementul principal al abțibildului gri era un cerc alb în care se afla un simbol: trei brațe roșii musculoase, dispuse radial în interiorul cercului, se uneau la nivelul umărului și formau un fel de roată, fiecare braț fiind îndoit din cot și fiecare mână fiind strânsă pumn.

– Este un triskelion, spuse Penny. Presupun că pumnul semnifică puterea, roșul – violența, iar roata simbolizează continuitate.

– Deci nu crezi că lucrează la vreo asociație pentru asistență socială.

– Se poate.

L-am pus pe Milo pe bancheta din spate, iar eu m-am suit în față, lângă Penny, în timp ce ea pornea motorul.

– Va trebui să abandonăm Mountaineerul. În afara lui Lassie, mai avem ceva de care nu ne putem lipsi?

– O valiză, zise Penny. O iau în zece secunde.

– Milo, tu?

– Sacul acela cu lucruri de la bunicul. Nu am folosit tot ce era acolo.

– Dar chestia aia ca o cutie pentru pâine, pe care nu mă lăsai să o duc eu?

– Sigur. Este monumental de *crucială*.

– Ți-am spus eu că poți deschide ochii?

– M-am gândit că pot când am ajuns pe verandă.

– Micul meu Einstein.

– *Ciudatul* ăla mic de Einstein, așa mi-a zis, își aduse aminte Milo. Dacă vrea să afle ce înseamnă ciudat, să se uite în oglindă.

În timp ce Penny conducea pe alee către drumul național, am format numărul lui Vivian Norby de pe mobilul meu și m-am rugat să răspundă.

Cum eram singurul care-i știa noul număr, Vivian răspunse:

– Cubby?

– Viv, îmi pare rău, dar băieții cei răi vor pune mâna pe Mountaineerul tău.

– *Voi* sunteți bine? întrebă ea.

– Sunt chel, dar altfel suntem O.K.

– Ți-am spus că nu îmi mirosea a bine toată chestia asta și că mirosul ăsta îmi era familiar, dar nu știam de unde?

– Da, mi-aduc aminte conversația.

– Ei bine, acum douăzeci și cinci de ani, Wilfred a lucrat pentru un șef al poliției care i-a luat un caz de omucidere pe baza unei motivații jalnice.

Wilfred Norby era soțul decedat al lui Vivian, fost pușcaș marin și fost detectiv. Numele Wilfred provine dintr-o serie de vechi cuvinte englezești, *willa* și *frith*, care împreună înseamnă „dorință de pace".

– S-a demonstrat că șeful și vreo șase subalterni ai săi erau corupți. Făceau afaceri cu o bandă de traficanți de droguri care comisese crima de la investigația căreia fusese îndepărtat Wilfred. Partea împuțită este corupția la nivel înalt, Cubby. În cazul tău, nu este vorba doar despre un tip oarecare sărit de pe fix. E ceva mai important.

– Suntem pe aceeași lungime de undă, Viv. Ascultă, după ce băieții cei răi vor pune mâna pe mașină, vor ajunge la tine și, când vor afla că ai avut grijă de Milo, vor ști că tu ne-ai dat mașina.

– S-o creadă ei că scot ceva de la mine.

– Nu vreau nici măcar să încerce asta, Viv. Ne-au dat atât de repede de urmă în Smokeville, încât probabil că toate căutările tale despre Henry Casas și ceilalți artiști au declanșat o alarmă ceva, pe vreunul dintre site-urile acelea.

– Nu îmi place de nemernicii ăștia.

– Nici pe lista mea cu felicitări de Crăciun nu sunt. Problema este că, dacă își dau seama că ne-ai ajutat, o să apară la tine dintr-o clipă în alta.

– Ce revigorant! spuse Vivian.

– Viv, îmi pare rău, dar va trebui să pleci de acolo imediat. Ia tot ce are valoare sentimentală pentru tine și nu ai vrea să pierzi. Mergi la bancă, scoate câți bani poți și fii gata de marea schimbare.

- Mi-aș dori ca Wilfred să fie aici cu mine.

- Du-te la sediul firmei de demolări Boom din Anaheim. Numele secretarei este Golda Chenetta, arată exact ca Judi Dench. Spune-i că dorești să vorbești cu Grimbald și transmite-i lui Grim că l-am rugat să te ducă la refugiu.

- Ce refugiu?

- Va ști despre ce vorbești, Viv, ascultă-mă bine. Timpul este esențial.

- Întotdeauna este. Deja am plecat. Sărută-l pe Prințul Milo din partea mea, spuse ea și închise.

Penny ieși de pe partea carosabilă și pătrunse în spațiul deschis unde lăsaserăm Mountaineerul, care era în continuare învăluit în ceață.

- Dacă ne așteaptă aici? se îngrijoră Penny.

- În cazul ăsta, suntem terminați.

56.

Mercury Mountaineerul apăru din vălurile de ceață de parcă ar fi călătorit cu mașina timpului dintr-un alt secol, din trecutul rațional într-un prezent de-a dreptul nebun. Nu era nici o persoană de la asociația pentru asistență socială în jurul mașinii.

Penny stinse luminile limuzinei, dar lăsă motorul să meargă.

– Ce, mai exact vrei să faci?

– Hai să vedem ce avem de luat și după aceea te pun la curent.

Lassie era în delir la vederea noastră. Ba chiar își frecă botul de mine în același mod în care o făcu și cu Penny și cu Milo. Am suspectat-o chiar că ar vrea să mă lingă pe chelie.

Penny intenționa să bage valiza în portbagaj, dar am oprit-o.

– Puneți totul pe jos, în fața banchetei din spate.

După ce am mutat din SUV puținul care ne mai rămăsese, am stat să sortez pe capota limuzinei lucrurile pe care Penny le luase de la Rink și de la Shucker.

În portofele, am găsit permisele lor de conducere emise de statul California. Fiecare dintre ei poseda însă și un al doilea permis de conducere, cu tot cu fotografie, al lui Rink pe numele Aldous Lipman, iar al lui Shucker pe numele unui anume Fraser Parson.

– Nimic suspicios până acum, am spus eu.

– Sigur că nu, replică Penny. Bieții oameni sufereau de sindromul personalității multiple.

– Lăsați-mă să văd, zise Milo, aflat între noi.

I-am dat cele patru permise de conducere.

– Când voi fi director la FBI, genul ăsta de oameni vor afla ce înseamnă justiția.

Cei doi aveau carduri, doar cu fotografiile lor, numele și simbolul triskelion identic cu cel de pe parbriz. L-am băgat pe al lui Rink în buzunarul cămășii.

Fiecare avea, de asemenea, un portofel subțire din piele, cu un singur compartiment, în care se găseau o insignă și o legitimație laminată, cu fotografie, care îi identifica drept membri al Agenției Naționale de Securitate.

– Crezi că e adevărată? întrebă Penny.

– Nu mai sunt sigur de nimic, în afară de ce are legătură cu mine, cu tine și cu Milo.

– Și cu Lassie, adăugă Milo.

– Pare să semene cu un câine, și chiar este, am zis eu. Dar uneori nu sunt convins că nu e mai mult decât atât.

Marea de ceață începu să se miște, nu din cauza vreunei adieri, ci din cauza dezechilibrului termic dintre mare și țărm, care o făcea să se rostogolească în direcția opusă celei în care fusese împinsă la apusul soarelui, când mergeam de la pizzeria din Smokeville spre vilă.

Ceața curgea dinspre pădure și traversa spațiul deschis în care ne aflam, împinsă spre vest de flux. Pe măsură ce se mișca, semăna din nou mai mult a fum decât a ceață. Întreaga lume părea să ardă mocnit, dovadă a unui incendiu invizibil, care mistuia totul dincolo de percepția noastră.

– Cred că ceața ne ajută. Ar fi mai bine să o luăm din loc până nu se risipește de tot. Să nu uităm că Waxx a spus că orice vehicul care nu e al lor va fi oprit, nu doar la blocaje, ci oriunde va fi zărit.

– Dar avem o mașină de-a lor, cu triskelionul pe parbriz.

– Ei îl caută pe Cullen Greenwich, scriitorul cu păr ciudat, iar eu nu mai am claia aia de păr. Ei caută un bărbat, o femeie și un copil, iar eu voi fi singur.

– Singur? întrebă Penny. Dar femeia și copilul?

– Și câinele? sări Milo.

– Voi veți călători în portbagaj, am răspuns. Nu-i așa că va fi amuzant?

57.

Din locul în care abandonaserăm maşina, m-am îndreptat spre sud, în direcţia opusă casei familiei Landulf şi orăşelului Smokeville.

În scurt timp, un indicator rutier anunţa: „TITUS SPRINGS – 10 kilometri". Waxx îi spusese lui Brock că blocajul rutier dinspre sud era amplasat în direcţia asta de mers către Titus Springs.

După mai puţin de jumătate de kilometru, a şi început să mi se facă dor de Penny, de Milo şi de Lassie. Aş fi vrut să conducă altcineva, ca să pot sta în portbagaj împreună cu familia mea.

Şoseaua şerpuia printr-un peisaj care în alte împrejurări mi s-ar fi părut grandios şi frumos, dar care în momentul de faţă părea de rău augur şi plin de o violenţă latentă ca rachetele în lansatoare. Orice umbră neobişnuită era un semn prevestitor, ceaţa care se ivea din vest părea un semn al haosului care se apropia, lumina slabă a dimineţii – un presentiment al morţii. Cedrii, cucuta şi pinii se aliniau de-o parte şi de alta a drumului, ca soldaţii, aşteptând ca un sunet de trompetă să semnaleze începutul unei bătălii epice.

Un hârâit jos ce se auzi din spate îmi aduse aminte instantaneu - și irațional - de chipul deformat al bărbatului din tabloul lui Henry Casas, dar, când am întors capul alarmat, am văzut-o doar pe Lassie a noastră stând pe banchetă.

- Bravo, fetițo! i-am zis eu zâmbind și mi-am îndreptat iarăși atenția către drum, dându-mi seama că apariția lui Lassie pe bancheta din spate nu era mai puțin șocantă decât dacă în locul ei s-ar fi aflat monstrul din Maserati.

Cu doar câteva minute în urmă, băgasem câinele în portbagajul mașinii. Închisesem portbagajul.

Convins că mi-am imaginat eliberarea ei imposibilă, m-am mai uitat o dată în spate. Ea îmi rânji.

Încrederea în simțurile mele era atât de zdruncinată, încât atunci când, cinci minute mai târziu, am decis să mai verific o dată că era acolo, am înclinat oglinda retrovizoare, așteptându-mă ca rodul imaginației mele să nu-mi arate nimic. Dar ea mă privi, impasibilă.

Nu sărise din portbagaj înainte să-l fi închis. Aș fi pariat orice pe asta.

În spatele meu, Lassie scoase un nou scâncet încet și prelung.

Cum fusesem salvat printr-un miracol în copilărie, am hotărât două lucruri: unu, că refuzul de a accepta acest fenomen nu era doar o simplă și sănătoasă îndoială, ci un scepticism cu care nu mă puteam mândri; și, doi, tânărul Milo avea de dat niște explicații.

Pământul își plătea datoria față de mare trimițând ceața înspre ea cu o asemenea viteză, încât puteam deja să văd mult mai departe decât atunci când plecasem.

În josul dealului, pe partea stângă, niște faruri măturau șoseaua, apoi se îndreptară asupra mea în timp ce un SUV apăru dintre copaci și intră pe șosea de pe un drum neasfaltat, îngust și noroios, îndreptându-se spre nord. Pe măsură ce mașina se apropia, am văzut că era un Explorer.

Șoferul părea în mod evident interesat de mine. În timp ce urca șoseaua, venea tot mai aproape de linia de demarcație dintre sensurile de mers, până când o depăși cu câțiva centimetri, intrând pe banda mea. Bănuind că protocolul lui Waxx pentru operațiunea asta cerea ca agenții să se recunoască unul pe celălalt când se întâlneau, am rămas aproape de linia de demarcație, am redus viteza și am coborât fereastra de pe partea șoferului. În colțul de jos al parbrizului, pe partea șoferului Explorerului, era un abțibilt cam la fel de mare ca acela de pe parbrizul meu, dar în primă fază nu l-am putut identifica. Pe măsură ce ne-am apropiat, am recunoscut un triskelion, trei brațe ce formau o roată. Fereastra lui era deschisă și, în timp ce treceam unul pe lângă celălalt, șoferul îmi făcu semn cu mâna stângă.

Avea capul masiv precum luptătorii de arte marțiale care fac demonstrații de spargere de cărămizi, fălci mari, specifice unei persoane care poate scoate cu dinții cuie dintr-o buturugă, nasul unui pugilist care a lăsat garda jos de prea multe ori și ochii unei vipere cu corn. Tipul din dreapta nici nu se compara cu el.

După o mică ezitare, i-am făcut și eu semn cu mâna stângă, și în timp ce treceam unul pe lângă altul, am respirat ușurat, am apăsat ușor pedala accelerație și am ridicat geamul.

În oglinda laterală, mi s-a părut că am văzut Explorerul oprind în mijlocul drumului.

După ce am aranjat oglinda retrovizoare ca să văd luneta, am observat că tipii opriseră, într-adevăr, mașina. Întorseseră și veneau după mine.

Ceva îi făcuse suspicioși. Poate nu trebuia să îi fi răspuns la semnul cu mâna cu alt semn cu mâna, ci ar fi trebuit să dau din cap sau să îi arăt degetul mijlociu.

Puteam să mă străduiesc să nu mă las îngrozit de răutatea acestor indivizi și să mă cobor la nivelul nebuniei lor, dar nu era corect ca ei să se aștepte să joc după regulile lor extrase din cine știe ce regulament intern, care includea semne codificate, contrasemne și strângeri de mână secrete.

Pentru că accelerasem în timp ce ei opriseră ca să își dea seama de ce nu le răspunsesem la semnul cu mâna cu vreun ciripit adecvat, eram cu vreo sută de metri în fața lor. Dar se apropiau în viteză.

Dacă încercam să fug, aveau să se prindă că nu eram un adept înfocat al nebuniei lor colective, și nu aș fi reușit să trec de blocaj viu. Aveam pistolul și puteam riposta, dar erau doi contra unu și nu aveam cum s-o scot pe Penny din portbagaj să mă ajute să apărăm micul nostru vis american.

În ciuda optimismului meu înflăcărat, am ajuns la concluzia că dădusem de bucluc. Lătrăturile lui Lassie de pe bancheta din spate păreau să confirme asta, și m-am pomenit zicând încontinuu un sinonim al cuvântului *rahat*.

Se apropiară la cincizeci de metri de mine în timp ce eu îmi scormoneam creierul în căutarea unei strategii. Patruzeci de metri... treizeci... douăzeci. Zece.

Apoi, se întâmplă ceva inexplicabil, dar bine-venit.

În oglinda retrovizoare, am văzut Explorerul virând brusc spre stânga pe banda care ducea spre nord, ca pentru a evita coliziunea cu ceva ce îi apăruse în cale, ceva de genul unei căprioare, deşi nu era nici o căprioară şi nimic altceva ce trebuia ocolit.

Aflat în pericol să intre în copacii care delimitau şoseaua, şoferul frână puternic şi trase dreapta de volan. Ţinând cont că accelera când făcuse prima schimbare subită de direcţie şi că mergea la vale, manevra se dovedi a fi prea extremă, astfel că Explorerul se înclină periculos spre stânga în timp ce revenea pe şosea către banda care ducea spre sud.

Înclinându-se pe şosea chiar în zona unui rambleu, şoferul trase puternic de volan spre stânga, alunecă pe pantă într-un unghi imposibil de redresat, se chinui să repună SUV-ul înapoi pe şosea, dar traversă banda către sud şi pătrunse iarăşi pe cea către la nord, de data asta înclinându-se puternic.

Părea că se îmbătase subit sau că transporta un stup de albine şi că micile insecte atacaseră dintr-odată, înţepându-i fără milă pe urmăritorii noştri.

Captivat de acest spectacol, a fost cât pe ce să fac o greşeală fatală. Atent când la drum, când la oglinzi, am frânat uşor şi am redus viteza ca să compensez momentul de neatenţie.

Urmăritorul a tras iarăşi prea tare de volan spre dreapta şi păru a călca din greşeală acceleraţia în loc de pedala de frână. Eroicul Explorer nu mai putea rezista, aşa că se înclină catastrofal spre stânga, se răsturnă şi făcu o minunată şi distructivă rostogolire de 360 de grade.

Pentru că şoseaua mergea la vale şi pentru că legea gravitaţiei va învinge întotdeauna, Explorerul

nu pierdu din viteză, ci se apropie, rostogolindu-se, de mine.

Poate că am țipat, nu sunt sigur, dar am tras mult dreapta spre marginea șoselei, însă nu am reușit să scot mașina decât pe jumătate de pe carosabil.

Fu de ajuns și atât, căci Explorerul se rostogoli pe lângă mine, terminând a doua rostogolire și începând-o cu avânt pe a treia.

Am oprit mașina și am privit șocat SUV-ul care se rostogolea neîncetat în jos, lăsând în urmă bucăți din el. Într-un final, vehiculul o luă înspre partea cealaltă a șoselei, ricoșă dintr-un copac, smulse un altul și se afundă în pădure, ca și cum Mama Natură se decisese să joace un meci de pinball.

Până când Explorerul se opri, ambii ocupanți erau, cel mai probabil, morți, și cu siguranță nici unul dintre ei nu avea să danseze la petrecerea de Crăciun.

Presupun că un bun samaritean s-ar fi grăbit la locul accidentului să-i ajute pe răniți.

După ce m-am gândit la ce le făcuseră indivizii ăia familiilor Landulf și Clitherow – și ce sperau să-mi facă mie –, m-am pomenit conducând mai departe cu conștiința împăcată. Chiar dacă asta însemna că aveam să-mi petrec 705 ani în Purgatoriu în loc de 704.

Am condus vreun kilometru aproape hipnotizat.

Abia atunci mi-am dat seama că Lassie nu mai era pe bancheta din spate. În timp ce SUV-ul se rostogolea pe șosea, se strecurase probabil în față. Stătea acum pe scaunul din dreapta, uitându-se foarte atentă la autostrada ce se întindea înaintea noastră.

58.

La mai puțin de cinci minute după ce indivizii au sosit la porțile raiului cu CV-uri care îl făcură pe Sfântul Petru să cheme paza celestă, am trecut de altă culme și, când m-am uitat în josul pantei, am văzut un blocaj rutier format din două mașini ale șerifului parcate bot în bot.

Deși speriat, nu eram nici pe departe la fel de înspăimântat pe cât fusesem când ne jucaserăm de-a hai-să-ne-împușcăm-în-cap în casa familiei Landulf. Trecusem prin atâtea în ultimele șaptezeci și două de ore, că îmi câștigasem medalia de aur binemeritată pentru nervi de oțel și acum mă străduiam s-o obțin pe aia de platină.

Ba chiar trebuie să recunosc că m-am bucurat un pic în sine-mi că poliția amplasase un blocaj rutier în onoarea mea. Toată viața mea fusesem cuminte și respectasem regulile: îmi făcusem patul dimineața, mă spălasem pe dinți de două ori pe zi, mâncasem toate legumele din farfurie... Când eram adolescent și apoi un tânăr singur și disponibil, toate fetele cărora le plăceau băieții răi – și, ciudat, toate păreau să facă parte din

categoria asta – mă priveau ca pe un tocilar plictisitor sau nu mă priveau deloc. Dacă m-ar vedea acum – ras în cap, având asupra mea o armă fără permis, conducând o mașină furată de la un agent federal –, ar leșina, s-ar cutremura de dorință și poate chiar și-ar arunca chiloții înspre mine de parcă aș fi un star rock.

În realitate, bineînțeles, rămăsesem băiat bun și încercam să fac ceea ce era corect. În lumea asta anapoda din secolul XXI, autoritățile erau mardeiași fără principii, iar fugarul înarmat din mașina furată era un familist care se ducea la biserică în mod regulat și care avea un câine pe nume Lassie.

În timp ce ne apropiam de blocajul rutier, m-am îngrijorat că Lassie, aflată în dreapta mea, avea să mă dea de gol, dar nu voiam ca ajutorul de șerif să mă vadă oprind și punând-o în portbagaj. Apoi m-am gândit că un agent psihopat care lucrează pentru o agenție federală psihopată ar putea avea un câine care să ajute să fugărească și să prindă un nevinovat.

Scenariul ăsta ar fi fost mai plauzibil dacă Lassie ar fi fost un doberman sau un ciobănesc german, ar fi cântărit cu vreo cincizeci de kilograme mai mult și ar fi făcut spume la gură. Dar era ce era, așa că am oprit încet la blocaj, cu intenția de a spune că aveam lângă mine un câine la fel de dresat ca un urs de circ și de o mie de ori mai periculos.

Cei patru bărbați ce păzeau blocajul erau ajutoare de șerif în uniformă. Păreau integri, serioși și raționali. Doi dintre ei se sprijineau de spatele unei mașini de patrulare, bând cafea și pălăvrăgind.

Mai înainte, în pivnița casei Landulf, Shearman Waxx îi spusese lui Brock că, din cauză că avea nevoie

de toți oamenii săi să ne caute, cele două blocaje rutiere aveau să fie alcătuite numai din subalternii șerifului, și măcar de data asta nu minți se precum șarpele în rai. Nu se vedea nici un zdrahon în civil.

Eram pregătit să le arăt insigna și buletinul lui Rink ținute astfel încât unul dintre degetele mele să acopere fotografia, dar ajutorul de șerif de la punctul de trecere văzu triskelionul de pe parbriz și îmi făcu semn să ocolesc bariera.

Șoseaua era largă în porțiunea asta, având loc suficient în dreapta pentru a trece de mașinile de patrulă după ce cele două ajutoare de șerif cu cafele în mână se dădură politicos la o parte din calea mea. Am fost tentat să le fac semn cu mâna, dar apoi am decis că asta ar putea să echivaleze cu împușcarea mea. Așa că am rămas cu fața împietrită și i-am ignorat, așa cum îmi imaginam că un agent federal arogant le-ar da cu flit angajaților poliției locale, pe care-i considera doar niște pioni.

Cam la treizeci de metri dincolo de blocaj, un bărbat păși pe șoseaua ce ducea către nord. Deși era cu spatele la mine, l-am recunoscut pe Shearman Waxx. În fața lui, dincolo de câțiva pini, lângă șosea, într-un loc de popas cu pietriș pentru parcare și două mese de picnic într-un scuar cu iarbă, era parcat Hummerul negru.

Probabil că tocmai terminase de vorbit cu cele patru ajutoare de șerif. Dacă aș fi ajuns la baricadă două minute mai devreme, Waxx ar fi recunoscut-o pe Lassie. Iar eu, câinele, Milo și Penny am fi fost acum în drum către o cameră de tortură, iar apoi către o mașină de debitat așchii.

Impulsul meu inițial a fost să dau cu mașina peste el și apoi să apăs pe accelerație și să dispar în

ceața dimineții în speranța că, înainte ca mașina poliției locale să ne prindă din urmă, o navă extraterestră venită de departe avea să ne ridice și să ne ia ca material de studiu.

Reprimându-mi impulsul, am făcut ceva mai riscant decât să dau peste el. În timp ce Waxx deschidea portiera și se urca în Hummer, am tras mașina în popas și am oprit la șase metri în spatele lui, într-un loc în care pinii ascundeau parțial mașina mea de cei patru de la blocajul rutier.

Puteam discerne silueta lui în scaunul șoferului. Era singur în Hummer, fiindcă la casa Landulf îi trimisese pe ceilalți trei în căutarea noastră.

În noaptea în care Tray Durant îmi ucisese familia, când scăpasem ca prin minune de la moarte, aveam șase ani. Acum, viața lui Milo, în vârstă de șase ani, condamnat de ordinul lui Shearman Waxx, era în mâinile mele. Mânați de intuiție, veniserăm în nord mai puțin ca vânat și mai mult la vânătoare de informații care să ne ajute să luptăm. Cum roata vieții se învârtește în mod misterios, Waxx ar putea cădea în mâinile mele, așa cum eu am scăpat *din* mâinile lui Tray.

Lassie se ghemui pe scaunul din dreapta ca să tragă un pui de somn, iar eu am coborât din mașină, frecându-mi fața cu o mână, ca și cum eram obosit după ce petrecusem ore în șir săvârșind tot felul de crime monstruoase pe care oamenii-cu-brațe-roșii le făceau zilnic. Întorcându-mă cu spatele la Hummer, mi-am ridicat brațele pentru a mă dezmorți și apoi m-am dus până în spatele mașinii.

Când am deschis portbagajul, Penny îmi spuse tulburată:

– Lassie era aici... capota s-a închis... a gâfâit în întuneric... era... apoi a...

– Mai târziu, mai târziu! am insistat eu luând-o de braț în timp ce cobora din portbagaj. Ghemuiește-te jos, folosește portbagajul ridicat ca acoperire. Waxx e în Hummer, la câțiva metri de noi. Milo ieși din portbagaj de parcă avea arcuri la picioare și se ghemui alături de mama lui.

În mai puțin de douăzeci de secunde, le-am spus ce urma să facem.

– Super! exclamă Milo.

– O, Doamne! murmură Penny. Lăsând capota ridicată, am ocolit mașina și m-am îndreptat către Hummer.

59.

M-am apropiat de mașină cu capul meu ras plecat, ca și cum aș fi fost concentrat. Am scos pistolul numai când m-am apropiat de ușa șoferului și am deschis-o brusc.

Era clar că Waxx nu fusese atent la mine, așa cum mă temeam. Surprins, își ridică privirea de la BlackBerry, la care scria un SMS.

Lipindu-i țeava pistolului de obraz, i-am zis:

– Crede-mă, o mișcare greșită și te voi omorî cu cea mai mare plăcere.

Își închise telefonul și dădu să-l pună pe bord.

– Nu, am spus și am întins mâna.

Când mi-l dădu, l-am izbit de pământ cât am putut de tare, l-am călcat cu piciorul de două ori și apoi l-am împins departe.

– Imaginează-ți că ai o bombă legată de tine, i-am spus, și are un mecanism de declanșare atât de fragil, că orice mișcare bruscă te va trimite direct în iad. M-am dat un pas înapoi. Acum, ieși din mașină!

Părea calm, dar ochii lui căprui îi trădau furia mocnită.

Mă așteptam să se arunce asupra mea și să încerce să-mi ia pistolul, dar poate era genul de individ care risca numai după ce pericolul trecuse.

În orice clipă, cineva putea opri la popas și să vadă că, aparent, eu tâlhăream un domn respectabil. Ajutoarele de șerif de la blocajul rutier erau parțial ascunse vederii de pini, dar erau totuși foarte aproape.

Când Waxx ieși din Hummer, i-am spus:

- Deschide portiera din spate!

Făcu întocmai și a fost iarăși surprins când Penny țâșni pe bancheta din spate prin cealaltă portieră și o închise în urma ei.

În timp ce îl amenința cu pistolul ei, i l-am lipit pe al meu de spate și i-am spus:

- A manevrat pistoale toată viața ei. L-a împușcat pe Rink de la zece metri direct în carotidă.

- Eu vreau să te omor mai mult decât vrea Cubby, îl avertiză Penny. Ține minte asta când intri.

Se urcă pe banchetă lângă ea, și am închis portiera după el.

Ținând pistolul ascuns, m-am grăbit spre partea cealaltă a mașinii, unde Milo aștepta împreună cu Lassie.

Am deschis ușa din dreapta și l-am luat pe puști pe scaunul din față. Pe Lassie am suit-o în poala lui.

După ce am închis portiera, m-am dus în spate, unde Penny lăsase valiza, iar Milo – sacul cu lucruri pe care îl luasem din mașina noastră înainte s-o abandonăm. Am deschis portbagajul și am băgat lucrurile noastre înăuntru. În portbagajul imens era deja o valiză mare, neagră, cu mânere de oțel,

care mă intriga. Nu părea să conțină numai câteva cămăși curate și lenjerie de schimb, dar nu era momentul să văd ce conținea.

O clipă mai târziu, m-am așezat în scaunul șoferului. Cheia era în contact, așa că am pornit motorul.

Parbrizul imens nu numai că oferea o vedere excelentă, dar mă făcea să mă simt mai puțin șofer și mai mult pilot și rege al șoselelor.

În timp ce ne îndreptam spre nord, Waxx ne spuse:

– Sunteți toți la fel de morți ca Rink și Shucker.

– Taci din gură, cretinule! i-o trânti Penny, nu cu tonul cu care i-ar fi vorbit autoarea de cărți pentru copii, nici măcar cu tonul șoarecelui sau al bufniței din povestea *Cealaltă față a pădurii*, ci cu tonul lui Joe Pesci interpretând un sociopat într-un film ca *Băieți buni*[1].

Ochii lui Milo erau mari și rotunzi ca ai unei bufnițe când îmi șopti:

– Tată, ai auzit cuvântul ăla?

– Care cuvânt: *taci* sau *gură*?

Mottoul orășelului Titus Springs nu era, cu siguranță: „Dacă reușești aici, reușești oriunde". Conform indicatorului de la intrarea în oraș, aici locuiau 1500 de oameni, dar numărul ăsta îi includea probabil și pe străinii care fuseseră răpiți și închiși în subsolurile caselor unora dintre locuitorii mai excentrici ai orașului, drept animale de companie mai neobișnuite sau ca sursă de sacrificii ceremoniale pentru când zeii uitau să trimită ploaia.

---

[1] *GoodFellas*, film regizat în 1990 de Martin Scorsese, o adaptare a romanului *Wiseguy* de Nicholas Pileggi (n.red.)

Pentru că orășelul servea drept centru comercial pentru niște orășele și mai mici și pentru satele din jur, erau mai multe magazine decât mă așteptam, printre care și o feronerie care vindea de toate, de la potcoave de cai la pistoale-mitralieră, de la pinteni la ondulatoare de păr și de la calendare cu femei aproape dezbrăcate pozând cu diverse unelte la vreo patruzeci de tipuri diferite de ciocane.

Ofereau numeroase tipuri și mărimi de lanțuri, pe care le vindeau la metru, luându-le de pe niște roți mari pe care stăteau înfășurate. Am cumpărat șapte metri de lanț zdravăn, un tăietor de lacăte, opt lacăte care se închideau la fel, o rolă de bandă adezivă, o foarfecă, un pachet de lavete de șters și o pătură.

Vânzătorul era un tip tânăr, greoi, cu gât lung, cu mărul lui Adam proeminent, barba încâlcită, dinți galbeni și ochi *à la* Charles Manson[1]. După ce scană toate produsele și înainte să apese tasta de total la casa de marcat, întrebă:

– Nu vreți și niște cloroform?

M-am uitat la el pentru un moment, apoi am zis:

– Ce?

Scărpinându-se în barbă cu niște degete lungi și osoase, spuse:

– Ca să fie mai ușor de manevrat în timp ce o legați cu lanțurile.

De data asta am rămas fără cuvinte.

Râse și flutură din mână.

– Îmi cer scuze, domnule. Nu mă băgați în seamă. Sunt cel mai glumeț din familie. Dacă nu

---

[1] Charles Milles Manson, criminal în serie american (n.red.)

sunt atent, unchiul Frank o să mă ia de la casă și o să mă pună iar la depozit.

– Ah! am zis, forțându-mă să zâmbesc și apoi să râd. Înțeleg ce vrei să spui: lanțuri, lacăte, bandă adezivă. Chiar nostim!

Devenit dintr-odată serios adăugă:

– Deci vreți cloroform sau nu?

Mă gândeam că-mi va da o sticlă dacă ziceam că vreau. Dar am râs din nou și am spus:

– Nu!

Apăsă pe tastă pentru a afișa totalul.

Ferestrele bisericii vechi erau blocate cu panouri de lemn, iar prin crăpăturile din alee și din scările de la intrare creșteau buruieni.

Parcarea cu pietriș din spatele clădirii nu se vedea de pe autostrada din față și dădea în câmp, unde nu se mai zărea nici o altă clădire.

Milo și Lassie rămaseră pe scaunul din față, dar restul am ieșit din Hummer.

La instrucțiunile mele, Waxx își puse portofelul și ce avea prin buzunare în punga, acum goală, de la feronerie.

I-am cerut să se întindă pe spate și nu s-a plâns de pietriș, deși citeam în ochii lui ce-ar fi vrut să-mi facă, începând cu smulgerea tuturor dinților cu un clește și un ciocan cu cap rotund.

În timp ce Penny stătea lângă Waxx, țintindu-l cu pistolul, i-am zis:

– Dacă vezi venind un tip desculț, cu dinți strâmbi și cu un banjo, mai întâi împușcă-l și apoi ia-l la întrebări.

– Hai că locul ăsta nu-i chiar așa!

– A, da? Nu l-ai întâlnit pe nepotul unchiului Frank, cel mai glumeț din familie.

Cu un metru de lanț și două lacăte, l-am legat pe Shearman Waxx, dându-i suficient spațiu cât să meargă târșâit, dar să nu poată alerga.

Apoi i-am legat mâinile în față, nu la spate, și am lăsat vreo treizeci de centimetri de lanț între încheieturile lui – confortabil, dar precaut.

Înainte de asta, mutasem lucrurile noastre din portbagaj pe bancheta din spate. Valiza neagră a lui Waxx zăcea pe pământ, lângă Hummer.

Legat, avea oarece dificultăți să se ridice.

Într-un final, l-am ajutat, iar el se uită la mine de parcă ajutorul meu era un alt motiv ca să mă mutileze și să mă ucidă.

L-am obligat să se așeze cu fața în sus în portbagajul Hummerului, cu capul către bancheta din spate.

Penny stătea lângă portbagaj cu pistolul ațintit spre Waxx. În timp ce eu făceam toată treaba, ei începură un fel de concurs de susținut reciproc privirea.

În podeaua mochetată a Hummerului erau fixate inele de ancorare. Puteai să legi obiectele de ele pentru a evita să se deplaseze în timpul mersului.

Cu alți câțiva metri de lanț am legat lanțurile de la mâinile lui Waxx de una dintre ancorele astea și lanțurile de la picioarele lui de alta.

Când am terminat, Penny își retrase pistolul, și am deschis valiza neagră cu arămături de oțel.

Într-o cutie de aluminiu din valiză, am găsit un pistol formidabil cu două încărcătoare, amortizor și un ham pentru umăr.

Penny fixă amortizorul pe țeava pistolului și trase două focuri într-unul dintre panourile care acopereau ferestrele bisericii. Furnirul crăpat făcu mai mult zgomot decât arma.

– Iau eu asta, zise Penny.

– Ați fost făcuți unul pentru celălalt.

În valiză mai erau un pistol cu electroșocuri și ceea ce am presupus a fi instrumente de tortură: un bisturiu, patru nenorocite de menghine, un clește, un arzător de bucătărie de genul celui folosit pentru a glazura crema de zahăr ars și o gamă largă de alte jucării pentru sadici, inclusiv o apărătoare de cauciuc pentru ca persoana să nu-și muște limba în timp ce se zbate în chinuri.

O trusă medicinală era dotată cu tot felul de medicamente, mai multe seringi hipodermice ambalate individual, dischete de vată, alcool medicinal și un garou de cauciuc care să fie folosit ca instrument de tortură.

După ce examină medicamentele, Penny alese un sedativ.

– Asta o să facă drumul mult mai plăcut pentru noi.

Se aplecă în spatele mașinii și îl întrebă pe Waxx cât de mult sedativ îi putea administra pentru a nu-i periclita viața și la ce interval.

– Ai putea să-mi provoci o embolie accidentală dacă îmi injectezi aer cu sedativul, spuse el.

– Adică, așa cum ai făcut tu, în mod intenționat, cu tatăl lui John Clitherow pe barcă?

– Ești terminată! replică el.

– Dacă va trebui să te omor, nu o voi face cu ceva atât de blând ca un ac, îl asigură Penny.

Waxx ezită, dar apoi îi spuse dozajul corect.

Se aplecă peste el în portbagaj, folosi garoul pentru a găsi o venă în brațul drept și curăță locul injecției cu o bucată de vată cu alcool.

Pentru prima dată, Waxx dădu semne de neliniște:

– Unde mă duceți?

– Acasă! am zis eu din spatele lui Penny.

– Înainte să faceți ceva ce veți regreta... încă e timp să ajungem la o înțelegere, zise Waxx.

– Am înțeles deja îndeajuns de multe despre tine, i-am replicat. Iar tu nu ne vei înțelege niciodată pe noi.

– Dar nu-i corect!

– Lumea nu-i corectă!

– Ați comis multe infracțiuni, continuă Waxx.

Râsul meu avea ceva amar, care-l făcea să pară străin de mine.

– Ciudatule!

– Banalule! replică el roșu de mânie.

Penny îl adormi pentru mai puțin timp decât i-ar fi plăcut.

60.

Ne-am petrecut ziua îndreptându-ne spre sud, Milo și Lassie în spate, eu și Penny în față, făcând cu schimbul la volan. Hummerul mergea bine și înaintam cu repeziciune.

Waxx era imobilizat în portbagaj, acoperit cu o pătură ce-i lăsa doar fața liberă. Dacă nu-i vedeai cătușele, aveai impresia că dormea liniștit, din proprie inițiativă.

Când ni s-a făcut foame, am oprit să luăm ceva de mâncare, dar am pornit imediat la drum.

De fiecare dată când Waxx își revenea ca să ne spună cât de terminați eram, Penny îi mai administra o doză de sedativ.

Printre obiectele pe care le găsiserăm în buzunarele lui se număra și un set de chei, cel mai probabil de la o casă. De inelul de chei era agățată o telecomandă ca aceea folosită la ușa de garaj de la casa din peninsulă.

În portofelul lui, Penny găsi un cartonaș cu codurile de la sistemul de alarmă din casă și cu numărul de telefon la care să suni în caz de alarmă falsă.

Şi mai interesante erau cele patru fotografii portret ale unei femei. Într-una dintre ele arăta de vreo patruzeci de ani; altele două păreau făcute vreo zece ani mai târziu, iar în cea de-a patra avea şaizeci şi ceva de ani.

Era o femeie destul de atrăgătoare, dar nu frumoasă. Iniţial, chipul ei părea sever, dar, după ce o analizai mai bine, îţi dădeai seama că trăsăturile ei erau blânde şi că impresia de severitate venea din atitudinea autoimpusă.

Avea părul strâns la ceafă într-un coc. Era negru în pozele de la patruzeci şi cincizeci de ani, apoi cărunt.

În toate cele patru fotografii, strângea din buze ca şi cum cineva încerca să-i dea cu forţa o lingură de medicament amar. Colţurile gurii erau îndoite din cauza tensiunii. Părea incapabilă să zâmbească.

Ochii mari erau albaştri, dar nu calzi ca ai lui Penny, şi temperaţi de striaţii de gri. În toate pozele se uita de parcă ura să pozeze, şi îmi imaginam că în prezenţa ei aproape că puteai să-i simţi răceala din priviri.

În portofel, Penny mai găsi şi o foaie împăturită cu o poezie comemorativă bătută la maşină intitulată: *Mamei mele, la împlinirea vârstei de şaizeci de ani.*

În timp ce eu conduceam, o citi cu voce tare, fără nici un fel de intonaţie, aşa cum merita:

–„Mamă a vieţii, Mamă a morţii. Mamă a tuturor, îmi tai răsuflarea. Mamă a tuturor zilelor de mâine. Dă-ne o lume fără durere. Dragostea e iluzia proştilor. Înţelepciunea este puterea ce conduce. Mamă, adu-ne pe toţi împreună. Schimbă lumea asta acum, şi pentru totdeauna."

– Nu prea sună a felicitare clasică, am zis eu.

– E semnată: „Fiul tău ascultător, Shearman", zise Penny.

De pe bancheta din spate, Milo replică:

– Oi fi aruncat și eu câte ceva în aer, dar n-am venit cu o asemenea bombă poetică.

– Îți sunt recunoscătoare, Milo, îi spuse Penny.

– Oare femeia din cele patru fotografii e mama lui? m-am întrebat.

– Pun pariu pe amândoi rinichii și pe un plămân, răspunse Penny.

După ce am mâncat un prânz târziu alcătuit din cheeseburgeri, în timp ce ne îndreptam spre sud cu Penny la volan, am zis:

– Nu știu de ce ne e frică să vorbim despre asta.

– Nici eu, recunoscu Penny.

– Când te gândești la toate lucrurile oribile pe care le-am aflat, le-am văzut și am fost obligați să le facem zilele astea, asta nu pare înspăimântător prin comparație.

– Și totuși, zise Penny, mi-e atât de frică să vorbesc despre asta, că mai degrabă aș vorbi despre ce le-au făcut nenorociții ăia cu triskelionul lui Henry Casas, lui Tom Landulf și celorlalți.

– Știu ce vrei sa spui. Și eu aproape că prefera să citesc de o sută de ori poezia idioată a lui Waxx decât să vorbesc despre asta.

– Și totuși, ce-am putea afla atât de îngrozitor? De o vreme, face lucruri ciudate, dar e doar un câine.

– Și un câine atât de drăguț, am completat eu.

– Un câine adorabil. Vă amintiți ziua în care am salvat-o de la adăpost? Ne-a furat inimile într-un minut.

– Într-o secundă, am corectat-o eu. La prima vedere.

Penny își șterse palma stângă de jachetă, apoi pe cea dreaptă, după care apucă mai bine volanul.

– Bine, să începem.

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept.

– Să începem!

Lui Milo, aflat pe bancheta din spate, îi spuse:

– Dragule, îți amintești când eram în portbagaj cu Lassie?

– A fost interesant să mergem în portbagaj, zise Milo, dar n-aș vrea să repetăm experiența.

– Țineam o mână în jurul lui Lassie ca să stea calmă, continuă Penny.

– Nu era nevoie să faci asta, mamă. E un câine supercalm de la natură.

– Chestia e, dragule, că acum Lassie era lângă mine, și în secunda următoare... nu mai era.

– Păi era întuneric în portbagaj, așa că nu știi, poate s-a retras într-un colț.

– Eram înghesuiți în portbagaj, Milo, nu avea unde să se retragă.

– În afară de asta, a apărut deodată pe bancheta din spate a mașinii.

– Ai văzut-o? întrebă Milo precaut.

– A mârâit, m-am uitat în spate, și era acolo.

– Ești sigur că asta se întâmpla când trebuia să fie în portbagaj și nu mai devreme?

– Milo, am răspuns eu, tu și mama erați în portbagaj în momentul ăla. Nu confund momentele.

– Înțeleg, spuse Milo.

– Mai mult, am continuat eu, în clipa următoare era lângă mine pe locul din față.

– Poate că i-ai zis să vină la tine.

Pe cel mai serios ton pe care-l folosim vreodată cu el, și eu, și Penny am exclamat:

– Milo!

– Nu-i ușor, zise el.

– Așteptăm, spuse Penny după un moment de tăcere.

– Mamă, tată, nu vreau să credeți că mă țin de prostii.

– Nu credem că te ții de prostii, l-am asigurat eu.

– Nu încă. Dar am aruncat chestia aia în aer, și acum asta.

– Asta ce?

– Chestia asta cu Lassie.

– Și care ar fi chestia asta?

– Păi, uite cum s-a întâmplat, zise Milo. Știi că am lucrat la treaba aia cu călătoria în timp.

– Da, zise Penny, și ai ajuns la concluzia că este imposibil de realizat.

– Asta a fost după ce am făcut vesta.

– Ce vestă? întrebă Penny.

– Vesta timpului. Pentru Lassie. Am încercat s-o trimit un minut în viitor.

– Ai experimentat pe Lassie? îl întrebă Penny cu o notă clară de dezaprobare în voce.

– Îi place să lucreze cu mine. Nu a fost rănită.

– Și ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi trimis-o un *miliard de ani* în viitor și n-am mai fi văzut-o niciodată?

– Nu s-ar fi întâmplat. Călătoriile în timp sunt imposibile.

– Nu știai asta când ai apăsat pe buton, îl atenționă Penny.

– Ce buton?

– Butonul de la vesta lui Lassie.

– Nu are buton. Are întrerupător ajustabil.

– *Milo!*

– Bine, bine, de fapt nu a dispărut un minut în viitor, ci a fost teleportată dintr-o parte a camerei mele în cealaltă, așa că, deși eu credeam că făcusem o vestă a timpului, în realitate, îmi ieșise o vestă de teleportare.

Am deschis ochii.

Penny își șterse iar mâinile de jachetă.

Eu mi-am dres vocea.

– Nu ai folosit vesta asta tu însuți, nu? întrebă Penny.

– Nu. Pare a fi o limită de greutate pentru teleportare. Lassie poate să o facă, dar eu sunt cu vreo cinci kilograme prea greu.

– Să nu încerci niciodată să te teleportezi nicăieri, i-o tăie Penny cu hotărâre. *Niciodată!*

– Milo, i-am zis eu, pentru numele Domnului, l-ai văzut pe Vincent Price în *Musca*[1].

– Păi, așa ceva nu se poate întâmpla în viața reală, ci doar în filme, zise el defensiv.

Mi-am adus aminte de ceva.

– Stai așa. Când Lassie era în portbagaj, nu purta nici un fel de vestă.

– Păi vezi, asta-i chestia.

– Ce chestie?

– Chestia ciudată pe care n-o înțeleg.

– *Milo!*

---

[1] *The Fly*, film horror american regizat în 1958 de Kurt Neumann, după un scenariu de James Clavell, având la bază povestirea omonimă a lui George Langelaan, cu Vincent Price în rolul principal (n.red.)

– După ce Lassie s-a teleportat de câteva ori cu vesta, părea să nu mai aibă nevoie de vestă ca să se teleporteze.

Penny constată că apăsase mult pe accelerație în timpul ultimei părți a conversației noastre și că zburam pe autostradă cu 160 de kilometri la oră. Reduse viteza la limita legală.

– Să văd dacă înțeleg, i-am zis. Lassie e acum un câine care se poate teleporta când vrea, unde vrea.

– Nu oriunde vrea, replică Milo. Pare să existe o limită de distanță. Se poate teleporta dintr-o parte a camerei în cealaltă. Sau din portbagaj pe bancheta din spate. Sau de pe bancheta din spate pe scaunul din față. Sau într-un sertar ori dulap. Dar nu se poate teleporta mai mult de trei, cinci, poate șase metri. Se teleportează dintr-un punct în altul instantaneu, dar pe distanțe scurte.

Eu și Penny am rămas tăcuți pentru câteva secunde, dar cred că era ceva neobișnuit în tăcerea mea, pentru că Penny zise:

– Cubby?

– Ăă?

– Ce e?

– Cred că se poate teleporta mai departe de șase metri.

– Unde crezi că s-a dus? A adus vreun suvenir de la Hong Kong?

Aducându-mi aminte cum Explorerul venit în urmărirea noastră pierduse controlul de parcă șoferul fusese atacat de un roi de albine, am zis:

– S-a teleportat din mașina noastră în Explorerul care ne urmărea. Tipii ăia câștigau teren, iar apoi, dintr-odată, un câine care nu fusese niciodată în mașină se repede la ei, poate îl atacă pe șofer,

apoi sare în poala celuilalt tip, mârâind, lătrând și mușcând...

- Lassie n-ar mușca pe nimeni, zise Penny.

- Niciodată, fu de acord Milo.

- Poate că i-a mușcat pe tipii ăia. Păreau genul de oameni care aveau nevoie să fie mușcați.

- Și-a dat seama că indivizii ăia din Explorer erau o amenințare pentru noi, așa că i-a anihilat? întrebă Penny. Asta vrei să spui? *Asta* vrei să spui?

- Câinii, zise Milo, au fost foarte protectori cu prietenii lor umani timp de mii de ani.

Lassie mârâi aprobator.

După o perioadă relativ lungă de liniște gânditoare, cu Penny încă la volanul Hummerului, am rostit:

- Milo?

- Da, tată.

- Solnițele.

- Ce solnițe?

- Cele pe care ni le-ai dat în pivnița casei Landulf.

- A, alea nu mai sunt solnițe.

- Nu cred că sunt pregătită să aud asta acum, zise Penny. Am omorât doi tipi în dimineața asta îl avem pe Waxx legat cu lanțuri în portbagaj, avem un câine care se teleportează, așa că îmi cam ajunge pe ziua de azi.

Rezonabil, i-am explicat poziția mea:

- Pentru a evita orice surprize neplăcute, aș vrea să știu dacă solnițele mă vor trimite pe Marte, mă vor transforma în lup sau mă vor arunca într-o dimensiune paralelă, unde dinozaurii încă există. Nu cer să știu când voi muri sau dacă îmi voi petrece restul zilelor într-o închisoare a indivizilor cu simbolul triskelion, nu vreau informații care

vor face viața de nesuportat. Vreau doar să știu ce vor face solnițele.

– Las-o baltă! mă sfătui Penny Boom.

– Trebuie să știu, ca să mă apăr. E ca și cum ai merge cu o brichetă în buzunar și n-ai ști ce e, și ai crede că e un spray pentru împrospătarea respirației, așa că îl bagi în gură, apeși și îți aprinzi limba.

– Las-o baltă!

– Milo! am zis.

– Da, tată.

– Solnița o să mă trimită pe Marte?

– Nu mai e solniță.

– Bine, ce-o fi, o să mă trimită pe Marte?

– Nu, așa ceva e imposibil.

– O să mă transforme în lup?

– Asta e o întrebare prostească.

– Dar o să mă transforme în lup?

– Sigur că nu.

– O să mă arunce într-o dimensiune paralelă în care mai există încă dinozauri?

– Nu vreau să fiu nepoliticos, tată, dar asta-i o prostie. N-o să se întâmple nici măcar cu piperniței.

– Ai și solnițe de piper?

– Las-o baltă! repetă Penny.

– Să rămânem la solnițe, Spiriduș.

– Asta-i tot, zise el, mai puțin faptul că nu mai sunt solnițe, cum am mai spus.

– Ce se presupune că fac?

– Când erau solnițe sau acum?

– Acum. Ce fac acum?

– Ceva ce nimeni nu s-ar gândi că se poate întâmpla. Trebuie să treci prin așa ceva ca să înțelegi.

– Cubby, dacă n-o lași baltă, o să încep să țip, îl avertiză Penny.

– N-o să începi să ţipi, i-am zis.

– Ba da, voi ţipa şi voi vrea să mă opresc, chiar voi vrea să mă opresc, dar n-o să pot, o să strig lucruri nebuneşti precum „spray cu gaz pentru împrospătarea respiraţiei" întreaga zi şi toată noaptea, şi apoi ce-o să faci, o să mă duci înapoi la Titus Springs şi o să-i zici nepotului lui Frank de la feronerie să mă închidă în subsolul lui?

Deodată, mi-am dat seama că îi terorizasem pe Milo şi pe Penny la fel cum Hud Jacklight mă teroriza adesea pe mine.

Supărat, i-am zis:

– Ai dreptate.

Mă privi cu suspiciune.

– Nu, am insistat, ai dreptate. Câteodată, cel mai bine e s-o laşi baltă. Am trecut prin multe azi, şi ziua încă nu s-a terminat. Trebuie să vedem ce facem cu Waxx, şi asta e de-ajuns. Waxx e şi aşa prea mult.

Pe bancheta din spate, Lassie căscă zgomotos, iar Milo zise:

– Tată, treaba e că, dacă încerc să îţi explic, îţi va suna ca într-o limbă străină.

– Am lăsat-o baltă, Milo.

– Dacă te face să te simţi mai bine, tată, pot să-ţi garantez că solniţa nu îţi va da foc la limbă.

– E bine de ştiut, fiule.

– Nici nu-ţi va împrospăta respiraţia.

În timp ce ne apropiam de Los Angeles, ziua voia să se mute către Japonia, aşa că am lăsat-o.

Un pic mai târziu, apusul vru să urmeze ziua, aşa că l-am lăsat şi pe el.

Astfel, am reuşit să mă relaxez cu adevărat. Simţeam că în sfârşit progresam şi că într-o bună

zi aveam să redevin același Cubby care fusesem întotdeauna, aveam să îmi păstrez calitățile, dar aveam să devin acel Cubby care o putea lăsa uneori baltă.

Ne apropiam acum foarte mult de momentul în care unul dintre noi avea să fie împușcat mortal, și viața urma să nu mai fie niciodată la fel.

61.

Casa lui Shearman arăta exact ca pe Google Earth: vopsită în crem, cu ancadramente de teracotă la ferestre, o casă în stil mediteraneean umbrită de copaci de magnolie ce umbreau curtea din față. Noaptea, luminile peisajului romantic făceau ca locul să pară magic.

Mai mare decât mă așteptam, înconjurată de o curte mai generoasă decât a celorlalte case din aglomerata Laguna Beach, casa lui Shearman sugera un proprietar bogat și puternic. Nici eu, nici Penny nu am avut chef să-l întrebăm pe Waxx despre casă. Aici, mai degrabă decât oriunde altundeva, am fi putut găsi dosare și alte date privind misiunea lui și grupul cu simbolul triskelion.

La un moment dat avea să i se remarce lipsa lui Waxx, și acoliții lui aveau să înceapă să-l caute. Dar îl vor căuta undeva în zona de nord, nu-și vor închipui că a fost răpit și adus în propria casă după un drum-maraton de douăsprezece ore.

În ciuda acestui fapt, am trecut de câteva ori prin fața casei, încercând să zărim dacă necazurile se mai țineau de noi. Totul părea calm.

Nici o fereastră nu era luminată.

Cu telecomanda de la cheile lui, am deschis una din ușile de la garajul dublu, iar Penny băgă mașina înăuntru. Am lăsat ușa în jos.

Mă așteptam să pornească alarma când aveam să intrăm în garaj și mă pregătisem să intru repede în casă cu cheile lui Waxx și să introduc codul de anulare a alarmei pe care-l găsisem în portofelul lui. Dar nu se auzi nici o alarmă.

Toți trei, împreună cu cățelul, am stat în garaj vreun minut, în liniște deplină, ascultând și așteptând să vină cineva. Nu apăru nimeni.

Waxx era adormit și legat cu lanțuri, așa că am decis să-l lăsăm în Hummer cât timp făceam un tur al casei. După ce aveam să găsim dosarele sau un seif, urma să fie, probabil, necesar să-l speriem un pic ca să ne răspundă la întrebări.

Am descuiat ușa dintre garaj și casă. Eu și Penny, cu armele scoase, l-am condus pe Milo pe hol și de acolo în bucătărie. Aprindeam luminile pe măsură ce înaintam.

Făcută în mod evident ca să fie folosită de profesioniști, enorma bucătărie nu era doar industrială, ci îți dădea fiori de-a dreptul. Toate aparatele de bucătărie erau din oțel inoxidabil, la fel și blaturile, panourile și dulapurile. Sala de autopsie de la morgă nu arăta la fel de rece ca bucătăria asta.

În toate camerele, mobila era impersonală, iar scaunele și canapelele erau în tonuri de negru și argintiu, covoarele gri, iar operele de artă – atât de moderne, că păreau pictate de roboți.

Am intrat într-o cameră mare, nemobilată și nedecorată. Podeaua acoperită cu granit, pereții gri și lumina indirectă pe care o răspândea golful

se presupunea că ar crea, probabil, o atmosferă calmă, dar decorul mă făcea să mă simt gol pe dinăuntru. Dacă erai predispus la depresie, locul ăsta ți-o inducea instantaneu.

De parcă medita sau era în comuniune cu întunericul, femeia din fotografiile din portofelul lui Shearman Waxx stătea în centrul camerei.

Era mai în vârstă decât în ultima fotografie, avea cel puțin șaptezeci și cinci de ani. Era o femeie atrăgătoare, deși mai slabă decât mi-aș fi închipuit, înaltă și bătoasă.

Purtând un costum bine croit – fustă neagră, lungă, sacou gri, bluză gri – și un colier de diamante simplu, dar impresionant, era mândră de felul cum arăta.

Dacă ochii nu i-ar fi fost deschiși și atât de atenți, aș fi luat-o drept un cadavru mumificat, păstrat cu mare grijă.

– Ce ați făcut cu Shearman al meu? întrebă cu o voce puternică, poruncitoare, cu dicție impecabilă.

– E sedat și legat într-un Hummer în garaj, i-am spus.

– Și ați venit aici să mă omorâți pe mine? întrebă ea uitându-se pe rând la pistoalele noastre.

– Am venit în căutare de răspunsuri, zise Penny. Dumneavoastră sunteți doamna Waxx?

– Waxx e numele pe care mi l-am ales și pe care-l folosesc. Nu mi l-a impus nimeni. Nu am fost niciodată căsătorită. Nu am avut nevoie de un soț ca să am un fiu.

Începu să se deplaseze către noi și, cu cât se apropia mai mult, cu atât mă făcea mai agitat. Părea a pluti, nu a păși, ca și cum ar fi fost un robot motorizat, nu o femeie în carne și oase.

– Când ceva se micşorează, se diminuează. Când se măreşte, creşte mai intens, mai puternic. Waxx înseamnă mărire şi este numele sub care lucrez, iar eu mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

– Eşti o doamnă tare ciudată, spuse Milo cu sinceritatea ce-i caracterizează pe copii.

– Ce caută animalul ăla jegos în casa mea?

– Lassie nu e jegoasă, ripostă Milo ofensat. E la fel de curată ca tine. Şi poate să facă lucruri pe care tu nu le-ai putea face niciodată.

Lassie nu se coborî într-atât încât să mârâie la sperietoarea de ciori, dar o privi cu dispreţ canin.

– Mușcă-ţi limba, băiete. Vezi cu cine vorbeşti! Numele meu de fată e Zazu Wane. În *Who's Who*[1] la numele meu apar toate detaliile compasiunii şi milei de care am dat dovadă. Dar tot ce contează cu adevărat este ceea ce am făcut ca Zazu Waxx, şi am făcut mai mult decât ar putea visa să facă vreodată o ţară întreagă plină de indivizi ca tine.

– Şi ce anume aţi făcut? întrebă Penny.

– Timp de cincizeci de ani, am fost în avangarda noii ştiinţe a formării culturale. Am *format* cultura americană şi mondială prin intermediul campaniilor secrete de propagandă de miliarde de dolari şi cu o eficienţă şi mai mare – prin aplicarea tehnicilor folosite îndeosebi în spionaj şi în război.

– Se pare că sunteţi foarte ocupată, zise Penny.

– Oh, extrem de ocupată, draga mea.

– Mai bine vă opriţi acolo, i-am zis când Zazu se apropie la mai puţin de trei metri de noi.

Se conformă, dar era atât de plină de o energie clocotindă, că părea în stare să atace la fel de repede

---

[1] Numele unei serii de publicaţii ce conţin informaţii biografice concise despre diverşi oameni de renume (n.red.)

ca un șarpe și să străbată cei trei metri dintre noi într-o secundă.

– Miliarde de dolari, zise Milo. Ești așa de bogată?

Uitându-se de-a lungul nasului ei drept în jos spre băiat, ca o pasăre care studiază o gânganie înainte s-o mănânce, Zazu Waxx zise:

– Am la dispoziție resursele nelimitate ale trezoreriei federale.

– Sună mai bine decât alocația mea.

– Și, spre deosebire de serviciile noastre secrete inepte și caraghioase, eu am reușit să țin tot ce facem noi doar cu finanțare din bugetul secret.

Era extrem de mândră de realizările ei, ca să nu spun arogantă și megalomană. Dar nu credeam că ne-ar fi spus toate astea dacă s-ar fi așteptat să plecăm din casă vii și nevătămați.

Lumina invada spațiul de dincolo de această cameră de meditație și, un moment mai târziu, printr-o ușă aflată pe o laterală a camerei, intră monstrul din Maserati, fără să-și dea seama că eram acolo, mormăind ceva pentru sine, frecându-și mâinile. Era de înălțimea și greutatea lui Shearman Waxx, dar mai degrabă își târșâia picioarele decât mergea și era cocoșat.

Aici, fără ploaia care să mă împiedice să văd bine, îmi părea mai degrabă tragic decât monstruos. Mormăielile lui deveniră audibile, dând la iveală un suflet torturat:

– Nu atinge, nu atinge lucrurile frumoase, o să le spargi, prostule, neîndemânaticule, nu le atinge!

– *Tu*, zise Zazu tăios.

Omul se opri și se uită în sus, cu chipul lui înfricoșător acum înfricoșat și cu ochii plini de groază.

– Ce ai spart de data asta? întrebă ea.

Buzele i se mișcau, dar nu scotea nici un cuvânt. Apoi se eliberă de forța gravitațională de tip gaură neagră cu care Zazu îi captase atenția și ne văzu.

– Zazu, ei nu trebuie să fie aici, nu trebuie, nu trebuie.

Începu să-și frângă mâinile.

– Ce s-a întâmplat? Ce nu-i în regulă?

Vocea groasă era a ucigașului brutal care-i tăiase gâtul lui John Clitherow și care, vorbind la telefon cu mine, se autointitulase fratele întregii omeniri.

Era o creatură cu două fețe: o eroare a naturii, cu un scop malefic în viață și o preferință pentru violență; dar, aparent, și un outsider, singur pe lume, a cărui unicitate îl făcea uneori nesigur și fricos.

– Nu ar trebui să fie aici, avem probleme, avem probleme.

Clar tulburată, Zazu îl repezi:

– Taci din gură sau te fac eu să taci.

Tulburarea ei putea însemna că surpriza cocoșatului era la fel de mare ca a ei, deși se silise să și-o ascundă. Dacă, într-adevăr, o luaserăm prin surprindere, nu controla situația atât de bine pe cât pretindea.

– Ăștia zic că tatăl tău e în lanțuri în Hummerul din garaj.

Eu și Penny ne-am uitat unul la celălalt. Amândoi am zis:

– Tatăl?

– Zic, continuă Zazu, că e în viață. Poate că mint cu privire la ambele lucruri. Voi sunteți cei cu pistoalele, ni se adresă nouă. Așa că trebuie să vă întreb – poate să se ducă să confirme ceea ce ați spus înainte să discutăm despre ceea ce vreți?

Fără cheile de la lacăte, eliberarea lui Shearman Waxx ar fi durat cel puțin o jumătate de oră cu uneltele potrivite.

– Vreau să se întoarcă înapoi în două minute, i-am zis, sau va trebui să vă împușc.

Zazu nu fu încântată de limita de timp, poate pentru că nu se putea baza pe cocoșat, dar știa că nu putea negocia.

Privirea pe care i-o aruncă îl făcu pe cocoșat să se cutremure. Umerii i se lăsară, își plecă și mai mult capul în pământ și o privi supus de sub borurile pălăriei grele.

– Dacă vrei să-ți dau voie să faci lucrurile care îți plac atât de mult, să te întorci în două minute, îi zise ea.

– Da, Zazu. O să mă întorc, o să mă întorc, Zazu. Înțeleg. Nu fac întotdeauna ce-mi spui tu?

Cocoșatul se grăbi să iasă din cameră pe ușa pe care intrase.

Dintr-odată, mi-am amintit de ultimele cuvinte pe care John Clitherow mi le spusese: „Și acum sunt în turnul de Paris cu..."

John încercase să mă avertizeze fără să se dea de gol, dorind să-mi spună că, dacă un om cu diformități ieșite din comun se abătea în calea mea, nu trebuia să-mi pară rău pentru el și să-l las să se apropie prea mult. Celebrul roman al lui Victor Hugo, *Notre Dame de Paris*, are ca personaj principal un cocoșat, iar turnul era, desigur, turnul catedralei.

I-am cerut lui Zazu să vină între noi și ușa pe care ieșise cocoșatul.

Mâinile cu încheieturi deformate și degete groase ar fi fost mult prea neîndemânatice cu

un pistol, astfel că probabil întotdeauna ataca folosindu-se de un cuțit, la fel ca în cazul lui Clitherow, dar s-o folosesc pe Zazu drept scut mi se părea un lucru isteț.

Întorcându-se la subiectul realizărilor ei mult lăudate, Zazu spuse:

– Problema culturii e că se mișcă precum o pendulă, condusă o vreme de o teorie, apoi de o contrateorie.

– La fel se întâmplă și când lucrezi la călătoriile în timp, zise Milo.

Pentru o clipă, Zazu păru gata să împroaște cu venin către copil.

Dar era prea dornică să vorbească despre ea însăși ca să deraieze de la subiectul ei preferat.

– Munca mea de o viață este să opresc pendulul din acest balans și să îl mențin de-a lungul arcului trasat de geniul Rousseau acum mai bine de două sute de ani.

– Lumea zice că sunt un fel de geniu, interveni Milo.

– Ești genul greșit de geniu, îl informă Zazu.

– Fii atentă ce zici, babo, o avertiză Penny.

– Rousseau a fost un nebun, am zis eu, și un adevărat monstru cu oamenii apropiați lui.

– Da, îmi răspunse Zazu, *tu* ai putea crede asta. Shelley, Marx, Freud, Nietzsche, Tolstoi, Bertrand Russell, Sartre – toți erau monștri cu cei apropiați lor, dar asta nu are importanță când te gândești la contribuția lor mondială.

– Toți au fost mai mult sau mai puțin nebuni, am replicat eu. Genii, da, și, unii dintre ei, artiști excelenți. Dar nebuni. Iar contribuțiile lor... au fost lipsa de rațiune, haosul, tot felul de justificări pentru crime în masă și disperare.

– Nu nebuni, ripostă ea. Intelectuali. Ei au format opinia claselor superioare. Iar pictorii și scriitorii trebuie, prin lucrările lor, să transmită mai departe mesajul superiorilor către mase. Lucru pe care dumneavoastră nu l-ați făcut, domnule Greenwich.

Continuă să împroaște venin încă un minut, și începeam să cred că improviza, trăgând de timp pentru a se gândi la o modalitate de a ne veni de hac. O luaserăm într-adevăr, prin surprindere.

Când reuși să intervină, dragul de Milo spuse:

– Nu îl certa pe tata. E cel mai bun tată din lume – și are *atâttaaaa* răbdare.

Ignorându-l pe Milo, Zazu îmi zise:

– Cu cărțile dumitale, împingi pendulul în direcția greșită, așa că trebuie să fii redus la tăcere, făcut să renunți la ereziile dumitale și purificat.

Respirând greu ca după un mare efort și plângând, cocoșatul se întoarse în cameră. În mâna dreaptă ținea strâns un cuțit de măcelar de pe care picura sânge.

Mai melodramatic de atât nici că se putea! Dar să nu uităm că adevărul este întotdeauna paradoxal și întotdeauna mai ciudat decât în cărțile de ficțiune.

Deși era înaltă, Zazu își îndreptă umerii și își înălță capul, devenind dintr-odată mai înaltă.

– Ce ai făcut? Idiotule, bulă de grăsime dezgustătoare, ce ai făcut?

– Era singura mea șansă, zise fiul lui Shearman. Nu a mai fost niciodată neputincios înainte. Nu ar mai fi fost nicicând neputincios. Era singura mea șansă, și am profitat de ea, am profitat, am profitat.

Moartea fiului ei o înfurie pe Zazu, dar părea mai degrabă o problemă intelectuală decât emoțională.

– Imbecilule! Era un pionier al mișcării postumaniste. Felul în care ai fost conceput din celulele spermei lui trebuia să facă din tine primul dintr-o superrasă.

Cocoșatul care plângea o privi derutat.

– Dar nu sunt, Zazu.

– Nu e vina lui Shearman.

– Dar nu e nici vina mea, Zazu.

– Cel puțin, Shearman s-a străduit.

Zazu era atât de slabă, și costumul ei – atât de bine croit, că nu credeam că avea la ea o armă ascunsă. Ca prin minune, arma apăru în mâinile ei. Îl împușcă pe cocoșat în cap, și pe mine – în piept.

În timp ce mă prăbușeam, am văzut-o pe Penny trăgând în Zazu.

62

Întins pe partea dreaptă, pe podeaua de granit negru, vedeam silueta zbârcită a lui Zazu, ce părea alcătuită numai din bețe și sârmă, îmbrăcată în haine după ultima modă. Sângele ei era la fel de negru ca granitul pe care căzuse.

Vederea mi se întunecă rapid și, după ce îmi dispăru complet, am auzit-o pe Penny strigându-mă. Nu am putut să-i răspund, n-am putut să-i spun c-o iubesc sau să-mi iau rămas-bun. Am auzit plânsul îngrozit al lui Milo și am încercat să-i spun ceva, dar nu m-au mai ținut puterile.

La fel cum îmi pierdusem vederea, îmi dispăru și auzul, diminuându-se treptat până când mă învălui complet liniștea unui vid perfect, ducându-mă și mai departe de lumea simțurilor. Voiam să le mai aud vocile măcar o dată, râsul ei și chicotelile lui, dar un văl se așternuse între mine și ei, mai puternic decât orice zid de piatră.

Ultimul miros pe care mi-l aminteam era cel al sângelui meu, care la început mi se păru dezgustător, dar apoi, deveni atât de dulce, că mă mișcă până la lacrimi.

Atunci începu lucrul ciudat. Îmi reveni rapid simțul mirosului și, după el, și auzul, iar apoi vederea. Am văzut cum sângele negru al lui Zazu îi revine în răni, și se ridică de pe podea, redevenind semeață. Pistolul căzut îi zbură înapoi în mână.

La fel cum căzusem, m-am ridicat. Gloanțele care mă sfâșiaseră se retraseră din corpul meu și reveniră înapoi prin aer pe țeava pistolului lui Zazu.

Și cocoșatul înviase, stând în picioare cu cuțitul de măcelar mânjit de sânge, pe care îl ținea de parcă era un talisman prețios. Zise de la coadă la cap anunțul despre crimă și se retrase cu spatele din încăpere.

Iar apoi timpul începu să curgă iarăși înainte.

– Nu nebuni. Intelectuali. Ei formează opinia claselor superioare...

Din felul în care Penny și Milo mă priveau, mi-am dat seama că noi trei eram singurii oameni din cameră care știau ce se întâmplase. Nici măcar Lassie nu-și dădea seama.

Pentru că noi aveam solnițele care nu mai erau solnițe.

–... Transmit mesajul superiorilor către mase. Ceea ce dumneata nu ai făcut, domnule Greenwich.

Pentru că Zazu continuă pe aceeași temă încă un minut, am avut puterea să dirijăm evenimentele așa cum ne convenea nouă.

Fusesem pe marginea prăpastiei morții, pendulând între lumea asta și cealaltă, astfel că acum Penny și Milo mi se păreau și mai prețioși decât înainte. Inima mea era în chinuri și a trebuit să mă lupt cu un val de sentimente care m-ar fi doborât.

Am lăsat-o pe Zazu să trăncăne la fel ca înainte, până când Milo zise:

-Nu îl certa pe tata. E cel mai bun tată din lume. De data asta, în loc să spună „și are attâttaaa răbdare" băiatul zise: Și nimeni nu-l va ucide cât timp sunt eu de față.

Ignorându-l pe Milo, Zazu continuă:

-Cu cărțile dumitale împingi pendulul în direcția greșită, așa că trebuie să fii redus la tăcere, făcut să renunți la ereziile dumitale și purificat.

Respirând greu ca după un mare efort și plângând, cocoșatul se întoarse în cameră cu cuțitul de măcelar de pe care picura sânge, să anunțe moartea lui Shearman Waxx.

Zazu își îndreptă umerii și înălță capul.

-Ce-ai făcut? Idiotule, bulă de grăsime dezgustătoare, ce ai făcut?

-Era singura mea șansă, zise fiul lui Shearman. Nu a mai fost niciodată neputincios înainte. Nu ar mai fi fost nicicând neputincios. Era singura mea șansă, și am profitat de ea, am profitat, am profitat.

Zazu repetă discursul ei despre cum Shearman era un pionier al mișcării postumaniste.

-Tată, spuse Milo, chestia e că, dintr-un anumit motiv, nu poți să recreezi același moment decât o singură dată.

-OK.

Zazu termină, adresându-i-se nepotului ei:

-Tu trebuia să fii primul dintr-o superrasă.

Cocoșatul, care plângea, o privi derutat.

-Dar nu sunt, Zazu.

-Nu e vina lui Shearman.

-Dar nu e nici vina mea, Zazu.

-Cel puțin, Shearman s-a străduit.

De data asta, știam la ce să mă aștept. Am văzut-o scoțând pistolul de sub sacoul impecabil croit.

Îl împușcă pe cocoșat în cap și, când se întoarse către mine, eu și Penny am împușcat-o de vreo douăzeci de ori.

Din nou, Zazu se prăbuși pe podeaua neagră de granit. Se uită la noi nevenindu-i să creadă, ca și cum înfăptuiserăm imposibilul și omorâserăm un nemuritor.

– Nu puteți scăpa, zise ea cu o ultimă forțare. Suntem douăsprezece mii... în agenție. Opera mea continuă... fără mine.

Și noi am continuat fără ea.

Eu și Penny am stat o vreme uitându-ne la Milo, până când se simți stânjenit, ridică din umeri și zise:

– Vezi de ce ar fi fost atât de greu de explicat când nu te pricepi? Trebuie să trăiești pe propria piele.

Eu și Penny am mai stat un timp, uitându-ne unul la altul.

Într-un final, ea zise:

– Dintr-odată, un câine care se teleportează nu mi se mai pare o chestie așa de tare. E la fel de drăguță și e prea isteață ca să se teleporteze în mijlocul unei păduri în flăcări sau ceva asemănător.

Telefonul meu mobil începu să sune. Numai Vivian Norby avea numărul.

– Da, am zis cu vocea tremurândă.

Hud Jacklight reveni în forță în lumea mea cu insistențele lui obișnuite:

– Am încercat toată ziua. Să dau de tine. Vești bune.

– Hud, de unde ai numărul ăsta?

– Bona lui Milo. A trebuit s-o presez. Dificilă femeie.

– Hud, nu pot să vorbesc acum.

– Am făcut o afacere. Pentru tine, Cubbo.

– O să închid, Hud.

– Stai, stai. Nu e *Marele Gatsby*.

– Iar asta?

– *Bătrânul și marea*. Continuarea.

Deși nu putea să audă partea de conversație a lui Hud, Penny îmi puse pistolul la tâmplă și îmi zise:

– Concediază-l!

– Nici aia n-are nevoie de continuare.

– E cu un rechin.

– Și?

– Nu pentru bătrân. El nu se întoarce. Rechinul. Rechinul se întoarce.

– Concediază-l! mă avertiză Penny.

Am început să râd.

– O să fie prima dintr-o serie. Râzi. Ești fericit. Îmi plac clienții fericiți.

– Vorbesc serios, îmi zise Penny, cu pistolul încă la tâmpla mea. Concediază-l acum, Cubby.

– Cullen Greenwich prezintă, începu Hud. Continuarea unor romane clasice de mare succes. O chestie literară mare. Nici nu le scrii tu. Altcineva le scrie. Îți pui doar numele pe ele.

Râdeam atât de tare, că-mi dăduseră lacrimile.

– Ascultă. *Ben Hur*. Gladiatorul. Reîncarnat. Ca luptător de wresling profesionist.

Am încercat să articulez ceva, dar n-am putut pentru că mă prăpădeam de râs.

– *Chemarea strămoșilor*. De Jack London. De data asta, cu un OZN. Sub gheață. Extratereștrii preiau controlul asupra lupilor.

Între reprize de râs, i-am zis lui Penny:

– Tu, fă-o tu.

– *Tarzan*. Nu crescut de maimuțe. Nu în Africa. Alaska. Crescut de urși-polari.

Aproape isteric, i-am dat telefonul lui Penny.

Îmi luă pistolul de la tâmplă, îmi cruță viața și îi zise:

– Hud, ești concediat!

Apoi închise.

– Locul ăsta îți dă fiori, zise Milo. Putem pleca?

Am pus în toc pistolul, l-am luat pe puști în brațe și l-am ținut strâns. Mirosul părului lui. Obrajii lui fini de copil. Felul în care mă îmbrățișa. Eram viu.

Ajunși în garaj, nu ne-am uitat în portbagajul Hummerului. Ne-am luat lucrurile din mașină și am plecat acasă.

– Ar trebui să ne ștergem amprentele de pe volan?

– Nu are rost, am zis. Râsul îmi trecuse. Poliția nu va ajunge să investigheze. Agenția va curăța locul.

Dincolo de casă, valurile oceanului se spărgeau de țărm cu un zgomot ce semăna cu al mașinăriilor de război sau cu râsul unei mulțimi – depinde ce alegi să-ți imaginezi.

Noaptea era răcoroasă, luna strălucea pe cer, iar stelele licăreau la nesfârșit.

63.

Peisajul este incredibil acolo unde locuim acum, dar nu-l voi descrie.

Stăm într-o casă modestă, dar sub ea se află un refugiu secret construit de familia Boom.

Pe același teren, Vivian Norby are o căsuță.

Nu mai sunt ras în cap, dar nici nu mai arăt ca în fotografiile de pe copertele cărților mele. Penny și-a schimbat coafura, a mai făcut și alte schimbări și e mai frumoasă ca oricând.

Eu, Penny, Milo și Lassie folosim numele noastre adevărate când suntem singuri, dar restul lumii ne cunoaște după alte nume, pe care le-am ales după multe dezbateri.

Printr-o serie de manevre inteligente prin bănci străine, Grimbald a putut să scoată toate economiile noastre din țară înainte ca tipii cu simbolul triskelion să-și dea seama că am scăpat de Shearman și de Zazu. Pentru că șapte dintre romanele mele fuseseră bestselleruri, iar cărțile cu Iepurașul Purpuriu aduseseră bani frumoși timp de opt ani, și pentru că acum ducem o viață modestă, suntem asigurați pentru o perioadă foarte, foarte lungă.

Grim și Clo s-au retras din afacerile cu construcții și demolări, iar acum trăiesc incognito în canionul lor.

Eu scriu romane și le pun într-un sertar în loc să-i le trimit unui editor. Nu sunt nevoit să îndur rușinea unei autopromovări exagerate.

Povestea întâlnirii noastre cu Shearman Waxx și acoliții săi amatori de cărți va putea fi publicată de o fundație unde lucrează oameni curajoși, care cred în frumusețea tradiției, în necesitatea adevărului și în nevoia de a da un sens într-o lume cu ideologii irațională.

Penny scrie cărți, le ilustrează și le pune și ea în sertar. Sper că lumea va dori să citească într-o bună zi cărțile noastre și că nu va fi necesar să fim executați pentru asta.

Urmărim știrile atât cât putem. Vedem semnele, norii care se adună, ororile ce s-ar putea abate asupra întregii lumi.

În ciuda a tot ce am văzut și știm acum, nu ne-am pierdut speranța și nici nu ne facem mai puține speranțe. Avem un câine care se teleportează. Știm ce contează în viață și ce nu. Avem un fiu care într-o zi va da lumii normale mijloacele necesare pentru lua înapoi civilizația din mâinile celor care pun mai mult preț pe teorii decât pe adevăr și pe visuri utopice mai mult decât pe oameni.

Shearman Waxx nu a fost fără îndurare. Răul însuși poate fi neîndurător, pot garanta eu asta, însăși dragostea e neîndurătoare. Prietenia este o forță neîndurătoare. Familia este o forță neîndurătoare. Încrederea este o forță neîndurătoare. Spiritul uman este o forță neîndurătoare, și inima omului dăinuie și poate învinge chiar și cea mai neîndurătoare forță dintre toate – timpul.

Scriitorul Cullen Cubby Greenwich se simte insultat când cel mai important critic literar, Shearman Waxx, îi desființează pur și simplu noul roman. Intrigat de misterul din jurul lui Waxx, Cubby caută să-l întâlnească, dar are loc un mic accident, provocat de copilul-minune în vârstă de șase ani al scriitorului, iar Waxx îl amenință pe Cubby cu moartea. Pătrunzând cu o ușurință inexplicabilă în casa scriitorului și lăsând impresia unor puteri supranaturale, Shearman Waxx aruncă locuința în aer, iar Cubby și familia lui devin fugari, în încercarea de a rămâne în viață în fața unui sociopat fără îndurare. Cursei nebunești și situațiilor de coșmar prin care trec cei trei membri ai familiei și cățeaua Lassie li se adaugă secretul întunecat pe care îl ascunde Cubby, secret care i-a marcat întreaga existență și care va ieși treptat la lumină.
Dean Koontz explorează granița subtilă între bine și rău și haosul care clocotește în zona de umbră a societății.

„Koontz este un maestru al intrigii și al cuvintelor."
USA Today

„... un divertisment care tratează serios teme dintre cele mai profunde ale existenței umane: natura răului, constrângerile sorții și forța vieții."
Publishers Weekly

„Koontz are dintotdeauna un talent aproape dickensian al descrierilor și abilitatea de a ne ține cu sufletul la gură de la o pagină la alta."
Los Angeles Times

„Un thriller amețitor. Koontz captează atenția ca nimeni altul."
Booklist

Autor publicat în 38 de țări

39,92 lei

ring

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-600-400-8
9 786066 004008